Εβδομάς

Σ Γ'. ΑΘΗΝΑΙ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929. ΑΡ. 110.

Φέϋ Ρέϋ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ
τὸ κατορθώνει
μὲ βοῦρτσαν
ξηράν.

Φονεύει 90 o/o τῶν μικροβίων ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς τὸ στόμα·
ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Ὁ χειμῶνας θὰ περάση, χωρὶς πόνους, κρυολογήματα, ρευματισμοὺς καὶ ἰσχυαλγίας ἂν ἔχετε σπίτι σας ἕνα φιαλίδιον Σλόαν

Γερμανικὸν Ραδιόφωνον "**Concert**,,

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον "**Concert**,, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσάγκαρη, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α

Η
ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ Εἶναι ἀπαρ
λας τὰς Κας
ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆ
των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους
τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦν

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ
ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ SAISON
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΕΦΩΔΙΑΣΘΗΣΑΝ ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ
Σταδίου 9
Εἰς Ὅλα Τὰ Τμήματα Μὲ Εἴδη Ἐκλεκτὰ καὶ Προσιτὰ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΕΙΔΗ	ΕΙΔΗ ΑΝΔΡΙΚΑ	ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE & KRUPP	ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ	ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΕΙΔΗ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ
ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ «THONET»	ΛΑΜΠΑΙ	ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ καὶ ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ	ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ καὶ ΕΙΔΗ SPORT	

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρᾶ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ΄
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Λ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

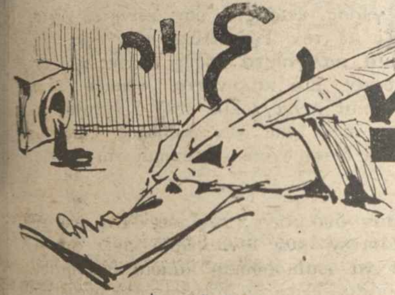

Ἔκτακτοι...

Δρᾶμα,

ἢ κωμωδία, ἂν προτιμᾶτε, ἢ καὶ τραγωδία, φάρσα, ὀπερέττα, μελόδραμα — ὅλα τὰ εἴδη τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς τέλος πάντων — σὲ ἄπειρες εἰκόνες.

Πρόσωπα: Ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, νέες, παιδιά, . . . μωρά. Τὰ πρόσωπα ἀλλάζουν σὲ κάθε εἰκόνα.

Ἐποχή: Σύγχρονη στὰ γραφεῖα μας, κατὰ προτίμησι τὶς ὧρες ποὺ πνιγόμαστε στὴν δουλειά.

Εἰκόνα α΄.

Ὥρα 4 1)2 μ. μ. Ὁ ἀρχιεργάτης ζητᾷ ὕλη. Ἡ μηχανὴ στέκεται. Τὰ χειρόγραφα ἑνὸς τακτικοῦ συνεργάτου — τί περίεργο μὰ τὴν ἀλήθεια πρᾶγμα! — . . καθυστεροῦν. Ἐλαφρὰ κτυπήματα στὴν πόρτα. Ἕνα νευριασμένο «ἐμπρός». Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἕνας κύριος κομψὸς μὲ γραβάτα τῶν διακοσίων πεντήκοντα δραχμῶν, μὲ μανικιουρισμένα νύχια, παρφουμαρισμένος καὶ μὲ ἕνα δερμάτινο χαρτοφύλακα.

— Ὁ κύριος Ἀρχισυντάκτης παρακαλῶ;

— Ὁ ἴδιος, καθῆστε. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

(Ὁ κομψὸς κύριος κάθεται. Βγάζει μιὰ ἀσημένια ταμπακέρα — χρυσὸ μονόγραμμα).

— Καπνίζετε;

— Εὐχαριστῶ. . . ὄχι. . . εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κατέβω στὸ τυπογραφεῖο, μιὰ μικρὰ καθυστέρησι.

— Ὤ! ὤ! νὰ μὴ σᾶς κρατῶ ἀπ' τὴν δουλειά σας, μὴν στενοχωρεῖσθε περιμένω.

— Μὰ ὄχι! πῆτε μου τί θέλετε, μόνο σᾶς παρακαλῶ ὅσο μπορεῖτε σύντομα. . .

— Δὲν βιάζομαι καθόλου! . . .

(Ἀφήνει τὸ τσιγάρο του κι' ὕστερα ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ τὸν δερμάτινο χαρτοφύλακα, βγάζει καμμιά. . . ἑκατοστὴ κόλλες γραφομηχανημένες κι' ἀρχίζει νὰ τὶς φυλλομετρᾷ. Ἐσᾶς σᾶς περιλούει κρῦος ἱδρώτας).

— Λοιπὸν κύριέ μου, ἔχω γράψει μιὰ μελέτη «περὶ τοῦ ἂν ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ κουρεύεται ἢ ὄχι», καὶ ξέρετε ἡ μελέτη αὐτή. . .

(Τὸν διακόπτετε).

— Δυστυχῶς δὲν ἀγοράζουμε τέτοιες μελέτες, θᾆταν προτιμότερο νὰ πηγαίνατε σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα. (Ταὐτοχρόνως σηκώνεσθε σὰν νὰ θέλετε νὰ τοῦ πῆτε εὐγενικά: «ἄντε νὰ κουρεύεστε κι' ἄστε με ἥσυχο. . . ». Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήση).

— Κάνετε λάθος κύριέ μου νὰ μὴν τὴν ἀγοράζετε. . . τὰ μαλλιὰ ξέρετε, τὰ γυναικεῖα μαλλιὰ δὲν εἶναι σὰν τὰ ἀνδρικά. . .

(Ξεροκαταπίνετε γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαστῆτε νὰ τοῦ πῆτε τίποτα. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ. Μισὴ ὥρα, μιὰ ὥρα. . . Εὐτυχῶς ἐπεμβαίνουν. . . τὰ χειρόγραφα τοῦ καθυστεροῦντος συνεργάτου. Τὰ παίρνετε καὶ κατεβαίνετε στὸ τυπογραφεῖο. Μένετε ἐκεῖ μιὰ ὥρα. Ὅταν ἀνεβῆτε ξανά, ὁ κομψὸς κύριος δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχουν ὅμως τὰ χειρόγραφά του μὲ μιὰ κάρτα. Τὰ βάζετε γρήγορα-γρήγορα σ' ἕνα φάκελλο, γράφετε ἀπάνω «ἐπιστροφή», καὶ τὰ παραδίδετε στὸν μικρὸ τοῦ γραφείου μὲ τὴν ἐντολὴ ὅταν ξανάρθη νὰ τοῦ τὰ δώση, καὶ προπαντὸς νὰ μὴν τὸν ξαναφήση νὰ μπῇ μέσα στὸ γραφεῖο).

Εἰκόνα β΄.

Ὥρα 2 μ. μ. Μόλις μπαίνετε στὸ γραφεῖο, ἀντικρύζετε μιὰ κυρία νὰ σᾶς περιμένη. Ζητᾶτε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀργοπορία(;) καὶ σπεύδετε νὰ μάθετε τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Θέλω νὰ ἐργασθῶ στὸ ὑμέτερον περιοδικόν.

— Εὐχαρίστως. Τί μπορεῖτε νὰ κάμετε.

— Μεταφράσεις, ὅ,τι εἴδους μεταφράσεις.

— Τί γλῶσσες ξέρετε;

— Ὀλίγα γαλλικά.

— Πῶς;

— Δηλαδὴ φτάνουν γιὰ νὰ καταλάβω τί διαβάζω.

— Ἔχετε ξαναμεταφράσει;

— Ὄχι.

— Κυρία μου, δυστυχῶς δὲν ἔχουμε διαθέσιμες σελίδες.

— Νὰ τὶς δημιουργήσετε. . . καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θέλω νὰ γράφω τακτικὰ κάθε βδομάδα.

— Μά.

— Πῆτε μου, πότε κυκλοφορεῖτε;

— Τὸ Σάββατο.

— Σήμερα εἶναι Δευτέρα, ὥστε προφτάνω νὰ σᾶς φέρω διήγημα.

— Τὸ φύλλο ἔκλεισε ἤδη.

— Πῶς ἔκλεισε;

— Ἔκλεισε καὶ τυπώνεται.

— Κύριε μὲ κοροϊδεύετε.

— Καθόλου κυρία μου.

— Καλά, πολὺ καλά. . . Δὲν φταῖτε σεῖς ἀλλὰ ἐγὼ ποὺ ἦρθα νὰ σᾶς προσφέρω συνεργασία. . . Φεύγω κύριε.

— Στὸ καλὸ κυρία μου.

— Εἶπα φεύγω. . .

(Δὲν ἀπαντᾶτε).

— Φεύγω.

— Πολὺ καλά, φύγετε.

— Ὥστε μὲ διώχνετε;

(Ἐξακολουθεῖτε νὰ μὴν ἀπαντᾶτε. Αὐτὴ σᾶς ἀγριοκυττάζει. Ὕστερα προχωρεῖ, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βγαίνοντας τὴν κτυπᾷ μ' ὅλη τὴν δύναμι τῶν μυώνων καὶ τῶν νεύρων της).

Εἰκόνα γ΄.

Ἴδια ὥρα μὲ τὴν προηγούμενη. Ἕνας κύριος βηματίζει ἀπάνω κάτω. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Δὲν προφταίνετε νὰ τὸν χαιρετήσετε, καὶ σᾶς κεραυνοβολεῖ.

— Αὐτὸ ποὺ κάνατε κύριε εἶναι ἀτιμία, παληανθρωπιά.

— Ποιό;

— Μὴ προσποιεῖσθε τὸν ἀνήξερο. . . Ἐκόψατε δυὸ γραμμὲς ἀπ' τὸ διήγημά μου.

— Δὲν χωροῦσαν. . . ἄλλως τε δὲν καταστράφηκε διόλου μὲ δυὸ γραμμές, οὔτε φαίνεται.

— Τί; Τί; Δὲν καταστράφτηκε διόλου. . . Κύριε, κύριε. . .

(Κάνετε τὸ σταυρό σας, καὶ τὰ χείλη σας μουρμουρίζουν:)

— «Κύριε, κύριε, λυπήσου με καὶ δός του φρόνησι. . . ».

— Ἀλλὰ ξέρω τοὺς λόγους σας. Θέλετε νὰ μὲ καταστρέψετε.

— Ὤχ! ἀδελφέ! Τί φωνάζεις; . . . Δὲν χωροῦσαν.

— Νὰ χωρέσουν.

— Μὰ πῶς;

— Ξέρω καὶ γώ, ἂς ἐκάνατε μεταφορὰ στὴν ἄλλη σελίδα.

— Γιὰ δυὸ γραμμές;

— Καὶ γιὰ μισή . . . ἔχει ἀξία.

— Μὰ ἡ σελιδοποίησις;

— Ἂς τὴν ἀλλάζατε, προκειμένου γιὰ δυὸ γραμμές μου.

— Πολὺ καλά, ἄλλη φορὰ ὅταν ξαναγράψετε καὶ θὰ λείπουν δυὸ γραμμές, βάζουμε αὐτὲς καὶ ἡσυχάζουμε.

— Πολὺ ἔξυπνος φαίνεσθε.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Πολὺ καλά! Ἀντίο σας. . . ἀντίο σας, δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε.

(Κάνει νὰ φύγη, μὰ κοντοστέκεται. Ξαναγυρνᾷ).

— Πότε νὰ σᾶς φέρω καινούργιο διήγημα;

— Ὅταν θὰ πάψετε νὰ γράφετε δυὸ γραμμὲς παραπάνω ἀπ' τὴν σελίδα ποὺ μᾶς χρειάζεται. . .

Εἰκόνα δ΄.

Ὁ αὐτὸς διάκοσμος μὲ τὸν προηγούμενο. Ἡ ὥρα δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθῇ. Εἶναι ἕνας κίνδυνος ποὺ σᾶς ἐπαπειλεῖ οἱανδήποτε ὥραν, λεπτόν, δευτερόλεπτον. Προηγεῖται πάντοτε πρὶν ἀπ' τὴν σκηνή, ἀποστολὴ ἢ προσκομιδὴ χειρογράφων! . . .

— Συγγνώμην, εἶμαι ἐγὼ ποὺ σᾶς εἶχα φέρει κάτι μεταφράσεις διηγημάτων. . .

— Μάλιστα, θυμᾶμαι. . . ὁρίστε καθῆστε παρακαλῶ. . . Μιὰ στιγμή.

(Ψάχνετε καὶ τὰ βρίσκετε. Εἶναι μιὰ δέσμη ἀνουσίων καὶ ἀναλάτων διηγημάτων, ποὺ γίνονται πιὸ ἀνούσια καὶ ἀνάλατα ὕστερα ἀπ' τὴν μετάφρασι).

— Δυστυχῶς δὲν μᾶς κάμνουν. Εἶναι. . .

— Πῶς εἴπατε! . . . (σηκώνεται ἐξαγριωμένος) . . . δὲν σᾶς κάμνουν. . . τὰ διηγήματα αὐτὰ κύριε;

— Ναί, ξέρω, εἶναι καλά, ἀλλὰ ὄχι γιὰ μᾶς.

— Καὶ ποιὸς εἶστε σεῖς;

— Δηλαδὴ γιὰ τὸ ἀναγνωστικό μας κοινό.

— Καὶ ποιὸς τὸ λογαριάζει τὸ ἀναγνωστικό σας κοινό;

— Ἡ οἰκονομικὴ ὑπόστασις τοῦ περιοδικοῦ.

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, τὸ ἀναγνωστικόν σας κοινὸν εἶναι ἠλίθιον.

— Ἴσως κύριέ μου.

— Δὲν χωρᾶ ἴσως, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω τόσο καιρὸ ποὺ διαβάζω τὸ περιοδικόν σας.

— Ὥστε εἶσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ ἠλίθιον αὐτὸ κοινόν μας.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀπαντᾷ. Προτιμᾷ τὴν σιωπήν. Ξεροκαταπίνει, βήχει καὶ γλυστρᾷ κλεφτᾶτα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

. . . .

Κι' ἀκολουθοῦν ἄπειρες εἰκόνες. Τὰ πρόσωπα ὅπως εἴπαμε ἀλλάζουν. Τὰ θέματα πολλαπλασιάζονται, οἱ συγγραφεῖς αὐξάνουν, τὰ χασομέρια τείνουν νὰ ἰσοφαρίσουν ὅλες τὶς ἐργάσιμες ὧρες τοῦ γραφείου. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέπτεσθε πόσο εὐχάριστο πρᾶγμα θᾆταν, ἂν ἕνα περιοδικὸ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ γράφη κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του τὴν διεύθυνσί του. Ἔτσι τοὐλάχιστο θὰ μποροῦσε κανείς, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, νὰ δουλέψη ἥσυχος, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ στερηθῇ τὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγνοούσης τὴν γαλλικὴν μεταφραστρίας, τοῦ συγγραφέως τῶν «δύο γραμμῶν» καὶ τῆς μελέτης «περὶ τοῦ ἂν ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ κουρεύεται ἢ ὄχι. . . ».

Ντόλης Νίκβας

ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ

Ο ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΣ

— Ρὲ Τραμποῦκο! Τραμποῦκο! . . .

'Η φωνὴ τοῦ Καπετὰν 'Αργύρη, διάσημου ψαρᾶ ἀπὸ τὰ Κουφονήσια, διέκοψε τὴν ἀπόλυτη γαλήνη τοῦ φθινοπωρινοῦ ἐκείνου ἀπογεύματος. Ἦταν ἕνας ἄνδρας 65 — 70 χρονῶν, ψηλός, κοκκαλιάρης, καμπουριασμένος ἀπὸ τὸ καμάκι καὶ τὸ βάρος τῆς ζωῆς. Τὸν ἔβλεπα κάθε μέρα στὴν ἴδια θέσι καὶ τὴν ἴδια ὥρα νὰ κάθεται σ' ἕνα μαγαζάκι τοῦ λιμανιοῦ — ἕνα κουκλίστικο λιμάνι, παραμυθένιο, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησάκια τοῦ Αἰγαίου.

'Ο κ. Δημήτρης Μπόγρης.

Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἦταν συμπαθητικός. Ἴσως γιατὶ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μᾶς ἀποτείνη ἕνα ταπεινὸ χαιρετισμὸ ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ τοὺς ὁποίους συναλλασσόμεθα. Ἴσως ἀκόμα γιατὶ ἡ συμπάθεια σὲ κατακτᾷ ἄθελα, ἐπειδὴ μοιάζει—ὅπως λέγει ὁ ποιητὴς — σὰν μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν, ποὺ ταξειδεύει χωρὶς νὰ ξέρης πῶς, μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἀγέρα. . .

— Ρὲ Τραμποῦκο! Τραμποῦκο!

'Η φωνὴ ξανακούστηκε πάλι, ἀλλὰ τούτη τὴ φορὰ ἄγρια, ἀπειλητική, ἐπιτακτική. Τὰ μάτια του ἀνήσυχα ἦταν καρφωμένα στὸν ὁρίζοντα.

'Η περιέργειά μας εἶχε κορυφωθῆ, γιατὶ τίποτα, ἀπολύτως τίποτα δὲν αὐλάκωνε τὰ νερὰ μιανῆς θάλασσας ἥσυχης σὰν τὸ λάδι. Ἔξαφνα κάποιο ἄσπρο σημάδι φάνηκε ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι βράχια, γιὰ νὰ μεγαλώση σὲ λίγο καὶ νὰ γίνη ἕνα θαυμάσιο θαλασσινὸ πουλί, ἕνας γλάρος. Πέρασε γοργά, ἀθόρυβα, πάνω ἀπὸ τὸ μικρό μας κόττερο καὶ κάθησε στὸ μουράγιο, δίπλα στὰ πόδια τοῦ Καπετὰν 'Αργύρη.

— Ποῦ ἤσανε μωρέ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

'Ο γλάρος μὲ δειλία, μὲ ὑποταγή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴν ἄτακτή του πρᾶξι, τριγύρισε κάνα δυὸ φορὲς γύρω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ψαρᾶ καὶ πήδησε στὸν ὦμο του.

— Μὲ καλοπιάνεις παληάνθρωπε! . . . Μπερμπάντεψες πάλι σήμερα. Πρόσεξε γιατὶ ἄλλοτε δὲν θὰ σὲ ξαναπάρω μαζί. . .

⁂

Δὲν ξέρω ποιὰ μαγικὴ ἐπίδρασι ἔχει ἡ ταβέρνα σὲ ὡρισμένες στιγμές, στοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους. Ἔχω παρατηρήσει μονάχα πὼς ἐκεῖ ἡ γλῶσσα τους λύνεται μὲ τὸ κεχριμπαρένιο κρασὶ καὶ πὼς ἡ ψυχή τους ξανοίγεται καὶ χαμογελάει σὰν τὸν οὐρανὸ ποὺ δείχνει μὲ μιᾶς τὸ γαλάζιο του χρῶμα ἀλαφρωμένος ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα. Ἂς εἶναι. . . Θὰ θυμᾶμαι πάντα στὴ ζωή μου τὸ μικρὸ συμπαθητικὸ μαγαζάκι, στὸ ὄμορφο αὐτὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου. Οἱ ἀσβεστωμένοι του τοῖχοι βαστάζουν ἕνα μισοχαλασμένο λαγοῦτο, δυὸ-τρία κάδρα ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων πολέμων καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀντικείμενα ποὺ ἔχουν ὀλιγώτερη σχέσι μὲ τὴν τέχνη καὶ περισσότερο μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἕνα χταπόδι ἔξαφνα ξεραίνεται κρεμασμένο σὲ μιὰ γωνιά, παρακάτω τσῖροι, πιὸ πέρα κρεμμύδια, ἕνα μωσαϊκὸ τέλος ἀπὸ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα τῆς καθημερινῆς ἀνάγκης, ποὺ ἐναρμονίζονται ὅμως μὲ τὸ περιβάλλον σὰν νὰ ἔχουν τοποθετηθῆ ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα σοφὸ χέρι μεγάλου αἰσθητικοῦ. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κάδρο, θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν γαλήνια καὶ εὐγενικιὰ φυσιογνωμία τοῦ Καπετὰν-'Αργύρη, νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τὴν παρέα του φτωχοὺς ψαράδες σὰν καὶ δαύτον —— ὅπως θὰ θυμᾶμαι τὴν τρομερὴ παραφωνία, ποὺ ἀποτελοῦσα ἐγώ, ὁ ἄνθρωπος τῆς πόλεως μὲ τὸ τσακισμένο φανελλένιο παντελόνι καὶ τὴν ἄσπρη μου φανέλλα τοῦ ἀλπινιστοῦ. 'Αλλὰ ἂς πιάσουμε πάλι τὴν ἱστορία τοῦ Τραμπούκου. . .

.. ..

— Λοιπόν, παλληκάρι μου, νομίζεις πὼς τὰ πουλιὰ δὲν ἔχουν ψυχή; Ἔχουνε. . . Ὅλα σ' αὐτὸν τὸ κόσμο ἔχουνε ψυχὴ γιατὶ τὰ ἔφτιαξε ὁ Θεός! . . .

— Καπετὰν 'Αργύρη βλαστημᾶς! Στῶπε καὶ ὁ παππᾶς προχθές. . .

— Σκάσε σὺ μπεκρούλιακα! 'Ο παππᾶς! . . . 'Ο παππᾶς ξέρει μονάχα νὰ μαζεύη προσφορές. . . Ἔχουνε παλληκάρι μου. . . Βλέπεις τὸν Τραμποῦκο, τὸν ἔχω πάρει ἀπὸ μικρόν. Τὸν βρῆκα μιὰ μέρα στὴ θάλασσα πληγωμένο, ἕτοιμο νὰ πνιγῆ, καὶ τὸν μάζεψα στὴ βάρκα μου. Αὐτὸς καταλαβαίνει τί τοὔκανα, καὶ μὲ ἀγαπάει. . .

— Σ' ἀγαπάει γιατὶ τοῦ δίνεις καὶ τρώει.

— Ὄχι, μ' ἀγαπάει, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μ' εἶχε ἀφήσει. Μπορεῖ νὰ βρῆ μονάχος του ψάρια, ἀλλὰ βλέπεις, ὄρνιο, αὐτὸς γυρίζει ἀπὸ τὸ πέλαγος, γιὰ νὰ βρῆ τὸ γέρο, ἐμένα στὸ σπίτι, ἐνῷ μποροῦσε νὰ φύγη μὲ τὰ ἄλλα πουλιά. . . Ναί, μ' ἀγαπάει σὰν παιδὶ καὶ δὲν ἔχω κανέναν ἄλλο στὸ κόσμο ποὺ νὰ μ' ἀγαπάη. . .

— Εἶσαι μεθυσμένος. Τὸν ἔγγονο, ρέ, τί τὸν ἔκανες;

— 'Ο ἔγγονος μ' ἀγαπάει λιγώτερο ἀπὸ τὸν Τραμποῦκο. Ὄχι. . . Πίστεψέ με παλληκάρι μου, καὶ μὴν ἀκοῦς αὐτοὺς τοὺς ξεκουτιασμένους. Τὸ παιδί μου εἶναι ὁ Τραμποῦκος, καὶ ὄχι ὁ ἔγγονός μου. 'Ο ἔγγονός μου εἶναι σκληρός· τυραννάει τὸ δυστυχισμένο γέρο· ἐνῷ αὐτὸς ὁ κακομοίρης ὁ Τραμποῦκος...

Ἄκουγα μὲ μεγάλη συγκίνησι αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ βγαίναν ἀπὸ τὴ ψυχὴ ἑνὸς πραγματικὰ πονεμένου ἀνθρώπου. 'Αλήθεια, εἶναι σκληρὸ πρᾶγμα νὰ γερνάη κανένας χωρὶς νὰ αἰσθάνεται πὼς ἔχει κἄπου νὰ ἀκουμπήση, κἄπου νὰ ξεκουραστῆ ἀπὸ τὸ ἐπίπονο ταξεῖδι τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Καπετὰν-'Αργύρη, ἔτσι ὅπως ζωγραφίστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γέλοια, τὰ γουργουλητὰ τῶν ναργιλέδων καὶ τὰ ποτήρια τοῦ κρασιοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ ὠχρὸ φῶς μιανῆς λάμπας τοῦ πετρελαίου μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ κουκλίστικου ἐκείνου λιμανιοῦ, ἦταν θλιβερή, ὤ, πολὺ θλιβερὴ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Περιορίζομαι μονάχα νὰ σᾶς πῶ, πὼς τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου θέρισε πρόωρα τὸ γυιό του καὶ τὴν παντρεμμένη κόρη του καὶ πὼς ὁ γαμπρός του, ἀκούγοντας στὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς ζωῆς, τὸν ἄφησε σχεδὸν στὴν τύχη του. . . γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὴν καινούργια του γυναῖκα.

'Η πόρτα τῆς ταβέρνας ἄνοιξε καὶ ἕνα παιδάκι 12 χρονῶν, βρώμικο, μὲ σκληρὰ μάτια καὶ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο μπῆκε κρατώντας δεμένο ἀπὸ τὸ ποδάρι τὸν Τραμποῦκο. 'Ο γλάρος σερνότανε μὲ βία γιατὶ πολεμοῦσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ μικροῦ τυράννου.

— Παπποῦ, εἶπε, μὲ ἀναίδεια ὁ μικρός, δὲν θἄρθης νὰ κοιμηθοῦμε; 'Ο πατέρας μου θὰ κλείση τὴν πόρτα καὶ θὰ μείνης πάλι

'Ο Καπετὰν-'Αργύρης τινάχθηκε ἀπ' τὴ καρέκλα του.

— Βρέ . . . τοῦ ἀπήντησε ἀγριεμένος. Γιατὶ τυραννᾶς τὸ πουλὶ καὶ τὸ δέρνεις;

— Ἤθελα νὰ τὸ πάρω μαζί, παπποῦ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐρχότανε. Εἶχε τρυπώσει στὰ δίχτυα. . .

— Λῦστο ἀμέσως, ἄτιμε. Θὰ σὲ σκοτώσω καμμιὰ μέρα!

'Ο μικρὸς ἔσπευσε νὰ ὑπακούση τρομαγμένος, ἐνῷ ἕνα ἠχηρὸ καὶ πλατὺ γέλοιο ξέσπασε ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἄλλων.

Καὶ ὁ γέρος- ψαρᾶς ἄφησε, κείνη τὴ νύχτα, τὸ μαγαζὶ μὲ τὸν Τραμποῦκο στὸν ὦμο, λέγοντας μιὰ καληνύχτα στοὺς ἄλλους ποὺ τὸν περιγελοῦσαν, μιὰ καληνύχτα γεμάτη πόνο, καλωσύνη καὶ μελαγχολία, ἐνῷ ὁ ἔγγονός του χοροπηδοῦσε πίσω του σὰν διάβολος, ζητώντας εὐκαιρία νὰ δώση κάποιο χτύπημα στὸ γλάρο.

⁂

Πέρασαν δυὸ μῆνες περίπου. Ἕνα ἀπόγευμα τὸ κόττερό μας ξαναγύρισε πάλι στὸ λιμάνι γιὰ νὰ ἐπιδιορθώση κάποια βλάβη του. Ἦταν βράδυ. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ μικρὸ μαγαζάκι τῆς παραλίας γιὰ νὰ συναντήσω τὸ συμπαθητικὸ ἄνθρωπο μὲ τὸ παράδοξο «παιδί του», ἀλλὰ τὸ βρῆκα βουτηγμένο σὲ μιὰ ἀπέραντη θλίψη. Τὸ ἔσχατο κτύπημα τῆς τύχης, ἐρχόταν σὰν προειδοποιητήριο ἄγγελμα, νὰ σημάνη τὸ τέλος τῆς βασανισμένης ζωῆς τοῦ Καπετὰν-'Αργύρη. 'Ο εὐγενικὸς γέρος ποὺ συνεκέντρωνε ἐκεῖ, κάθε βράδυ, μὲ τὴς παραδοξολογίες του καὶ τὴν καλωσύνη του τοὺς ἀραιοὺς ψαράδες τοῦ νησιοῦ, ἀγωνιοῦσε — ἔμαθα — στὸ σκληρὸ καὶ ἄχαρο κρεββάτι του ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ ἀποπληξία. Δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἰδῶ γιατὶ δὲν μ' ἄφησε ὁ γαμπρός του, ὅπως δὲν ξέρω καὶ ἂν ὑπέκυψε γλήγορα εἰς τὸ «μοιραῖον», γιατὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγα. Θυμᾶμαι μονάχα, πὼς ὅταν ἑτοιμαζόμαστε νὰ ἀφήσουμε τὸ νησάκι, προτοῦ νὰ ἐπιβιβασθοῦμε, εἶδα, ἔξω-ἔξω, στ' ἀκρογιάλι, τὸ πτῶμα τοῦ Τραμπούκου νὰ λικνίζεται ἀνάμεσα σὲ κάτι φύκια. 'Ο ἐξημερωμένος θαλασσινὸς ἀλήτης, θῦμα προφανῶς τῆς ἀγριότητος τοῦ ἐγγονοῦ, εἶχεν ὑποκύψει πρωτήτερα ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του. Στὰ πόδια του διέκρινα ἕνα κομμάτι σπάγγο, ὅπως εἶδα καὶ κάτι ψαράκια νὰ τριγυρνοῦν, γυρεύοντας τροφή, γύρω ἀπὸ τὰ σβυσμένα μάτια του, σὰν νὰ εἶχε καταδικασθῆ ἀπὸ τὴ μοίρα αὐτός, ὁ τολμηρὸς θαλασσοπόρος, ὁ κυνηγὸς καὶ ὁ «γυιός» τοῦ ψαρᾶ στὸν ἔσχατο τῶν ἐξευτελισμῶν. . .

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴ γαλήνια κι' εὐγενικιὰ φυσιογνωμία τοῦ Καπετὰν 'Αργύρη...

ΠΩΣ ΑΠΕΚΑΛΥΦΘΗ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Μὲ ἔκπληξι καὶ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια, ὁ διάσημος συγγραφεὺς σὲρ Ἄρθουρ Κόναν Ντόϋλ ἄκουσε τὸν σωφὲρ τοῦ ταξὶ ποὺ πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ Λίβερπουλ νὰ τὸν προσφωνῆ μὲ τὄνομά του. Κι' ὁ πατέρας τοῦ «Σέρλοκ Χόλμς» φώναξε :

—Πῶς τὰ καταφέρατε νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε ;

—Πρῶτον, ἡ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν προσεχῆ ἄφιξίν σας στὸ Λίβερπουλ, ἀπάντησε ὁ σωφέρ. Δεύτερον, τὰ παπούτσια σας ἔχουν τὰ ἴχνη τῆς λάσπης τοῦ Λονδίνου. Τρίτον, κρατᾶτε στὸ χέρι σας ἕνα μπουκέτο βιολέττες ποὺ μόνο στὸ σταθμὸ τοῦ Τσέριγκ Κρὸς θὰ βρήκατε ν' ἀγοράσετε. Τέλος, τὸ ἐπανωφόρι σας εἶναι τσαλακωμένο, ποὺ εἶναι σοβαρὰ ἔνδειξις ὅτι ἐρχόσαστε ἀπ' τὸ Λονδῖνο !

—Κι' αὐτὰ ἔφθασαν γιὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε; εἶπε ὁ Κόναν Ντόϋλ, κατενθουσιασμένος.

—Ναί, ἀπάντησε μετριόφρονα ὁ σωφέρ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε ὅτι τὸ ὄνομά σας εἶναι τυπωμένο στὴ βαλίτσα σας.

'Ο ἔνδοξος συγγραφεὺς εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ποὺ ἦταν ἄξιο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Ο ΧΑ·Υ·ΔΝ ΚΑΙ Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἕνα πρωϊνὸ τοῦ ἔτους 1794, ἕνας κοντὸς ἀνθρωπᾶκος ἔμπαινε στὸ κατάστημα μουσικῶν ἐκδόσεων τοῦ Χόγουελλ, στὸ Μπρίστολ, καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ δείξη μερικὰ καινούργια καὶ καλὰ κομμάτια γιὰ τὸ πιάνο.

'Ο Χόγουελλ τοῦ ἔδειξε τότε τὴς τελευταῖες σονάτες τοῦ Χάϋδν ποὺ μόλις εἶχαν ἐκδοθῆ.

Μὲ ἀφηρημένο ὕφος, ὁ ἀγοραστὴς τὴς ξεφύλλιζε. Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν ἐκδότη :

—Αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν, εἶπε. Δὲν ἔχετε τίποτα καλλίτερο ;

—Μά, κύριε, ἐπανέλαβε ὁ Χόγουελλ, εἶναι ἡ τελευταῖες συνθέσεις τοῦ Χάϋδν !

—Σᾶς πιστεύω, θέλω ὅμως τίποτα καλλίτερο !

—Καλλίτερο ; ρώτησε ὁ πωλητής. Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει !

—Εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ Χάϋδν, ἀπήντησε γελώντας ὁ ἔνδοξος συνθέτης, κι' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτωμαι ὅτι ὑπάρχει κάτι καλλίτερο ἀπ' αὐτὲς τὴς σονάτες.

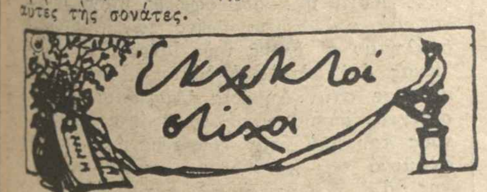

CHARLES BAUDELAIRE

ΠΕΡΙΣΤΟΛΗ

Φρονίμεψε, ὦ πίκρα μου, καὶ γίνου βελουδένια.
Τὸ βράδυ ποὺ ἀποζήταγες γιὰ ἰδές, ἔφτασε, νάτο.
Πέφτει στὴν πόλη τ' ἀλαφρὸ τ' ἀγέρι τὸ δροσᾶτο·
Εἰρήνη φέρνει ἐδῶ σ' αὐτούς, σ' ἄλλους σκορπᾶ τὴν ἔννοια.

⁂

Σὰν οἱ θνητοὶ ἀπ' τοῦ Γλεντιοῦ τὸ χαμουτσίκι κάτω,
τὴς τύψεις θὰ μαζεύουνε σὲ βάθη φαρφουρένια,
γιορτῆς θαμπῆς, ὦ πίκρα μου, σὺ γίνου βελουδένια,
δός μου τὸ χέρι, ἔλα ἀπὸ δῶ, τὸ χέρι σου τ' ἀφράτο.

⁂

Μακρυά τους. Κοίτα νὰ περνοῦν τὰ πεθαμένα χρόνια
μὲς στὰ θαμπὰ φορέματα, στὰ οὐράνια τὰ μπαλκόνια
κοίτα τὴ Λήθη ἀπ' τὰ νερὰ νὰ ὑψώνεται θολή,

⁂

τὸν Ἥλιο μελλοθάνατο μακρυὰ ν' ἀργοπεθαίνῃ,
καὶ σὰν πελώριο σάβανο, πρὸς τὴν Ἀνατολή,
ἄκου, γλυκειά μου, ἄκουσε τὴ Νύχτα ποὺ διαβαίνει ! . . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΦΕ·Υ· ΡΕ·Υ·

'Η μὶς Ρέϋ, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα δημοσιεύουμε στὸ ἐξώφυλλο, γεννήθηκε στὸ Βρέϋλαντ τοῦ Καναδᾶ στὴς 15 Σεπτεμβρίου 1907. Ἔχει καστανόξανθα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Φοίτησε στὸ σχολεῖο τοῦ Σὰλτ Λέϊκ Σίτυ καὶ ἀργότερα στὸ Χόλλυγουντ.

Ἔπαιξε σὲ πολλὲς κωμωδίες τῶν ἑταιρειῶν «Φόξ», «Γιουνιβέρσαλ» κτλ. Πρωταγωνίστησε ἐπίσης σὲ πολλὲς ταινίες τῆς «Γιουνιβέρσαλ». 'Ο Ἔριχ φὸν Στρόχαϊμ τῆς ἔδωσε ἀργότερα τὸν πρωταγωνιστοῦντα γυναικεῖο ρόλο στὸ «Γαμήλιο Ἐμβατήριο». Ἔπαιξε καὶ σὲ πολλὲς ταινίες τῆς «Παραμάουντ», ὅπως στὸ «Πρῶτο Φιλί», στὸν «Δρόμο τοῦ 'Εγκλήματος», στὸ «Ἀλεξικέραυνο» κτλ.

Εἶναι ἀπ' τὴς νεώτερες καὶ ἐκλεκτότερες καλλιτέχνιδες ποὺ ἔχουν κατακτήσει τὸν κόσμο τῶν φίλων τοῦ Κινηματογράφου.

ΤΟ «ΤΕΛΕΙΟΝ» ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σκότλαν Γυάρντ ἔψαχναν εἰς μάτην νὰ συναθροίσουν τὴς ἐνδείξεις ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν ν' ἀνακαλύψουν τὸν δολοφόνο κάποιου 'Αλφρὲδ 'Ολιβιέ, καπνεμπόρου, ποὺ βρέθηκε δολοφονημένος στὸ μαγαζί του τοῦ Κρὸς Στρήτ, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τίποτα οἱ γείτονες.

Ὡς τώρα, ὑπῆρξε ἀδύνατο ν' ἀνακαλυφθῆ τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο. Ὄχι μόνον ὁ δολοφόνος φρόντισε νὰ πάρη μαζί του τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου τὸ εἶδος δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ, ἀλλὰ δὲν ἄφησε κανένα ἴχνος τῆς δράσεώς του. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνεκάλυψαν μερικὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες τῆς Σκότλαν Γυάρντ μένουν ἐν ἀμφιβολίᾳ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη ἔλλειψι ἁπτῶν ἐνδείξεων.

— 'Ο δολοφόνος εἶχε ἐξωφρενικὴ τύχη ἢ ἑτοιμότητα πνεύματος ἀκόμη πιὸ ἐξωφρενική, εἶπαν στὴ Σκότλαν Γυάρντ. Δὲν ἄφησε τὸ παραμικρὸ ἀντικείμενον γιὰ νὰ ἐπιφέρη τὴν ἀναγνώρισί του.

Κι' ἕνας εἰδικὸς ἐγκληματολόγος πρόσθεσε:

— Εἶναι τὸ πρότυπον τοῦ τελειοτέρου ἐγκλήματος ποὺ ἔχομεν ποτὲ συναντήσει.

≈

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΛΟΣ

Οἱ συνδυασμοὶ ποὺ ἐπιτρέπουν τὰ ὑποκείμενα εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς θερμογόνους ἢ φωτεινὰς ἀκτινοβολίας ἠλεκτρικὰ ὄργανα ὑπερέβησαν, εἰς τὴν ἐποχή μας, τὰ τόσον τελείως κατασκευαζόμενα αὐτόματα τοῦ Βωκανσόν.

'Ο φωτοηλεκτρικὸς θάλαμος, λόγου χάριν, εἶναι μιὰ εἰδικὴ ἀμπούλ, τὴν ὁποίαν ὅταν ἐγγίζει μιὰ φωτεινὴ ἀκτίς, σχηματίζει ἠλεκτρικὸν ρεῦμα· τὸ ρεῦμα τοῦτο διὰ μέσου ἑνὸς ἠλεκτρομαγνήτου δύναται νὰ θέση εἰς κίνησιν τὰ ἰσχυρότερα μηχανήματα.

Μία πρωτότυπος ἐφαρμογὴ ἐξετέθη εἰς τὴν Διεθνῆ ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, ὑπὸ μορφὴν ἑνὸς κυβιστικοῦ σκύλλου (βλέπε τὰς σελίδας 154—155) ποὺ ἔχει ἀνὰ μίαν φωτοηλεκτρικὴν ἀμποὺλ εἰς τὴν θέσιν ἑκάστου ὀφθαλμοῦ. 'Ο σκύλλος αὐτὸς προχωρεῖ εἰς συνάντησιν τῆς φωτεινῆς ἀκτῖνος ποὺ ἔρχεται νὰ ταράξη τὴν ἡσυχίαν του.

Κάθε ἀμπούλ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός, σχηματίζει ρεῦμα ποὺ πολλαπλασιάζεται μὲ λάμπες τριῶν ἠλεκτροδίων καὶ διὰ μέσου τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου θέτει εἰς κίνησιν ἕνα ἠλεκτρικὸν κινητῆρα. 'Ο δὲ κινητὴρ στρέφει ἕνα τροχὸν τοποθετημένον εἰς τὸ ἕνα πόδι τοῦ σκύλλου.

'Εὰν διευθύνωμεν τὰς ἀκτῖνας ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ προβολέως ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ σκύλλος στρέφεται δεξιά, διότι μόνον ἕνας τροχὸς τίθεται εἰς κίνησιν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸν ἄλλον ὀφθαλμόν, διὰ τὸν ἄλλον τροχόν.

Τώρα ἂς διευθύνωμεν τὸ φῶς ἐπὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν συγχρόνως τοῦ σκύλλου. Οἱ δύο κινητῆρες στρέφονται, ἐπομένως καὶ οἱ δύο τροχοὶ καὶ ὁ σκύλλος προχωρεῖ εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φωτός.

Εἶναι σὰν νὰ τὸν παρασύρῃ ὁ προβολεύς, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ πιστῶς.

'Ο σκύλλος δὲν εἶναι βουβός, διότι ἂν φέρομεν πολὺ πλησίον αὐτοῦ τὴν πηγὴν τοῦ φωτός, ἀρχίζει νὰ γαυγίζῃ μὲ μανίαν. Τί συνέβη ; 'Η ἀπότομος ἐπίδρασις τῶν δύο θαλάμων ἔθεσεν εἰς κίνησιν μίαν τρίτην σειρὰν μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ κινητῆρος ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ «κλάξον» τὸ ὁποῖον μιμεῖται ἀρκετὰ τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλλου.

Νὰ ἕνας ἄγρυπνος φύλαξ, ποὺ ὅταν ἰδῆ φῶς, εἰδοποιεῖ ἀμέσως !

Τί δὲν μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ ἐπιστήμη τοῦ μέλλοντος ;

≈

ΕΝΑ ΠΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΙΑΙΟ ΖΩΟ

'Η ἐφημερίδες τῆς Νέας-Ὑόρκης ἀναφέρουν ὅτι συνέλαβαν στὴν ἀμερικανικὴ ἀκτή, κοντὰ στὸ Λόγκ-Μπῆτς, ἕνα παράξενο ναυτικὸ τέρας.

Αὐτὸς ὁ περίεργος ἀντιπρόσωπος τοῦ ὠκεανικοῦ βυθοῦ εἶναι 3 μ. 60 μήκους. Ἔχει εὐρύχωρο στόμα 30 ἑκατοστομέτρων, στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, χωρὶς δόντια, στολισμένο ὅμως μὲ οὖλα ἐξαιρετικὰ σκληρά.

Τὸ παράξενο ζῶο ἔχει αὐτιὰ ὅμοια μὲ τοῦ ἀγριόχοιρου. Στὴν ἄκρη κάθε αὐτιοῦ ἔχει καὶ ἕνα . . . μάτι !

Ἔχει δυὸ πόδια μήκους 2 μ. 15 ποὺ τελειώνουν σὲ δυὸ δάχτυλα. Στὸ κάθε πλευρὸ ἔχει φτερούγια σὰν τῆς νυχτερίδας.

'Ο ὑποβρύχιος κάτοικος τοῦ 'Ατλαντικοῦ εἶναι χρώματος κιτρίνου στὸ ἐπάνω μέρος καὶ κόκκινου στὸ κάτω.

Ποτὲ δὲν ἔχει βρεθῆ τέτοιο τέρας. Οἱ ἀμερικανοὶ ζωολόγοι τρέχουν νὰ τὸ θαυμάσουν καὶ νὰ τὸ μελετήσουν.

≈

ΖΗΤΗΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

'Η 'Ανίτα Πέϊτζ, τῆς ὁποίας τὴν φωτογραφία δημοσιεύσαμε στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 107 φύλλον μας, πῆρε τὴς προάλλες μιὰ πρώτης τάξεως «τοῦμπα». Νὰ τί θὰ πῆ νὰ παίζῃ κανεὶς παιχνίδια ποὺ δὲν εἶναι τῆς ἡλικίας του.

Ἐπιτρέπεται νὰ παίζῃς τέννις ἢ νὰ κάνῃς σουηδικὴ γυμναστικὴ ὅταν εἶσαι εἴκοσι χρονῶν, ὄχι ὅμως νὰ παίζῃς τὸ «πατῶ». (Ἕνα μωρουδίστικο παιχνίδι ποὺ ἐπιβάλλει στοὺς παίκτας νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ ἕνα τετράγωνο στὸ ἄλλο, πηδώντας ἐπάνω στὸ ἕνα πόδι !)

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ ντυμένη κοριτσάκι γιὰ νὰ μελετήσῃ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» τὸν καινούργιο της ρόλο σὲ μιὰ ταινία τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ.

≈

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

'Ο Πέτε, ὁ σκύλλος—ἠθοποιὸς ποὺ ἔπαιξε σὲ πολλὲς κωμικὲς ταινίες, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ξαναμάθῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

Ὡς τώρα ὑπήκουε μὲ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη ἀντίληψη στὴς ὁδηγίες τοῦ προπονητοῦ του ἢ τοῦ σκηνοθέτου του. Τώρα ὅμως ποὺ ἄρχισε νὰ γυρίζεται ἡ ὁμιλοῦσα καὶ ἠχητικὴ ταινία, γιὰ τὴν ὁποία ἡ προφορικὲς ὁδηγίες στοὺς ἠθοποιοὺς ἀποκλείονται τελείως, πρέπει ὁ Πέτε νὰ μάθῃ νὰ παίρνῃ ἀπὸ νεύματα, ποὺ δὲν εἶναι καὶ μικρὸ πρᾶγμα !

≈

ΕΝΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

«Ἀγαπητέ μου μαίτρ, ἔγραφε κάποιος 'Αμερικανὸς στὸν Ροῦντγιαρ Κίπλιν, μοῦ λένε ὅτι πληρώνεσθε πρὸς ἕνα δολλάριο τὴν λέξι. 'Επειδὴ λοιπὸν ἐπιθυμῶ ἕνα αὐτόγραφό σας, γιὰ τὴ συλλογή μου, σᾶς στέλνω πέντε δολλάρια, στεῖλτε μου ἕνα μικρό, πολὺ μικρὸ αὐτόγραφο».

'Ο Κίπλιν ἀμέσως ἔγραψε στὸν 'Αμερικανό: «Σᾶς στέλνω τοὺς χαιρετισμούς μου».

'Επειδὴ εἶχε λάβει μόνο πέντε δολλάρια, ὁ διάσημος συγγραφεὺς δὲν μποροῦσε νὰ προσθέσῃ τὴν . . . ὑπογραφή του !

Ξένες ἐπικαιρότητες

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κατὰ γενικὸν κανόνα, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ γυναῖκες εἶναι μόνον συνένοχοι ποὺ ὑπακούουν στὴς διαταγὲς μιᾶς συμμορίας τῆς ὁποίας φοβοῦνται τὴν ἐκδίκησι, ἢ ἀκολουθώντας τὴς ὁδηγίες τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαποῦν. Ὑπάρχουν ὅμως, ἐξ ἄλλου, πολλὲς γυναῖκες ἐγκληματίαι ἐξ ἐπαγγέλματος. Καὶ ὅμως ἡ γυναικεία νοοτροπία, τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὴν ἀνδρική, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ τὰ γυναικεῖα ἐγκλήματα φέρουν τὴν σφραγῖδα της. Ἡ γυναῖκα ξέρει ὅτι ἡ φαινομενική της ἀδυναμία ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴ δύναμί της καὶ γι' αὐτὸ διαπράττει, συνήθως, ἀπάτες. Τὰ φυσικά της θέλγητρα τὴν βοηθοῦν πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σπανίως, μιὰ γυναῖκα διαπράττει κλοπὴν διὰ ῥήξεως. Σχεδὸν ποτὲ δὲν δολοφονεῖ. Στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίπτωσι, χρησιμοποιεῖ μόνο τὸ δηλητήριο. Καὶ ἡ ληστεία ὑπερβαίνει τὴς δυνάμεις της. Ἀλλ' ὅμως τὰ «κόλπα» ποὺ ἐπινοοῦν ἡ γυναῖκες εἶναι τόσο ποικίλα καὶ ἐπικίνδυνα, ὥστε ἡ διεθνὴς ἀστυνομία θεώρησε φρόνιμο νὰ δημιουργήση εἰδικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὰ γυναικεῖα ἐγκλήματα καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς καταπολεμήσεώς των.

Ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν καμμιὰν ἐμπιστοσύνη μεταξύ των καὶ ἐκλέγοντας τοὺς συνενόχους των, ὁδηγοῦνται κατὰ προτίμησιν ἀπὸ συμπάθεια, κατ' ἀντίθεσι τῶν ἀνδρῶν ποὺ ὑπολογίζουν τὴν χρησιμότητα καὶ ὄχι τὸ αἴσθημα. Οἱ ἐγκληματίαι ἀποφεύγουν τὴ γυναικεία συνδρομή, ἐκτὸς ἂν εἶναι σίγουροι ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἀφοσιωμένη σ' αὐτοὺς μὲ στερεώτερους δεσμοὺς κι' ὄχι ἀπὸ μόνο τὸν πόθο τοῦ χρήματος. Γι' αὐτό, ὅταν οἱ εἰδικοὶ τοῦ ἐγκλήματος μαθαίνουν ὅτι μιὰ γυναῖκα ἔλαβε μέρος σὲ κάποιο ἔγκλημα, προσπαθοῦν κατὰ πρῶτον λόγον νὰ ἐξακριβώσουν τὸ ῥόλο της. Ἂν τὸ ἔγκλημα ἔχει καθ' αὐτὸ γυναικεῖο χαρακτῆρα, μποροῦν νὰ βεβαιώσουν ὅτι ἡ γυναῖκα ἐνήργησε μόνη. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, ἦταν μόνο συνένοχος καὶ μετέσχε ὡς ἐρωμένη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας.

Ἡ μέθοδοι τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ πιὸ λεπτὲς ἀπὸ τὴς ἀνδρικὲς κι' αὐτὴ ἡ λεπτότης πολλὲς φορὲς τὴς προδίδει. Ἐπίσης ἡ ἀστυνομία ἀνακαλύπτει τὴς γυναῖκες αὐτὲς χάρις στὴν ματαιοδοξία τους. Καμμιὰ γυναῖκα, λ. χ., δὲν θὰ φορέση ἀνδρικὰ χοντροπάπουτσα γιὰ νὰ παραπλανήση τοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ τὰ ἴχνη ποὺ θ' ἀφήση. Τὰ νύχια της μακρυὰ καὶ μυτερά, ἀφήνουν ἀποκαλυπτικὰ ἀποτυπώματα στὰ ἀντικείμενα ποὺ ἐγγίζει. Προτιμᾶ μικρὴ λεία καὶ ἐγκαταλείπει πράγματα ποὺ θὰ διάλεγε ἕνας ἄνδρας. Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων καὶ τῆς πούδρας δίνει πολύτιμες ἐνδείξεις γιὰ ἕναν ἀστυνομικό. Ἐπὶ πλέον, ἡ ἀστυνομία δὲν ἀγνοεῖ ὅτι οἱ κλεπταποδόχοι δὲν θέλουν νὰ ἔχουν ἱστορίες μὲ γυναῖκες κι' αὐτὲς εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ πουλήσουν τὸ κλεμμένο ἐμπόρευμα ὅπου τύχει, μὲ προφανῆ κίνδυνο ν' ἀποκαλυφθοῦν.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἐλυμαίνοντο τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Εὐρώπης διάφορες γυναῖκες ποὺ ἔμπαιναν τὴ νύχτα σὲ δωμάτια πελατῶν καὶ ἔκλεβαν χρήματα καὶ κοσμήματα. Στὴ Γαλλία τὴς ὀνόμασαν «ρὰ ντ' ὀτὲλ» (ἀρουραίους τῶν ξενοδοχείων), ὄχι μόνο γιατὶ βγαίνανε μονάχα τὴ νύχτα κι' ἐργαζόνταν στὰ σκοτεινά, ἀλλὸ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ντυσίματός των ποὺ καθιέρωσαν ἀργότερα. Ἦταν ντυμένες μ' ἕνα κάλυμμα ἀπὸ μαῦρο μετάξι ποὺ ἄφηνε γυμνὰ τὰ πόδια τους καὶ μιὰ κουκοῦλα ποὺ σκέπαζε τὸ κεφάλι, μὲ δυὸ τρύπες στὴ θέσι τῶν ματιῶν. Εἶχε πολλὰ πλεονεκτήματα τὸ ντύσιμό τους: τὸ μαῦρο μετάξι δὲν διακρινόταν στὸ σκοτάδι, ἦταν γλυστερὸ καὶ τὸ θῦμα δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβη τὴν λωποδύτρια, καὶ τέλος μιὰ τέτοια ἐμφάνισις μποροῦσε νὰ τρομάξη ἕναν κοιμώμενο ποὺ ξυπνοῦσε ξαφνικά.

Τὸ κυριώτερο ὄργανο τοῦ «ρὰ ντ' ὀτὲλ» εἶναι τὸ «οὐΐστιτί», πολὺ λεπτὸ χαλύβδινο ἐργαλεῖο καὶ πολὺ γερὸ ποὺ μοιάζει μὲ τὴς τσιμπίδες. Εἰσχωρεῖ σὲ ὁποιαδήποτε κλειδαριὰ καὶ πιάνει τὸ κλειδὶ ἀπὸ μέσα. Εἶναι καὶ τὸ στηθοσκόπιο, ἕνα ὑπερευαίσθητο μικρόφωνο ἐφοδιασμένο μὲ καουτσοὺκ γιὰ νὰ καλύψη τὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς, καὶ σωλῆνες. Αὐτὸ τὸ ὄργανο πολλαπλασιάζει τόσο πολὺ τὸν παραμικρότερο κρότο, ὥστε εὔκολα ξεχωρίζει ἡ ἀναπνοὴ ἑνὸς κοιμωμένου ἀτόμου.

Στὰ περισσότερα ξενοδοχεῖα ὑπάρχουν τώρα ἐσωτερικοὶ σύρται σ' ὅλα τὰ δωμάτια καὶ συχνά, περίπλοκες κλειδαριές. Αὐτὲς ἡ προφυλάξεις ὅμως δὲν παρουσιάζουν ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια γιὰ τοὺς «ρὰ ντ' ὀτὲλ» ποὺ εἶναι, τὴν ἡμέρα, κομψὲς καὶ μορφωμένες γυναῖκες καὶ κατορθώνουν εὔκολα νὰ μπαίνουν στὰ δωμάτια νὰ ξεβιδώνουν τοὺς σύρτες, ἀφήνοντάς τους ὅμως στὴ θέσι τους, νὰ πάρουν τ' ἀποτυπώματα τῶν κλειδαριῶν ἢ τῶν κλειδιῶν. Σχεδὸν ποτὲ δὲν κατορθώνουν νὰ συλλάβουν αὐτὲς τὴς λωποδύτριες τὴ στιγμὴ τῆς κλοπῆς, γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιδέξιες καὶ ἐξαφανίζονται μόλις ἀντιληφθοῦν ὅτι μεταβάλλεται ἡ ἀναπνοὴ τοῦ θύματος. Μόλις ὅμως καταγγελθῆ μιὰ κλοπὴ στὴν ἀστυνομία, ἡ ἀνάκρισις ἐξακριβώνει ἂν ὁ ἔνοχος εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα. Ἐξετάζονται τὰ κλειδιὰ γιὰ νὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ «οὐΐστιτί». Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸ σύρτη. Καὶ στήνουν παγίδα. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν στὴν ἀστυνομία νὰ φανερώση σὲ τί συνίστανται αὐτὲς ἡ παγῖδες, γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοὶ «ρὰ ντ' ὀτέλ». Εἶναι σπάνιο ὅμως, νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ ἴχνος τοῦ λωποδύτου.

Δύο τύποι γυναικῶν ἐγκληματιῶν...

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκες δὲν πλαστογραφοῦν. Οἱ ἄνδρες μιμοῦνται συχνὰ μιὰ ὑπογραφή· ἡ γυναῖκα ὅμως ποτέ. Ἡ ἀνώνυμες ἐπιστολὲς εἶναι ὅμως ἡ εἰδικότης των.

Δὲν ἔχω πρόθεσιν νὰ μιλήσω γιὰ τὴς ἀνώνυμες καταγγελίες ποὺ ὑπάρχουν σὲ μεγάλη ποσότητα καὶ τὴς ὁποῖες ἡ ἀστυνομίες ὅλων τῶν κρατῶν λαμβάνουν καθημερινῶς ρούς, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὰ γράμματα ρώνουν μιὰ νοσηρὰ κατάστασι τυραν ἐγκεφάλων καὶ ποὺ ταξινομοῦνται ἀπὸ δικοὺς ὑπὸ τὸν τίτλο τῆς «ἀνώνυμης μανίας».

Εἶναι βεβαίως μιὰ μορφὴ ὑστερ ἐκδηλώνεται ἔτσι. Παρόμοια γράμματα δίνουν χρήσιμες πληροφορίες· βρίζουν, βάλλουν ἢ ἀπειλοῦν, σύμφωνα μὲ τὴν πία τοῦ συγγραφέως των ποὺ εἶναι γυναῖκα ἢ νέο κορίτσι. Χωρὶς ὑπερβολὴ ἀνώνυμες ἐπιστολὲς ἔγιναν ἀφορμὴ τέρων θανάτων παρὰ τὰ στρατεύματα εἰσβάλλουν σὲ μιὰ χώρα.

Κάποτε, ἐπειδὴ στὸ Σέριγκαμ, αὐτὴ ραία πόλι, ἦταν σωστὴ ἐπιδημία ἀνωνύμων πιστολῶν, ὁ δράστης των ἐθεωρήθη καὶ διώχθη ὡς ἐγκληματίας. Θὰ χρωστοῦσε μως, στὴς περισσότερες περιπτώσεις, ν' θυνθοῦν σὲ φρενολόγους καὶ νὰ κλείσουν δράστας σὲ ἄσυλο φρενοβλαβῶν.

Σχεδὸν πάντοτε, σὲ περιπτώσεις ὑστερ οἱ δράσται τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν νουν πολλὲς στὸν ἑαυτό τους, γιὰ ν' γουν τὴς ὑποψίες. Γι' αὐτό, ἡ ἀστυνομία πάντα νὰ ἐξακριβώση κατὰ πρῶτον ποιὸς βάνει περισσότερες ἢ ποιὸς τὴς κατη πρῶτος.

Ἡ περιεργότερη περίπτωσις συνέβη πρὸ ἐτῶν, στὸ Λυών. Σὲ πολλὲς κυρίες τῆς ἐστέλλοντο ἀνώνυμες ἐπιστολὲς μὲ ξένο φικὸ χαρακτῆρα, γραμμένες διαγωνίως στὸ χαρτί. Τὸ κείμενο ἦταν πάντα τὸ «Ἕνας φίλος ποὺ θέλει τὸ καλό σας, προειδοποιεῖ ὅτι ὁ σύζυγός σας εἶναι ἐρω μένος μὲ τὴ δακτυλογράφο του, κι' ὅτι θέλει νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ πάρη διαζύγιο. νεργήσατε ἀναλόγως.»

Αὐτὴ ἡ εἰδοποίησις ἦταν ἀκριβὴς φορᾶ ὡρισμένα πρόσωπα. Ἡ διὰ μικροσκοπίου ἐξέτασις τῶν ἐπιστολῶν δὲν ἔδωσε Ἐξακρίβωσαν μόνο ὅτι τὰ «Τ» ἔμοιαζαν «Ρ». Αὐτὴ ἡ παραμόρφωσις ἦταν νοσηρὰ καὶ φωτογραφίες τῶν ἐπιστολῶν στάλησαν σ' ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ δόκτωρ Πιελμπ κοίνωσε στὴν Δημόσια Ἀσφάλεια ὅτι στοιχεῖα ἔμοιαζαν μὲ τὸ γράψιμο μιᾶς νοῦς του ποὺ ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν στάμενό της καὶ ἔδειχνε σημεῖα παραφροσύνης, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν ἔδιωξε. Ἡ βεβαίωσε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε γράψει γράμματα κι' ὁ ἀνακριτὴς ἦταν πεπεισμένος ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἡ σφραγῖδες νω στοὺς φακέλλους ἀπεδείκνυαν ὅτι ἐπιστολὲς εἶχαν ταχυδρομηθῆ μετὰ τὰ νυχτα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνας μικὸς ποὺ ἐπιτηροῦσε τὸ σπίτι, εἶδε ξεγλυστρᾶ ἔξω καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς γραμματοκιβώτιο. Ἀντελήφθη ἔκπληκτος ταν πλησίασε, ὅτι ἦταν γυναῖκα ντυμένη μὲ μιὰ πουκαμίσα. Ὅταν θέλησε νὰ τὴ λάβη, εἶδε ὅτι τὰ μάτια τῆς γυναίκας ὁλάνοιχτα, τὸ βλέμμα της ὅμως ἀπλανὲς ἀσυνείδητο. Ἡ γυναῖκα ἦταν ὑπνοβάτις σανισμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι κάποιος δοποιήσει τὴ γυναῖκα τοῦ τέως προϊσταμένου της, γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ ἔτρεφε γι' ἔγραφε τὴς ἀνώνυμες ἐπιστολὲς καὶ τὴς ἔστελνε σὲ πρόσωπα ποὺ εἶχε γνωρίσει ὅταν δακτυλογράφος. Ὅταν ξυπνοῦσε, δὲν ταν τίποτα.

Καθὼς βλέπετε, ἡ ἐγκληματίας γυναῖκα εἶναι, σὲ πολλὰ σημεῖα, τόσο ἐπικίνδυνη ὅσο ὁ ἄνδρας. Ἐκεῖνα ποὺ τὴν προδίδουν, συνήθως, εἶναι τὰ ἐλαττώματά της, — ἡ ἀλαζονεία, ἡ ματαιοδοξία καὶ ἡ αἰσθηματικότης. Ὁπωσδήποτε, ἡ εἰδικὲς ὑπηρεσίες ποὺ θησαν στὰ διάφορα κράτη γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴ γυναικεία ἐγκληματικότητα, δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἀργομισθίες. . .

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οἱ Διάλογοι τῆς Ἑβδομάδος

Henry Lavedan

“ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ...„

Ὁ κ. ΝΤΥΜΠΟΥΦΦΑΡ, 48 χρονῶν.
Ἡ Κα ΝΤΥΜΠΟΥΦΦΑΡ, 39 χρονῶν.

[Ἡ ὥρα εἶναι μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μέσα σὲ κρεββατοκάμαρα πλουσιότατα ἐπιπλωμένη, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ντυμπουφφὰρ εἶναι πεσμένοι στὸ κρεββάτι τους, πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι κρεμασμένη μιὰ ἀραβικὴ λάμπα, σβυστή.]

Ἡ κυρία. — Δὲν νυστάζεις;

Ὁ κύριος. — Ὄχι.

Ἡ κυρία. — Οὔτε γώ.

Ὁ κύριος. — Περίεργο! Μήπως ἐφάγαμε κανένα βαρὺ φαγητό;

Ἡ κυρία. — Ὄχι. Δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὰ σπίρτα.

Ὁ κύριος. — Τί τὰ θέλεις;

Ἡ κυρία. — Γιὰ νὰ τὴν ἀνάψω.

Ὁ κύριος. — Ποιά; Τὴν ἀραβικὴ λάμπα;

Ἡ κυρία. — Μὰ ναί. Τί ἄλλο;

Ὁ κύριος (ποὺ ψάχνει μὲ νευρικότητα). — Δὲν τὰ βρίσκω. . .

Ἡ κυρία. — Ἔλα τώρα καϋμένε. . . Εἶναι κοντὰ στὸ ρολόϊ μου. . . Κοίταξε, τοὐλάχιστον, μὴν πάει καὶ τὸ ρίξης χάμω. . . (Ἀκούγεται νὰ πέφτη κάτι μὲ θόρυβο).

Ὁ κύριος (ἔξω φρενῶν) Νά! Ἔγινε τὸ θαῦμα!

Ἡ κυρία. — Τί ἔπεσε;

Ὁ κύριος. — Τὸ ρολόϊ! ἐν τάξει!

Ἡ κυρία. — Ὤ, καϋμένε. . . Τί ἀδέξιος ποὺ εἶσαι. . .

Ὁ κύριος. — Ἄκουσε, σὲ παρακαλῶ. . . Δὲν θἀρχίσης τώρα τὴ γκρίνια γιὰ ἕνα ρολόϊ ἐκεῖ. . . Στὸ κάτω-κάτω, ἐγὼ στὄδωσα. . . Γιὰ τὴ γιορτή σου. . .

Ἡ κυρία. — Αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ τὸ σπάσης. Καταστρέφεις ὅλα μου τὰ πράγματα. . .

Ὁ κύριος. — Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα... Νὰ μὲ βγάλης καὶ ζημιάρη. . . Ἐξ ἄλλου, ἐσὺ φταῖς! Ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη λάμπα. . . Θὰ τὴν ἀνάψης, τέλος πάντων, ναὶ ἢ ὄχι; . . .

Ἡ κυρία. — Νά. . . Τὴν ἀνάβω. . .

Ὁ κύριος. — Ἔλα, λοιπόν, καϋμένη νὰ τελειώνουμε. . .

Ἡ κυρία. — Σιωπή, γκρινιάρη! (Σηκώνεται καί, ὄρθια πάνω στὸ κρεββάτι, ἀνάβει ἕνα σπίρτο). Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, ὅμως! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κουνᾶς ἐπίτηδες τὸ κρεββάτι. . . Τὸ σομιὲ ἀρχίζει ν' ἀναπηδάη καὶ θὰ μὲ κάνη νὰ πέσω.

Ὁ κύριος. — Τὰ παραλές, καϋμένη... Κι' ὕστερα, τί; ! . . . Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πέσης πάνω στὸ κρεββάτι. Δὲν θὰ σπάσης, φαντάζομαι, τὸ κεφάλι σου!

Ἡ κυρία (ἡ ὁποία, ἐν τῷ μεταξύ, ἄναψε τὴ λάμπα:) — Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι τώρα, θεέ μου! . . . Δὲν συμφωνεῖς καὶ σύ, ἀγάπη μου; . . .

Ὁ κύριος. — Καθόλου! Τὰ βρίσκω ὅλα ἀπαίσια!

Ἡ κυρία. — Αὐτὸ πάει πολύ! Δὲν εἶναι δυνατόν. . . Θὰ τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ πειράξης. . . Οὔτε λέξι, δὲν παραδέχεσαι ἀπ' ὅ,τι λές. . .

Ὁ κύριος. — Ἡ λάμπα αὐτὴ εἶναι ἀπαισία τὴν ὄψι. . . Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ σοῦ δίνω τὸν λόγο μου γι' αὐτό. . . Αὐτὸ τὸ φῶς, ποὺ πρέπει κανένας νὰ τὸ ὑφίσταται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ποὺ τοῦ χτυπάει στὸ τέλος, στὸ κεφάλι. . . Κι' ὕστερα. . . , εἶναι. . . , καί. . .

Ἡ κυρία. — Ἔ, τί;

Ὁ κύριος. — Νά. . . Δὲν χρησιμοποιοῦνε στὴν ἐποχή μας τέτοιου εἴδους λάμπες. . . Μιὰ χάλκινη, λέει, λάμπα, πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. . . Μὰ μόνο νὰ δῆ κανένας τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ λάμπα, θὰ σχηματίσει τὴν χειρότερη ἰδέα, γιὰ σένα. . . Μόνον ἡ γυναῖκες ἐλευθέρων ἠθῶν ἔχουν τέτοιου εἴδους μυστηριώδεις λάμπες πάνω ἀπὸ τὰ κρεββάτια τους.

Ἡ κυρία. — Ὄχι «τέτοιου εἴδους». . . Ὄχι τόσο ὡραῖες. . .

Ὁ κύριος. — Δὲν ξέρω. . . Τὸ ἴδιο, ὅμως, κάνει. . .

Ἡ κυρία. — Βέβαια: . . . Ἐπισκέπτεσαι, φαίνεται, συχνὰ τὴς γυναῖκες αὐτές...

Ὁ κύριος. — Ἔλα τώρα. . . Ξέρεις καλὰ πὼς εἶμαι πρότυπον συζύγου. . . ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἡ λάμπα σου θὰ μᾶς δηλητηριάση. . .

Ἡ κυρία. — Ὄχι δά, καϋμένε. . . Μόνο ποὺ μυρίζει λίγο. . . ποὺ μυρίζει λίγο δυνατά. . .

Ὁ κύριος. — Τὸ παραδέχεσαι, λοιπόν!

Ἡ κυρία. — Κι' αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀνάβουμε ποτέ. . . παρὰ μόνον κομμιὰ φορά, ἔτσι στὴν τύχη. . .

Ὁ κύριος. — Θὰ ἤθελες, μήπως, νὰ τὴν ἀνάβουμε ὅλη τὴν ὥρα;

Ἡ κυρία. — Βεβαιότατα.

Ὁ κύριος. — Καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη, ἔ; . . .

Ἡ κυρία. — Φυσικά!

— Τὶ ὄμορφα ποὺ εἶναι τώρα! Δὲν συμφωνεῖς καὶ σύ, ἀγάπη μου;

Ὁ κύριος. — Ὅπως δηλαδὴ κάνουν ἡ παληογυναῖκες στὰ παλιόσπιτά τους! . . .

Ἡ κυρία. — Μάλιστα! Ἴσως αὐτὸ νὰ σ' ἔκανε νὰ μένης περισσότερο στὸ σπίτι... Κι' ἄλλως τε, εἶναι καιρός, μοῦ φαίνεται, ν' ἀρχίσουμε, ἐμεῖς ἡ τίμιες γυναῖκες, ν' ἀντιγράφουμε αὐτὲς τὴς κυρίες, ἂν θέλομε νὰ κρατήσωμε τοὺς ἄνδρες μας, ἀφοῦ αὐτὲς μᾶς τοὺς παίρνουν ἀντιγράφοντάς μας. . .

Ὁ κύριος. — Ἔλα τώρα. . . Ἄσε τὴς μελοδραματικότητες. . . Καὶ σβῦσε τὴ λάμπα σου! Μυρίζει ἄσχημα, πειράζει στὰ μάτια, καὶ μᾶς κάνει νὰ τσακωνόμαστε. . . Σβύστη!

Ἡ κυρία. — Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. . . Πρώτη φορὰ εἶδα ἕνα τόσο κακὸ ἄνθρωπο σὰν καὶ σένα. . . Μόλις δῆς ὅτι κάτι μ' εὐχαριστεῖ λιγάκι, σὲ πιάνουν ἀμέσως τὰ νεῦρα σου. . .

Ὁ κύριος. — Μά, τί διάβολο εὐχαρίστησι μπορεῖ νὰ σοῦ προξενῆ τὸ ἀκαλαίσθητο αὐτὸ μηχάνημα. . .

Ἡ κυρία. — Νά. . . Μιὰ εὐχαρίστησι. . . ταξιδιοῦ . . . Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρίσκομαι μακρυά. . . μακρυά. . . Μοῦ θυμίζει τὴν Ἀνατολή. . .

Ὁ κύριος. — Δὲ μπορεῖ νὰ στὴ θυμίζη, ἀφοῦ. . .δὲν τὴν εἶδες ποτέ σου!

Ἡ κυρία. — Αὐτὸ δὲ σημαίνει τίποτα! Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ φέρνουν στὴν ἀνάμνησί σου τόπους καὶ χῶρες ποὺ δὲν γνώρισες ποτέ. . . παρὰ στὴ φαντασία σου μονάχα! . . . Ἔτσι καὶ γώ. . . Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ ζήσω στὴν Ἀνατολή. . . Κι' ὅταν βλέπω τὴν κρεμαστὴ αὐτὴ ἀραβικὴ λάμπα, μοῦ φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἔζησα σὲ χαρέμια. . . στὴν Ἀνατολή. . . στὴν Τουρκία. . . Θυμᾶμαι ὅλα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Λοτὶ ποὺ ἔχω διαβάσει. . . τὰ ντιβάνια, ποὺ περιγράφει. . . τοὺς ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων του ποὺ καπνίζουν μακρυὲς πίπες...

Ὁ κύριος. — Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς τρελλάθηκες! . . .

Ἡ κυρία. — ...Κι' ἀκόμη θυμᾶμαι...

Ὁ κύριος. — Τί πρᾶγμα;

Ἡ κυρία. — Τίποτε.

Ὁ κύριος. — Ἐννοῶ νὰ μοῦ πῆς τί εἶναι τὸ δεύτερο αὐτὸ πρᾶγμα ποὺ σοῦ θυμίζει ἡ λάμπα. . .

Ἡ κυρία. — Ὄχι. . . Μοῦ εἶχε περάσει κάτι ἀπὸ τὸ μυαλό. . .

Ὁ κύριος. — Ἰουλία!

Ἡ κυρία. — Εἶναι μιὰ κουταμάρα, σοῦ λέω.

Ὁ κύριος. — Πές την! Μιὰ παραπάνω, μιὰ λιγότερη, δὲν ἔχει σημασία. . .

Ἡ κυρία. — Ἔ, λοιπὸν, νά. . . Μοῦ θυμίζει. . . τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου μας. . .

Ὁ κύριος. — Δὲν βλέπω τί σχέσι ἔχει. . . Δὲν θυμᾶμαι νὰ εἴχαμε καμμιὰ λάμπα κρεμασμένη πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι μας. . .

Ἡ κυρία. — Βέβαια, ἐσὺ δὲν βλέπεις, δὲν θυμᾶσαι! . . . Αὐτὴ ἡ λάμπα ὅμως... Τὸ φῶς της τὸ ἀμυδρό... ποὺ ἐγώ, ζητοῦσα πάντα . . . Μοῦ θυμίζουν τὸν πρῶτο καιρό... νὰ σβύνουμε τὸ φῶς. . . καὶ σὺ δὲν ἤθελες! . . .

Ὁ κύριος.—Πῶς! Θυμᾶσαι ἀκόμη τέτοιες λεπτομέρειες!

Ἡ κυρία. — Ἡ ἀναμνήσεις μου μόνον μοῦ μένουν ἀπὸ τὸ παρελθόν. . .

Ὁ κύριος. — Ἄ! . . . (Μένει γιὰ λίγο σκεπτικός. Μὲ χαμηλὴ φωνή:) Εἶναι ἕνα παράπονο ποὺ μοῦ ἐκφράζεις τώρα; . . .

Ἡ κυρία (σιγὰ κι' αὐτή:) — Ναί...

Ὁ κύριος. — Μά, ἀγάπη μου . . . Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ. . . Τότε ἤμουν νέος. . . Γιατὶ ἀναστενάζεις; . . .

Ἡ κυρία. — Γιατὶ βλέπω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά. . .

Ὁ κύριος. — Ἀπεναντίας!

Ἡ κυρία. — Ἄλλοτε ἤμουν ἡ γυναικοῦλα σου. . .

Ὁ κύριος. — Μὰ εἶσαι πάντα!

Ἡ κυρία (μελαγχολικά). — Ὄχι. Τώρα εἶμαι ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς σου. . . Κι' αὐτὸ διαφέρει. . .

Ὁ κύριος. — Κι' ὅμως, πίστεψέ με, αὐτὸς εἶναι ὁ ὡραιότερος ρόλος μιᾶς γυναικός! Ἔλα, σβῦσε γρήγορα τὴ λάμπα! Γιατὶ παρατηρῶ πὼς ἡ περίφημη αὐτὴ λάμπα, μὲ τὴς ἀνατολίτικες ἀναμνήσεις ποὺ σοῦ φέρνει, σὲ κάνει νὰ γλυστρᾶς σ' ἕνα ἐπικίνδυνο δρόμο γιὰ τὴν ἡλικία σου. . .

Ἡ κυρία. — Ἐπιμένεις;

Ὁ κύριος. — Στὸ ἀπαιτῶ, τέλος πάντων! Σβῦσε γρήγορα τὴν ἀπαίσια αὐτὴ λάμπα. . . Ἄλλως τε, δὲν βλέπεις ποὺ καπνίζει; . . . Εἶναι ξεχαρβαλωμένη, δὲ δουλεύει. . .

Ἡ κυρία. — Τί κρῖμα! . . . (Ἀναστενάζει καὶ σβύνει τὴ λάμπα).

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Διήγημα φρίκης

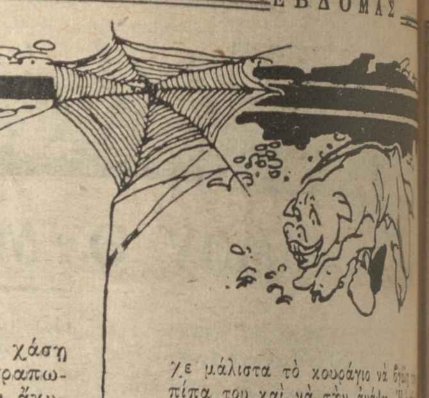

J. Bruno-Ruby

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τὸ παράθυρο καὶ ἡ πόρτα φαινόντουσαν σὲ κάθε τράνταγμα σὰν νἄσπαζαν κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ ἀγέρα ! Τί βρόντος ! Τὰ ποδοβολητὰ μιᾶς ἴλης ἱππικοῦ δὲν θάκαμναν τόσο κρότο. Καὶ ἔπειτα, ἀνάμεσα στὰ λακτίσματα ἀκουγόνταν βρυχηθμοί, μουγκριτὰ καὶ κάπου-κάπου ἕνα γλυκὸ παράπονο, σὰν μιᾶς ἐρωτευμένης γυναίκας ποὺ κλαίει.

Αὐτὲς ἡ συντροφιές, ἀόρατες καὶ μυστηριώδεις, ἦσαν ἡ μόνες ποὺ ἀνεχότανε ὁ Λωράν, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ—δεκάξη χρόνια ἀκριβῶς—ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων εἶχε καταντήσει γι' αὐτὸν ἀνυπόφορη.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Λωρὰν κατηγορήθηκε γιὰ κάποιο ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχε κάνει, καὶ καταδικάστηκε παρ' ὅλες τὴς διαμαρτυρίες του. Ἀντελήφθηκαν τὸ λάθος τους, ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια, κατάλαβαν πὼς ἦταν ἀθῶος καὶ τοὔδωσαν χάρι. «Αὐτοί», δηλαδὴ ἡ Δικαιοσύνη, ποὺ εἶναι, ἢ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὑπεράνω τῶν παθῶν. Μὰ ἡ κοινωνία δὲν ἐπεκύρωσε αὐτὴ τὴν ἀθωοτικὴ ἀπόφασι, καὶ ὁ Λωράν, ξαναμπαίνοντας στὴν ζωή, ἔμεινε ὁ ἐγκληματίας, ὁ ἄνθρωπος τῶν κατέργων. Συνεπῶς δὲν πιάνει κανεὶς σχέσεις μ' ἕνα κατάδικο, καὶ κάτι σπουδαιότερο ἀκόμη : δὲν τοῦ δίνουν ἐργασία.

Κι' ἔτσι ὁ Λωρὰν εἶδε νὰ τοῦ κλείωνται ὅλες ἡ πόρτες, καὶ γνώρισε ὅλες τὴς κακομοιριές.

Τότε πῆρε τὰ μάτια του καὶ ἔφυγε, στὴν τύχη, ζητιανεύοντας τὸ ψωμί του. Βάδισε πολὺ καιρό, ἔπειτα ἔφτασε σ' ἕνα πανύψηλο βουνό, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρια καὶ ἀπρόσιτα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐκεῖ σταμάτησε, βέβαιος τοὐλάχιστον, πὼς ἐκεῖ θἆταν μακρυὰ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του. Γιατὶ τοὺς μισοῦσε τώρα τόσο πολύ ! Κάθε ὥρα, κάθε στιγμὴ ἐπεκαλεῖτο ὅλες τὴς συμφορὲς νὰ πέσουν στὰ κεφάλια τους.

Λοιπόν, ἐγκατεστάθηκε κοντὰ στὴ κορυφή, στὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους. Ἔχτισε ἐκεῖ μιὰ καλύβα, καὶ συντηρεῖτο μὲ τὸ κυνῆγι καὶ τὰ ψάρια ἑνὸς ποταμοῦ, ποὺ μὲ τὸ τίποτα, μεταμορφωνότανε σ' ἕνα μανιασμένο χείμαρρο καὶ κατέκλυζε τὰ χωριὰ καὶ τὴς κοιλάδες. Ἡ φύσι εἶχε γίνει ἡ μόνη συντροφιὰ τοῦ Λωράν, καὶ ἡ καταιγίδες της, μακρυὰ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν φοβίζουν, τὸν γεμίζανε μὲ μία ἐνθουσιώδη, μυστικοπαθῆ ἔξαψι. Θέλοντας λοιπόν, τὴν βραδυὰ ἐκείνη, νὰ γλεντήση ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τῆς μανιασμένης φύσεως, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας του, ποὺ ἐπάνω της λυσσομανοῦσε ὁ ἀγέρας ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες, καὶ βυθίστηκε μέσα στὰ σκότη, γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀντιμετωπίση τὰ ἐξαγριωμένα στοιχεῖα.

Τρεῖς φορὲς ἡ μπόρα τὸν ἔκανε νὰ χάση τὴν ἰσορροπία του. Ἀναγκάστηκε νὰ γραπωθῆ στὰ δέντρα γιὰ νὰ μὴ παρασυρθῆ σὰν ἄχυρο, καὶ ὁ ἀγέρας ὁλόγυρά του, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας βρυχηθμός.

Καὶ νά, ξάφνου, μεσα σ' αὐτὴ τὴν καταχθόνια συναυλία, διέκρινε μία συγχορδία ποὺ τοῦ ἦταν ἄγνωστη, κάτι σὰν γδοῦπο ποὔμοιαζε μὲ σώριασμα ἑνὸς βράχου. Αὐτὸ ἐρχότανε ἀπὸ τὸν χείμαρρο, μὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκότανε αὐτός. Προφανῶς ἀπὸ τὴν διεύθυνσι ὅπου ὀρθωνότανε ἡ γέφυρα τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ γέφυρα αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα μηχανικὰ ἔργα ὅλης τῆς Εὐρώπης· ἐπέτρεπε νὰ διατρέξη κανεὶς σὲ δώδεκα ὧρες ταξειδεύοντας ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες χῶρες, καὶ χρειαστήκανε σαράντα μῆνες γ.ὰ νὰ κατασκευασθοῦν τὰ μνημειώδη ἐρείσματά της ποὺ βυθιζόντουσαν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμάρρου αὐτοῦ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς ποὺ παρευρισκόταν στὰ ἐγκαίνια τόλμησε νὰ προείπη ὅτι παρ' ὅλο τὸν ὄγκο της, ἡ γέφυρα δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὴς τρομακτικὲς θύελλες αὐτῆς τῆς ἀγρίας χώρας· μὰ κανεὶς δὲν θέλησε νὰ τὸν πιστέψη.

Μὰ ὅταν ὁ διπλὸς φάρος τῆς ἀτμομηχανῆς ξαναφάνηκε...

Ὡς τόσο ὁ Λωρὰν τὴν στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε τὴν ἀκριβῆ ἐντύπωσι πὼς ὁ ἀπαισιόδοξος αὐτὸς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἔτρεξε κατὰ τὸ γεφῦρι. Ἡ νύχτα ἦταν τόσο σκοτεινὴ ποὺ τὸ ἔφτασε σχεδὸν πρὶν τὸ ἰδῆ. Τότε προχώρησε μ' ἄπειρες προφυλάξεις, στηριζόμενος σ' ὅ,τι εὕρισκε μπροστά του γιὰ νὰ μὴ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν ἀγέρα.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, διεπίστωσε πὼς ἀπὸ τὴς ἑπτὰ ἀψῖδες, ἡ δυὸ εἶχαν σωριαστῆ μέσα στὴν ἄβυσσο : ἡ δυὸ τῆς μέσης.

Ὁ Λωρὰν ἄρχισε νὰ γελᾷ ! Ἦταν μεσάνυχτα περίπου, καὶ ἤξερε πὼς σὲ λιγάκι μιὰ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία θὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, ἴσα-ἴσα ἕνα τραῖνο γεμάτο ἀπὸ κεῖνο τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀποτελοῦνε τὴν προνομιοῦχο τάξι τῆς κοινωνίας ποὺ τὸν ἀπέκρουσε μὲ τόση σκληρότητα, αὐτὸν τὸν κακομοιριασμένο Λωράν ! . . . Εἶχε ἕνα φανάρι στὸ χέρι του.. Τοῦ ἦταν τόσο εὔκολο νὰ σταθῆ πάνω στὴς ράγες καὶ νὰ σταματήση τὴν καταστροφὴ ποὺ ἀναπόφευκτα ἔμελλε νὰ συντελεστῆ ! Μὰ γιατί τάχα νὰ τὴν ἐμποδίση ; Ἡ ἐκδίκησις ποὺ ποθοῦσε ἐδῶ καὶ τόσον καιρὸ δὲν ἦταν τώρα ἐκεῖ, μέσα στὰ χέρια του ! Διακόσιοι ταξειδιῶτες ἐπρόκειτο νὰ συντριβοῦνε μπροστὰ στὰ μάτια του μέσα στὸν γκρεμνό· δὲν εἶχε παρὰ νὰ καθήση γιὰ νὰ παρευρεθῆ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα !

Καὶ πολὺ ἥσυχα ἔκανε ὅ,τι σκέφτηκε. Εἶχε μάλιστα τὸ κουράγιο νὰ βγάλ πίπα του καὶ νὰ τὴν ἀνάψη. Ἡ ἁ στοιχία ἀκολουθοῦσε μιὰ μεγάλη στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ πρὶν φτάσ χείμαρρο. Ὁ Λωρὰν εἶχε ὅλο τὸν μπροστά του νὰ τὴν δῆ νὰ ξετ νὰ πλησιάζη, νὰ γλεντήση μ' ὅλη του τ νεσι τὴν ἐκδίκησί του.

Ἕνα μικρὸ φῶς φάνηκε σ' ἀπόστασι χιλιομέτρων περίπου ἀνάμεσα στὰ ἔλατ χόταν ἀργά, γιατὶ τὸ ἐπιβλητικὸ τραῖνο πε καὶ αὐτὸ ἀκόμη νὰ παλαίψη ἐνάντια ἀγέρα· ἔπειτα ἡ ἀπόστασι λιγόστεψε...

Ἡ πίπα τοῦ Λωρὰν ἔσβυσε. Ξαφν φῶς χάθηκε ὁλότελα : τὸ τραῖνο ἔμπ μιὰ σήραγγα. Ὅταν θἄβγαινε ἀπὸ κεῖ μ ἀπεῖχε μόνον πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ ρι. Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ νια, ἡ καρδιὰ τοῦ καταδίκου ἄρχισε νὰ ροκοπάη· χτυποῦσε καὶ ἔφθανε ἴσαμε στ ρύγγι του. Μήπως τὸ αἷμα δὲν θολώνει δά, ὅταν παρευρίσκεται κανεὶς σὲ μιὰ κὴ ἐκτέλεσι ; Ἐν μέρει αὐτὸ ἦταν κάτι μοιο· διακόσιοι ἄνθρωποι πήγαιναν στὸν το . . .

Μὰ ὅταν ὁ διπλὸς φάρος τῆς ἀτμομηχ ξαναφάνηκε, μέσα στὸν Λωρὰν συντελέστ κάτι πολὺ ἀλλόκοτο. Ἐρέμβαζε· ἔβλεπε λας τὰ πτώματα τῶν δημίων του νὰ κατ λᾶνε στὴν ἄβυσσο· ἄκουε κιόλας τὴς κρ καὶ τὰ βογγητά· ἔννοιωθε μάλιστα μιὰν χαρὰ γι' αὐτό . . . . στὸ ἀναμεταξὺ ὅμως ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ξαναγεννιότανε ἀπὸ κατάβαθα τοῦ εἶναι του, τὸν ἄρπαζε ἀπὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἔρριχνε πάνω στὴς γραμμ που ὁ Λωράν, ὁ ἀπόκληρος τῆς ζωῆς, νὰ κουνάη ξεφρενιασμένα τὸ φανάρι του...

Ἡ ταχεῖα σταμάτησε δέκα μέτρα πιὸ κρυὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀψῖδα. Τὸ φεγγάρι ὑψωθῆ τώρα. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κατέβ Ἔξαλλοι ἀπὸ τὴν τρομάρα τους τιληφθήκανε ὅλη τὴν φρίκη ἀπὸ τὴν γλυτώσανε. Τρέξανε, γυρέψανε ὁλόγυρα σωτῆρα τους. Ἕνας τραπεζίτης ὡρκίστ τοῦ κάνη τὴν τύχη του. Μὰ ὅλα ἦσαν μάτ

Λαγοπατώντας, βαρειανασαίνοντας σὰν γλύτωσε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ κανένα μεγάλο δυνο, ὁ ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων χανότανε πολὺ μακρυά, μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσ σὰν ἕνα ἀδιόρατο ἀνθρώπινο σημάδι μέσα ἄπειρο καὶ στὴν καταχνιά . . .

Ζ. ΜΠΡΟΥΝΟ ΡΟΥΜΠ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΦΛΥΑΡΗ ΠΙΑΝΙΣΤΑ

Ὄχι, δὲν εἶναι πιὰ ζωή :
ἀπὸ τὸ βράδυ ὥς πρωΐ
ἕνα σωρὸ σονάτες
καὶ χίλιες σερενάτες
ποὺ μοῦ ταράζουν τὸ μυαλό.

⁂

Καὶ ὅταν πιὰ μὲ τὸ καλὸ
πάψεις γιὰ δυὸ λεπτὰ τὸ πιάνο
—πρὶν τὸ σταυρό μου κάνω—
γιὰ τὸ καθένα ζήτημα, καινούργιο ἢ παληό,
ἀρχίζεις τὸ κοτσομπολιό.

⁂

Γιαυτὸ σοῦ λέγω, μὲ μεράκι :
Πάψε τὴς νότες σου λιγάκι
ἤ, ἂν ἀκόμη ἐπιμένης,
παῖξε μονάχα μιὰ **Nocturne**,
νὰ μάθης νὰ Σοπέν...ῃς !

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΓΚΑΡΣΟΝΝΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Ἡ φλογερές σου ἡ ματιές,
γκαρσόννα μου λαχταριστή,
ἀνάβουν ἄσβυστες φωτιές,
μὴ μὲ ρωτᾶς ποῦ καὶ γιατί.

Καὶ τὸ χαμόγελο ποὺ ἀνθεῖ
στὰ δυὸ κεράσια τῶν χειλιῶν σου,
ὑπόσχεται σ' ὅποιον ποθεῖ
νὰ βρῆ, γκαρσόννα μου ξανθή,
λήθη στὴ γλύκα τῶν φιλιῶν σου.

Γιαυτὸ καὶ ὅταν μὲ κυττᾶς
νὰ μάθης τί ἐπιθυμῶ,
σκέπτομαι : «Δὲν μὲ παρατᾶς !»
Καὶ ὅταν πάλι μὲ ρωτᾶς,
σοῦ λέω, μὲ κρυφὸ καϋμό :
—Θέλω δυὸ αὐγά—ὢ νοστιμιά !—
δυὸ μάτια, τὰ δικά σου !
Λίγο μεζὲ ἀπὸ φιλιὰ
—ὢ νοστιμιὰ—κι' ὕστερα μιὰ
σαλάτ' ἀπ' τὴν ἐληά σου !

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰβὰν Τουργκένιεφ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Καλοκαῖρι τοῦ 1840 Ὁ νεαρὸς Ντιμίτρι Πάβλοβιτς Σανίν, βρίσκεται περαστικὸς στὴν Φραγκφούρτη, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν Ρωσσία. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ μιὰ οἰκογένεια ἰταλῶν ζαχαροπλαστῶν, ποὺ ἔχουν μιὰ κόρη ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, τὴν Τζέμμα, ποὺ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν γερμανὸ ἐμποροϋπάλληλο Κλέμπερ. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ κάνουν ὅλοι μαζί, κάποιος γερμανὸς ἀξιωματικὸς προσβάλλει τὴν Τζέμμα, καὶ ὁ Σανὶν τὸν καλεῖ εἰς μονομαχίαν, ποὺ λήγει ἄνευ ἀπευκταίου. Ἡ Τζέμμα ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, καὶ ποὺ ἀρχίζει νὰ συμπαθῆ τὸν Σανίν, διαλύει τὸν ἀρραβῶνα της. Τότε ὁ Σανὶν τῆς ἀποκαλύπτει τὸν ἔρωτά του. Ἀρραβωνιάζεται μὲ τὴν Τζέμμα. Γιὰ νὰ παντρευτοῦν, πρέπει ὁ Σανὶν νὰ πουλήση τὸ κτῆμα του.]

16. (Ἡ συνέχεια).

— Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα.

— Καὶ πότε θὰ ξαναγυρίσετε;

— Ἂν ἡ δουλειὰ δὲν τελειώση, θὰ γυρίσω μεθαύριο, ἂν ὅμως πάη μπρός, ἴσως θὰ γίνη ἀνάγκη νὰ μείνω ἀκόμα μιὰ-δυὸ μέρες. Ὅ,τι καὶ νὰ γίνη ὅμως, δὲν θὰ χάσω οὔτε ἕνα λεπτό! Τὸ ξέρετε πὼς ἀφήνω ἐδῶ τὴν ψυχή μου. . . Μὰ ἡ ὥρα περνᾷ, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου γιὰ ν' ἀλλάξω. Δῶστε μου τὸ χέρι σας γιὰ τὸ καλὸ κυρία Ἐλεονώρα: ἔτσι συνειθίζουμε ἐμεῖς στὴ Ρωσσία.

— Τὸ δεξὶ ἢ τὸ ἀριστερό;

— Τὸ ἀριστερό, τὸ χέρι τῆς καρδιᾶς. Γυρίζω μεθαύριον ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάς. Κάτι ὅμως μοῦ λέγει πὼς θὰ γυρίσω νικητής. Ἔχετε γειά, καλή μου καὶ ἀγαπημένες. . .

Ἀγκάλιασε τὴν Ἐλεονώρα, καὶ παρακάλεσε τὴν Τζέμμα νὰ περάση γιὰ ἕνα λεπτὸ στὸ δωμάτιό της, γιατὶ εἶχε νὰ τῆς πῆ κάτι πολὺ σοβαρό. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἁπλῆ πρόφασι γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετίση ἰδιαιτέρως. Ἡ Ἐλεονώρα τὸ κατάλαβε καὶ δὲν εἶχε τὴν περιέργεια νὰ ρωτήση, ποιὸ ἦταν τὸ τόσο σοβαρὸ μυστικό.

Ὁ Σανὶν δὲν εἶχε μπῆ ποτὲ στὸ δωμάτιο τῆς Τζέμμας. Μόλις πέρασε τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο κατῶφλι, ἔπεσε στὰ πόδια της κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στοὺς πλισέδες τῆς ρόμπας της.

— Εἶσαι δικός μου; ἐψιθύρισε ἐκείνη. Θὰ γυρίσης γρήγορα;

— Εἶμαι δικός σου, θὰ γυρίσω. . . , ἐπανέλαβε ὁ Σανὶν τρέμοντας.

— Θὰ σὲ περιμένω, ἀγάπη μου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Σανὶν ἔτρεχε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο του. Δὲν πρόσεξε μάλιστα πὼς ὁ Πανταλεόνε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κατσουφιασμένος, ἔτρεξε ξοπίσω του στὸ κατῶφλι τοῦ ζαχαροπλαστείου, κάτι τοῦ φώναξε καὶ κουνοῦσε τὸ χέρι του σὰν νὰ τὸν φοβέριζε.

Ἀκριβῶς στὴ μιὰ παρὰ τέταρτο, ὁ Σανὶν μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Πολοζώφ. Τὸ ἁμάξι του, μὲ τέσσερα ἄλογα ζεμμένα, ἦταν κι' ὅλας ἕτοιμο στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Ὅταν εἶδε τὸ Σανίν, ὁ Πολοζὼφ περιωρίσθηκε νὰ πῆ:

— Ἄ! τ' ἀποφάσισες λοιπόν;

Ἔπειτα πῆρε τὸ καπέλλο του, φόρεσε τὸ μανδύα καὶ τὴς γαλότσες του, γέμισε τ' αὐτιά του μὲ μπαμπάκι, ἂν καὶ στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ, πλήρωσε ἡγεμονικὰ τοὺς ὑπηρέτες ποὺ τὸν τριγύριζαν μὲ σεβασμό, ἐπὶ τέλους μπῆκε στὸ ἁμάξι μουγκρίζοντας, κάθησε κι' ἄναψε ἕνα ποῦρο. Τότε μόνο, κίνησε τὸ δάχτυλό του πρὸς τὸν Σανίν.

— Ἐμπρός, ἀνέβα καὶ σύ!

Ὁ Σανὶν μπῆκε δίπλα του, ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ θόρυβο, καὶ τὸ ἁμάξι ξεκίνησε.

Στὴν ἐποχή μας, ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη ὡς τὴ Βισμπάδεν μόλις ἔχουμε μιὰν ὥρα μὲ τὸ σιδηρόδρομο, τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη τὸ ἁμάξι ἤθελε τρεῖς ὧρες, κι' ἔπρεπε ν' ἀλλάξη πέντε φορὲς ἄλογα. Ὁ Πολοζώφ, μισοναρκωμένος, κουνιότανε ἥσυχα, μὲ τὸ ποῦρο στὰ χείλη· μιλοῦσε πολὺ λίγο καὶ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν κοίταξε ἔξω ἀπὸ τὸ ἁμάξι: τὰ πιὸ ὡραῖα τοπεῖα δὲν εἶχαν γι' αὐτόνε κανένα ἐνδιαφέρον, ἐδήλωσε μάλιστα πὼς «ἡ φύσις τὸν ἔκαμνε νὰ πλήττη φοβερά». Κι' ὁ Σανὶν ὅμως δὲ μιλοῦσε καὶ δὲν ἐθαύμαζε τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν: εἶχε ἄλλα στὸ κεφάλι του. Ἦταν χαμένος στὴς σκέψεις του, στὴς ἀναμνήσεις του. Σὲ κάθε σταθμό, ὁ Πολοζὼφ πλήρωνε τὸ λογαριασμό, ἔβλεπε τὴν ὥρα ποὺ εἶχε περάσει καὶ ἀναλόγως ἔδινε φιλοδωρήματα. Στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔβγαλε δυὸ πορτοκάλια ἀπὸ τὸ καλάθι ὅπου τοῦ εἶχαν βάλει τρόφιμα, διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ καλλίτερο, κι' ἔδωσε τὸ ἄλλο στὸ Σανίν. Αὐτὸς κοίταξε τὸ φίλο του μὲ προσοχὴ καὶ ξαφνικὰ ἔμπηξε τὰ γέλοια.

— Γιατὶ γελᾷς; ρώτησε ὁ Πολοζὼφ καθαρίζοντας προσεκτικὰ τὸ πορτοκάλι του.

— Γιατί; γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ ποὺ κάνουμε μαζί.

— Καὶ μ' αὐτό; . . . ἐπέμεινε ὁ Πολοζὼφ χώνοντας ἕνα τέταρτο τοῦ πορτοκαλιοῦ στὸ στόμα του.

— Μὰ δὲν εἶναι περίεργο αὐτὸ τὸ ταξίδι; Χτὲς ἀκόμα, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶχα τὸ νοῦ μου τόσο σὲ σένα ὅσο καὶ στὸν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας· καὶ σήμερα, τρέχω μαζί σου γιὰ νὰ πουλήσω τὸ κτῆμα μου στὴ γυναῖκα σου ποὺ μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστη.

— Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, εἶπε ὁ Πολοζώφ. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ δῆς πολλὰ ἄλλα περίεργα.

Ὁ Σανὶν ἔξυνε τὸ αὐτί του.

— Πές μου, σὲ παρακαλῶ, Ἱππόλυτε Σιδώροβιτς, τί πρόσωπο εἶναι ἡ γυναῖκα σου; Τί ἰδέες ἔχει; Πρέπει νὰ ξέρω. . .

— Ὅλα γίνονται ὅλα. . . Ἄ! ναί, μὲ ρωτοῦσες γιὰ τὴ γυναῖκα μου; Ἡ γυναῖκα μου εἶναι σὰν τὴς ἄλλες γυναῖκες. . . Ξέρεις τὴν παροιμία: «Φυλάξου μὴ βάλεις τὸ δάχτυλό σου μέσα στὸ στόμα της». Τὸ εὐχάριστο γιὰ σένα εἶναι πὼς λὲς πολλὰ καὶ θὰ τὴν κάμης νὰ γελάση λιγάκι. Διηγήσου της τοὺς ἔρωτάς σου, μὰ ἔτσι νόστιμα, ξέρεις;

— Τί ἐννοεῖς νόστιμα;

— Δὲν μοὖπες πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος καὶ πὼς θέλεις νὰ παντρευτῆς; Λοιπόν, διηγήσου της αὐτά.

Ὁ Σανὶν πειράχθηκε.

— Καὶ τί ἀστεῖο βρίσκεις σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση;

Ὁ Πολοζώφ, ἀντὶ ν' ἀπαντήση γύρισε λίγο τὰ μάτια του. Τὰ ζουμιὰ τοῦ πορτοκαλιοῦ ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ πηγοῦνι του.

— Ἡ γυναῖκά σου σ' ἔστειλε στὴ Φραγκφούρτη γιὰ τὴς παραγγελίες της; εἶπεν ὁ Σανὶν ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή.

— Ἡ ἴδια.

— Τί εἴδους παραγγελίες;

— Παιχνιδάκια.

— Παιχνιδάκια; Μήπως ἔχεις παιδιά;

Ὁ Πολοζὼφ τινάχθηκε πίσω.

— Μωρὲ ἰδέα! Γιατὶ νἄχη παιδιά; . . . Γυναικεῖα παιχνίδια, ἤθελα νὰ πῶ, λοῦσα, τουαλέττες.

— Καὶ νοιώθεις ἀπὸ τέτοια;

— Βεβαίως.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἀνακατεύεσαι διόλου στὴς ὑποθέσεις τῆς γυναίκας σου;

— Δὲν ἀνακατεύομαι στὴς ἄλλες ὑποθέσεις της. Ἔπειτα ἡ γυναῖκα μου ἔχει πεποίθησι στὸ γοῦστο μου, κι' ἐκτὸς τούτου ξέρω νὰ παζαρέψω ὅπως πρέπει.

Ὁ Πολοζὼφ ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ διακοπές: ἦταν κι' ὅλας κουρασμένος.

— Κι' εἶναι πολὺ πλούσια ἡ γυναῖκα σου;

— Ὅσο γιὰ πλούσια, ναί· προπάντων ὅμως, γιὰ τὸν ἑαυτό της.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν μπορεῖς νἄχης παράπονα.

— Δὲν εἶμαι σύζυγός της; Αὐτὸ μοὖμεινε, νὰ μὴν ἐπωφελοῦμαι! Ἄλλως τε τῆς εἶμαι πολὺ χρήσιμος καὶ πολὺ εὔκολος.

Ὁ Πολοζὼφ σκούπισε τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα φουλὰρ καὶ φύσηξε μὲ δυσκολία. Ἦταν σὰν νἄλεγε: «Κάνε μου τὴ χάρι, μὴ μὲ βιάζεις νὰ πῶ μιὰ λέξι παραπάνω. Βλέπεις πόσο μὲ πειράζει».

Ὁ Σανὶν τὸν ἄφησε ἥσυχο καὶ ξαναχάθηκε στὴς σκέψεις του.

Τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ στάθηκε τ' ἁμάξι στὴ Βισμπάδεν, ἦταν ἀληθινὸ παλάτι. Ἀμέσως ἀκούσθηκαν κουδούνια στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ τὰ γκαρσόνια ἔγιναν ἀνάστατα. Φρακοφορεμένοι κύριοι ἔτρεξαν στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα, κι' ἕνας χρυσοστόλιστος Ἐλβετὸς ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ. Ὁ Πολοζὼφ κατέβηκε σὰν θριαμβευτὴς κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ μοσχομυρισμένη σκάλα τὴ στρωμένη μὲ χαλιά. Ἕνας ὑπηρέτης, καλοντυμένος καὶ μὲ ρωσσικὴ φυσιογνωμία, ὁ ἰδιαίτερος θαλαμηπόλος του, ἔτρεξε κοντά του. Ὁ Πολοζὼφ τοῦ εἶπε ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ τὸν ἔπαιρνε πάντα μαζί του, γιατὶ τὴν περασμένη νύχτα, στὴ Φραγκφούρτη, ξέχασαν νὰ τοῦ πᾶνε λίγο νερό! Τὸ πρόσωπο τοῦ θαλαμηπόλου ἔδειξε μεγάλη κατάπληξι γιὰ τὴν εἴδησι, κι' ἔσκυψε βιαστικὰ γιὰ νὰ βγάλη τὴς γαλότσες τοῦ κυρίου του.

— Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα βρίσκεται ἐδῶ; ρώτησε ὁ Πολοζώφ.

— Ναί, κύριε. . . Ἡ κυρία ντύνεται. . . Ἡ κυρία θὰ φάγη ἀπόψε στῆς κόμησσας Λασοῦνσκα.

— Ἄ! σ' αὐτηνῆς τὸ σπίτι! Στάσου. . . Ἔχω μερικὰ πακέτα στὸ ἁμάξι· πάρτα καὶ πήγαινέ τα ὁ ἴδιος. . . Καὶ σύ, Ντιμίτρι Παύλοβιτς, ἐπρόσθεσε ὁ Πολοζώφ, παρ' ἕνα δωμάτιο καὶ γύρισε δῶ σὲ τρία τέταρτα. . . θὰ φᾶμε μαζί.

Ὁ Πολοζὼφ συνέχισε τὸ δρόμο μὲ μεγαλεῖο. Ὁ Σανὶν πῆρε ἕνα ἁπλὸ δωμάτιο, κι' ἀφοῦ διώρθωσε τὰ ροῦχα του κι' ἀναπαύθηκε λιγάκι, διευθύνθηκε στὸ μεγάλο διαμέρισμα ποὺ κρατοῦσε ἡ Α. Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ φὸν Πολοζώφ.

Βρῆκε τὸν «πρίγκηπα» αὐτὸ ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυτελεστάτη βελουδένια πολυθρόνα, μέσα σ' ἕνα θαυμάσιο σαλόνι. Ὁ φλεγματικὸς φίλος τοῦ Σανὶν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ πάρη ἕνα μπάνιο καὶ νὰ φορέση μιὰ πολυτελέστατη ρόμπα ἀπὸ σατέν. Ὁ Σανὶν τόνε πλησίασε καὶ τὸν ἐξέτασε γιὰ λίγες στιγμές. Ὁ Πολοζὼφ ἔμενε ἀκίνητος σὰν εἴδωλο· οὔτε γύρισε τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος του· δὲν ἐξάρωσε καὶ τὰ φρύδια του, δὲν ἔβγαλε μιὰ λέξι: παρουσίαζε ἀληθινὰ ἕνα θέαμα γεμᾶτο ἐπισημότητα.

Ἀφοῦ τὸν ἐθαύμασε γιὰ δυὸ περίπου λεπτά, ὁ Σανὶν ἦταν ἕτοιμος νὰ μιλήση, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ στὸ κατῶφλι παρουσιάσθηκε μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ὡραία, μὲ ἄσπρη μεταξωτὴ ρόμπα στολισμένη μὲ μαῦρες νταντέλλες, μὲ διαμάντια στὰ μπράτσα καὶ στὸ λαιμό: ἦταν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα.

— Ἄ! ἔκαμε μ' ἕνα μειδίαμα ποὺ ἦταν μισοταραγμένο καὶ μισοειρωνικό, καρφώνοντας πάνω στὸν Σανὶν τὰ μεγάλα μάτια της, μὲ συγχωρεῖτε! δὲν τὤξερα πὼς εἶστε κι' ὅλας ἐδῶ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

LEO DARTEY

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Οἱ γονεῖς τοῦ χοντροῦ Λαμπουρνὲτ ἔκαναν περιουσία στὴς ζάχαρες.

Ἄραγε ἡ κατάχρησις αὐτοῦ τοῦ προϊόντος, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικὰ θρεπτικό, ἢ ἡ φιλαυτία του γιὰ τὴν ξεχωριστὴ θέσι του νἄκαναν τὸν Λαμπουρνὲτ τόσο παχὺ σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν ; Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ὅταν περνοῦσε μὲ τὴν πολυτελέστατη τορπεντό του, ἦταν, μὲ τὸ στρογγυλὸ σὰν φεγγάρι πρόσωπό του, τὰ κοντὰ χέρια του καὶ τὴν κοιλάρα του, ἦταν ἐξωφρενικὰ κωμικός !

Φυσικά, κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ γελάσῃ μπροστά του γιατὶ ἦταν «ὁ χοντρὸς Λαμπουρνὲτ» τῆς ζάχαρης Λαμπουρνέτ, καταλαβαίνετε . . . αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει δύναμιν!

Κι' ὅμως, μιὰ μέρα, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητό του ἔτρεχε, ὁ Ζὰκ Λαμπουρνὲτ εἶδε, στὸ δρόμο του, μιὰ νεανικὴ γυναικεία σιλουέττα.

— Εἶναι ἡ μικρὴ Παριζιάνα, σκέφτηκε ὁ νέος ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει πολλὲς φορὲς σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἡ Κολὲτ Μαρὶς περίμενε, [illegible], νὰ περάσῃ ἐκεῖνο ποὺ ὀνόμαζε «τὸ [illegible] νούμερο—ἀττραξιὸν τοῦ τόπου». Πολλες φορὲς εἶχε σκανδαλίσει τὴ θεία της ὅπου ἔμενε τὸ καλοκαῖρι, κοροϊδεύοντας τὸν χοντρὸ Λαμπουρνέτ.

— Δὲν ἔχει λοιπὸν συναίσθηση τοῦ γελοίου, αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς ; ἔλεγε. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶναι τόσο χοντρός, πρέπει νὰ λιγνέψῃ... Ὄχι νὰ μοιάζῃ σὰν σαπουνόφουσκα!

— Κακομοίρα, ἀγανακτοῦσε ἡ θεία της, εἶναι ἑκατομμυριοῦχος !

— Καὶ τί μ' αὐτό ; Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ μοιάζῃ τῆς σαπουνόφουσκες ! Ὅταν κάθεται στὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὰ χεράκια του σφιγμένα στὸ τιμόνι, τὴν κοιλιά του ποὺ ἀνεβαίνει στὸ στῆθος του, τὸ στῆθος του ποὺ φτάνει ὥς τὸ πηγοῦνι του καὶ τὰ μάγουλά του ποὺ τὸν ἐμποδίζουν νὰ βλέπῃ μπροστά του, μοιάζει σὰν ἕνας μπόγος. Κι' ἀκόμα χειρότερα : μπόγος ποὺ εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του !

Σήμερα, στηλωμένη, χαμογελαστὰ καὶ κοροϊδευτικά, περίμενε νὰ τὸν δῇ νὰ περάσῃ.

Κατὰ τύχη, ὁ χοντρὸς Λαμπουρνὲτ εἶχε φορέσει μιὰ κόκκινη γραβάτα ! . . . Κόκκινη σὰν φωτιά, ποὺ ἦταν ζωηρὴ ἀντίθεση μὲ τὸ ντύσιμό του ! Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά της, ἡ Κολὲτ τὴν εἶδε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια της.

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶναι ! φώναξε χωρὶς νὰ σκεφτῇ.

Ὁ Ζὰκ Λαμπουρνὲτ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν κύτταζε. Τόσο σκανδαλίστηκε καὶ ἐξεπλάγη ἀκούγοντας τὰ λόγια της ὥστε ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος.

Ἀφαιρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἄφησε τὸ τιμόνι, πάτησε τὸ πόδι στὴν «ταχύτητα», ἀντὶ νὰ πατήσῃ τὰ φρένα, καὶ τὸ αὐτοκίνητο, μ' ἕνα τρελλὸ σάλτο, ὥρμησε ἐναντίον ἑνὸς δένδρου προτοῦ ὁ ἰδιοκτήτης του συνέλθει καλὰ-καλὰ ἀπ' τὴν κατάπληξί του.

Ἀκίνητη στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, σὰν ἀπολιθωμένη, ἡ Κολὲτ παρακολούθησε τὸ δυστύχημα.

Ὅταν εἶδε, ἀναποδογυρισμένο μέσα στὸ χαντάκι ἀπ' τὸ τράνταγμα, τὸ αὐτοκίνητο, ἡ νέα ἀνατρίχιασε.

— Ἐγὼ φταίω, σκέφτηκε, φταίω ἐγώ !

Τότε γονατίζοντας ἄρχισε νὰ δροσίζῃ τοὺς κροτάφους τοῦ δυστυχισμένου...

Τί ἔκανα ! Θεέ μου ! Τὸν καϋμένο !

Ἔτρεξε πρὸς τὸ συσσώρευμα τῶν συντριμμάτων τοῦ αὐτοκινήτου, κατρακύλησε μέσα στὸ χαντάκι, ἔσκυψε μὲ ἀγωνία μέσα στὰ ἐρείπια.

— Κύριε, κύριε ; . . . φώναξε φοβισμένη, μὲ ἀγωνία.

— Ὠωωωώχ ! στέναζε μιὰ πνιγμένη φωνή.

— Θεέ μου, ὥστε δὲν πέθανε ! ἀνακουφίστηκε.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὰ συντρίμματα.

— Κουράγιο, θὰ σᾶς ἐλευθερώσω, ποῦ εἶσθε ;

Ἦταν σὲ κακὰ χάλια ὁ δυστυχισμένος χωσμένος κάτω ἀπ' τὰ λείψανα τοῦ αὐτοκινήτου, στενάζοντας, φυσώντας, ζωντανὸς ὅμως !

Τότε ἡ Κολὲτ εἶπε ἀποφασιστικά :

— Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς τραβήξω ἀπὸ ἐκεῖ κάτω ὁλομόναχη, θὰ φράξω ὅμως τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ πρῶτος τυχὸν σωφὲρ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Σκαρφάλωσε ἐλαφρὰ-ἐλαφρά, ἔβαλε μιὰ δοκὸ στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ «σημεῖο κινδύνου» καὶ ξανακατεβαίνοντας προσπάθησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ θῦμα της.

Γεμάτη δραστηριότητα, χωρὶς νὰ τὴν τρομάζουν ἡ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ἡ πληγὲς καὶ τὰ σχισίματα τοῦ φουστανιοῦ της ἐπιχειροῦσε κοπιάζοντας, ἀφοῦ γραντζουνίστηκε στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, πλέοντας στὸν ἱδρῶτα, μέσα στὰ αἵματα καὶ στὸ τέλος τὸ ἐπέτυχε, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς λοστοῦ ποὺ ἐ συντρίμμια. Κι' ἕνας κοινὸς στεναγμ σκωσε τὸ στῆθος τοῦ πληγωμένου κό της.

— Οὖφ ! ἐπὶ τέλους !

Τότε, γονατίζοντας, ἄρχισε νὰ δροσ κροτάφους τοῦ δυστυχισμένου μὲ βρῆκε στὸ κινητὸ φαρμακεῖο τοῦ του.

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀνεβάσ δρόμο, στέναζε ἡ Κολέτ, κυττάζοντας λώριο σῶμα τοῦ πληγωμένου.

Εὐτυχῶς, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας κατέβηκε στὸ χαντάκι, βλέποντας μεῖο κινδύνου» τῆς Κολέτ.

— Μὰ δὲν ἔχω ἐγὼ δουλειά ! εἶπε μασμό. Πῶς ! ἐσεῖς δεσποινὶς ὁλομόνη ρέσατε νὰ σηκώσετε αὐτὸ τὸ αὐτοκίν

— Μάλιστα, κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν μεταφέρουμε τι του μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας.

≈

Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ὁ θάνατος πνοῦσε στὸ προσκέφαλο τοῦ δυστυχ Λαμπουρνέτ, τοῦ ὁποίου τὸ σπασμένο νέπνεε ἀνησυχίες, ἡ Κολὲτ ἐρχόταν νὰ παίρνῃ εἰδήσεις του. Ἀπὸ τὴν μως ποὺ ἔμαθε ὅτι ἔγινε καλὰ καὶ περίπατο, δὲν ξαναπῆγε, ἔμενε κλ στῆς θείας της, ὅπου ὧρες ὁλόκληρες ριόταν τὴν κακιὰ στιγμὴ ποὺ στάθηκε κοροϊδέψῃ.

Μιὰ μέρα ἡ καμαριέρα τὴν εἰδοποίησε ὁ κ. Λαμπουρνὲτ ζητοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ τέβηκε βιαστικὰ στὸ σαλόνι, τρέμοντας μέσα της μὴ τὴν μαλλώσῃ τὸ «θῦμα» τη

— Κύριε, ἄρχισε, συγκινημένη.

Σταμάτησε ὅμως ἔκπληκτη. Ἀντίκρυ στεκόταν ἕνας ψηλὸς νέος ἀγνώριστος ἀρρώστεια εἶχε λιγνέψει, μὲ λεπτὸ πρόσωπο καὶ πολὺ ἐκφραστικὸ βλέμμα.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε γρήγορα-γρήγορα ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ποὺ μοῦ σ τὴ ζωή . . . Σᾶς χρωστῶ . . .

Ἡ Κολὲτ ὅμως δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ ρισσότερα καὶ ξεσπώντας σὲ κλάμμα, δια τυρήθηκε.

— Ὤ ! μὴν τὸ λέτε αὐτό, πρέπει νὰ μὲ σῆτε, ἐμένα ποὺ ἔγινα αἰτία τοῦ δυστυχ τός σας .

Τότε, ὁ Λαμπουρνὲτ χαμογέλασε λυπη

— Μὰ τὴν πίστη μου ὄχι, δὲ θἄχω τὴ δύναμη . . . ἀκόμα κι' ἂν εἶχα μείνει ταιόδοξος ὅπως πρίν. Ἡ κοροϊδία σας ποὺ μὲ κατέπληξε τόσο πολύ, μ' ἔκανε συλλογιστῶ, τὸν καιρὸ τῆς ἀρρώστειας ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, καὶ ταλάβω πὼς καμμιὰ περιουσία δὲν θὰ πόδιζε νὰ εἶμαι γελοῖος ! Ἐλπίζω στὸ νὰ χρωστῶ σὲ σᾶς τὸ ὅ,τι δὲν εἶμαι, στον στὸ ζήτημα τῆς ματαιοδοξίας. Ἔχω πόν, μιὰ ὑποχρέωση παραπάνω σας . . . κι' ὅμως ἔρχομαι πάλι νὰ σᾶς σω κάτι.

—Τί πρᾶγμα ; ρώτησε ἡ Κολὲτ ἐκπ

— Νὰ μοῦ χαρίσετε τὴ φιλία σας

— Πολὺ εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε, τάς του καὶ τὰ δυὸ χέρια της.

≈

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες :

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κ. Μαρὶς ἔχουν τὴν χία νὰ σᾶς γνωρίσουν τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ρης των Κολὲτ μετὰ τοῦ κ. Ζὰκ Λαμ

Ὁ κ. Ζὰκ Λαμπουρνὲτ ἔχει τὴν νὰ σᾶς γνωρίσῃ τοὺς ἀρραβῶνας του μετὰ δεσποινίδος Κολὲτ Μαρίς».

ΛΕΟ ΝΤΑΡΤ

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

— Δάνεισέ μου ἕνα πεντακοσάρικο.

— Δὲν μπορῶ, ἀγαπητέ μου, ζήτησέ το στὸν Δεῖνα.

— Δὲν τὸν γνωρίζω ὅσο τὸν γνωρίζεις ἐσύ!

— Ἀκριβῶς, δὲν σὲ γνωρίζει ὅσο σὲ γνωρίζω ἐγώ.

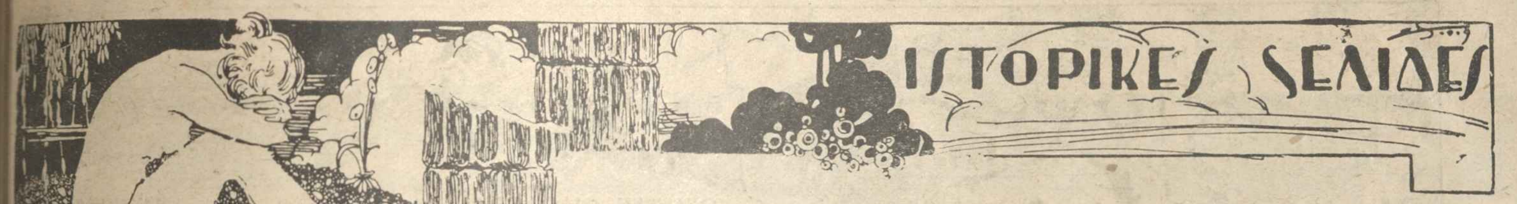

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΙΟΖ

Ἀπὸ ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως στὸ Παρίσι, σταχυολογοῦμε τὰ ἑξῆς ἀνέκδοτα σχετικῶς μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Γάλλου μουσουργοῦ Ἕκτορος Μπερλιόζ.

Ὁ Μπερλιὸζ θεωρεῖται σήμερα ὡς μία μουσικὴ κορυφὴ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἕως ὅτου ἀναδειχθῇ, ἐν τούτοις, ὡς μουσουργός, ἐδέησε νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια. Ὅλα τὰ πρῶτα του ἔργα . . . ἐσφυρίχθησαν ἀγρίως ἀπὸ τὸ κοινόν, ἡ κριτικὴ δὲ τὰ ὑπεδέχθη δυσμενέστατα. Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρό, ὁ Μπερλιὸζ ἐγκατέλειψε πρὸς στιγμὴν τὴν μουσικὴ καὶ ἐπεδόθη στὴν . . . κριτικὴ καὶ στὴν λογοτεχνία. Ὡς κριτικὸς ὑπῆρξε δριμύτατος, ἐξεδικήθη δὲ ἀγρίως ὅσους εἶχαν κακομεταχειρισθῇ τὰ ἔργα του . . .

Ὁ μόνος ποὺ ἐννόησε τὴν μεγαλοφυΐα του ὑπῆρξεν ὁ μέγας μουσικὸς Παγκανίνι. Ὅταν ἐπαίχθη, γιὰ μία καὶ μόνο, ἀλλοίμονο, φορά, τὸ «Ρεκβιέμ» του,—τὸ ἀριστούργημά του—, καὶ ἡ κριτικὴ τὸ ὑπεδέχθη μὲ τὴν ἴδια δυσμένεια, ὁ Παγκανίνι ὑπῆρξεν ὁ μόνος ποὺ τὸν ὑπεστήριξε. Ὅταν δὲ τὸ μελόδραμά του «Μπιενβενοῦτο Τσελλίνι» ἐσφυρίχθη ἀγρίως ἀπὸ τὸ κοινόν, ὁ Παγκανίνι τοῦ ἔστειλε τὸ ἑξῆς γράμμα :

«Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μπετόβεν, ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ εἶναι ὁ Μπερλιὸζ ! Εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου, γιατὶ μοῦ ἐδώσατε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσω ἕνα μουσικὸ ἀριστούργημα, ἀντάξιο τῆς μεγαλοφυΐας σας, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὸ ἐσώκλειστον τσὲκ τῶν 20. 000 φράγκων, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἐντολὴν νὰ σᾶς ἐξαργυρώσῃ ὁ τραπεζίτης μου βαρῶνος ντὲ Ρότσιλδ μόλις τοῦ τὸ παρουσιάσετε . . . »

≈

Ὁ Μπερλιὸζ ὅμως ὑπῆρξε ὁ τύπος τοῦ καλλιτέχνου τῆς «ρωμαντικῆς σχολῆς», ὄχι μόνον ὡς συνθέτης ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Ὁ Μπερλιὸζ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους νέους τῆς ἐποχῆς του. Ἡ φυσική του ὀμορφιὰ ἐν τούτοις δὲν τοῦ ἔφθανε. Τὰ κοστούμια του ἔχουν μείνει περίφημα γιὰ τὴν . . . ἐξωφρενικότητά τους, καὶ γιὰ τοὺς χτυπητούς των χρωματισμούς. Οἱ τρόποι του, ἐξ ἄλλου, ἦσαν πάντα τόσον ἔξαλλοι, ὥστε πολλοὶ τὸν θεωροῦσαν ὡς τρελλό. Οἱ ἔρωτές του, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἦσαν θορυβωδέστατοι. Κάποτε σ' ἕνα θέατρο, ἐνῷ ἐπαίζετο ἕνα ἔργο τοῦ Σαίξπηρ, ἐρωτεύθηκε κεραυνοβόλως τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, μιὰ νεαρὰ ἀγγλίδα. Χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς θεατὰς ποὺ ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὴν παρακολούθηση τῆς παραστάσεως, ὁ Μπερλιὸζ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἀφοῦ ἔρριξε μιὰν ἄγρια κραυγὴ πάθους, ὥρμησεν ἔξαλλος πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ θεάτρου σὰν νὰ τὸν κατεδίωκαν χιλιάδες διαβόλων !

Τέτοιοι ἦσαν ὅλοι περίπου οἱ ἔρωτες τοῦ Μπερλιόζ. Μέσα σ' ὅλον αὐτὸν τὸν ἐξωφρενισμὸ ἐν τούτοις ξεχωρίζει ἕνα αἴσθημα λεπτὸ κι' ἁγνὸ—τὸ μοναδικὸ ἴσως πραγματικὸ αἴσθημα τῆς ζωῆς του—πού, μὲ νοσταλγία, τὸ θυμόταν πάντα . . .

Ὁ βίαιος ὅμως χαρακτὴρ τοῦ ἔξαλλου καλλιτέχνου δὲν μποροῦσε νὰ ἀρκεσθῇ σὲ μιὰ τόσο ἤρεμη περιπέτεια . . . Ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ καὶ συνέχεια. Ἀξίζει ὅμως νὰ διηγηθοῦμε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἐρωτικὸ ἐπεισόδιο, ὅπως τὸ ἀφηγεῖτο ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ μεγάλος καλλιτέχνης στοὺς φίλους του.

≈

Ἡ πρώτη γνωριμία του μὲ τὴν γυναίκα αὐτὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ τέτοιο ρόλο στὴ συναισθηματική του ζωὴ εἶχε γίνει στὸ Ντωφινέ, ὅταν ὁ Μπερλιὸζ ἦταν μόλις δώδεκα χρονῶν. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ νέα ὠνομαζόταν τότε Ἐστέλλα Γκωτιέ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσε, ὁ Μπερλιὸζ ἔνοιωσε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ ἡ καρδιά του, ὕστερα δὲ ἀπὸ λίγες μέρες δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ πὼς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ὁ φίλος μας ὅμως τότε, λόγῳ τῆς ἡλικίας του ἴσως, ἦταν ἐξαιρετικὰ δειλὸς ἀπέναντι τῶν γυναικῶν. Ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ στὴν Ἐστέλλα τὴν φλόγα ποὺ ἔνοιωθε στὰ στήθη . . . Ἀλλὰ κι' αὐτή, ποῦ νὰ φαντασθῇ πὼς ὁ μικρὸς αὐτός, ὁ τόσο εὔθυμος πάντα, μποροῦσε νὰ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της . . .

Ὁ Μπερλιόζ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, συνέθεσε ἕνα τραγοῦδι μὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ μελαγχολικὴ μελωδία . . . Κι' ἀργότερα, ἡ περιστάσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του, ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε σταθῇ ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ μουσική του ἰδιοφυΐα, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ τῆς ἐξωτερικεύσῃ τὴν ἀγάπη του.

Περάσαν χρόνια. Ὁ Μπερλιόζ, ἔνδοξος πιὰ καλλιτέχνης, εἶχε λησμονήσει τὴν παιδιάτικη του αὐτὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Ἔξαφνα, μετὰ δεκαπέντε χρόνια, θυμήθηκε μιὰ μέρα τὸ παληό του τραγοῦδι . . .

Ἡ κυρία Ἐστέλλα Φορμιέ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συνέθετε μιὰ μεγάλη συμφωνία γιὰ κάποιο κονσέρτο. Ψάχνοντας στὰ συρτάρια του, βρῆκε τὴν παιδική του σύνθεση, τὴν ἐδιόρθωσε κομμάτι, καὶ τὴν παρενέθεσε μέσα στὴ συμφωνία του. Τὸ κονσέρτο του εἶχε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισε νὰ ξυπνάῃ μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὅλο τὸ παληό, ρωμαντικό του ἐκεῖνο αἴσθημα . . .

≈

Ἐπέρασαν, ἔτσι, κάμποσα ἀκόμη χρόνια. Ὁ Μπερλιὸζ οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν παιδιάτική του ἀγάπη. Ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη νοσταλγία νὰ ξαναβρῇ, νὰ ξανασυναντήσῃ τὴν Ἐστέλλα. Ἡ ταραχώδης του ὅμως καλλιτεχνικὴ ζωὴ δὲν τὸν ἄφινε νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του.

Τέλος, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1864, ἔλαβε τὴν μεγάλη ἀπόφαση : Θὰ ἔφευγε νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Εἶχαν περάσει πενῆντα χρόνια μισὸς αἰῶνας !—ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχε ἀποχωρισθῇ, ἀλλὰ τί τὸν ἔννοιαζε γι' αὐτό ! . . . Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζε, ἐπίστευε ὅτι θὰ τὰ εὕρισκε ὅλα ὅπως τὰ εἶχε ἀφήσει . . .

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἐπῆρε ἀμέσως τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Λυών, ὅπου εἶχε μάθει ὅτι ἔμενε τώρα τὸ ἴνδαλμά του . . .

Ἐκεῖ, ρωτώντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ σπίτι της. Μὲ τί χτυποκάρδι ἔτρεξε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ !

Τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνηση, ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ὁ Μπερλιὸζ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε ἀντικρύσει τὴν Ἐστέλλα.

Ἦταν μιὰ γρηοῦλα ἑβδομῆντα ἑπτὰ ἐτῶν, ζαρωμένη, ποὺ περιστοιχιζόταν ἀπὸ τὰ ἐγγόνια της .

≈

Ἡ κυρία Φορμιὲ—γιατὶ ἔτσι ὠνομαζόταν τώρα ἡ τέως δεσποινὶς Γκωτιὲ—στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Μπερλιόζ. Ποῦ νὰ θυμᾶται, τώρα, ἕνα παιδάκι ποὺ εἶχε συναντήσει πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια . . . Ὁ Μπερλιόζ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τῆς ἐξήγησε τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ἡ γρηοῦλα, μπρὸς στὴν καθυστερημένη ἀποκάλυψη τοῦ τόσο παράξενου αὐτοῦ ἔρωτος, στὴν ἀρχὴ τἄχασε. Κατόπιν ὅμως ἐννόησε. Καὶ σεβάστηκε τὸ τόσο ἐπίμονο καὶ ἀφάνταστο αὐτὸ αἴσθημα. Κλαίγοντας ἀπὸ τὴν συγκίνηση, ἐπῆρε τὰ χέρια τοῦ γέρου πλέον Μπερλιόζ, καὶ σφίγγοντάς τα τοῦ εἶπε :

— Εἶναι μεγάλο . . . Εἶναι ὡραῖο αὐτό . . . Μιὰ παιδιάτικη ἀγάπη ποὺ διαρκεῖ τόσα χρόνια, καὶ ποὺ ξαναξυπνάει ἔτσι μέσα σὲ μιὰ γεροντικὴ καρδιά . . . Πρέπει νὰ τὰ ξεχάσετε ὅμως, τώρα πιά, ὅλα . . . Εἶναι ἀργὰ πιά . . .

— Ὄχι, ὄχι ! ἐκραύγασεν ὁ Μπερλιόζ... Μιὰ τέτοια ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ... Δὲν πρέπει πλέον νὰ χωρισθοῦμε ποτέ . . .

Καὶ πράγματι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε μιὰ νέα ζωὴ γιὰ τὸν γέροντα Μπερλιόζ. Κοντὰ στὴν Ἐστέλλα εὕρισκε ὅλη τὴν δροσερότητα τοῦ παιδικοῦ του αἰσθήματος. Ὅλη ἡ βαθειά, πλατωνική του ἀγάπη εἶχε ξαναξυπνήσῃ.

Προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσῃ—καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του,—ὅτι αὐτὴν μόνον εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωή του. Ἡ Ἐστέλλα ὅμως διεμαρτύρετο . . .

— Σὲ σένα ὀφείλω τὴν μουσική μου ἔμπνευση, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ Μπερλιόζ. Σὺ ὑπῆρξες πάντα ἡ μοῦσα μου . . . Θἄθελα, ἀργότερα, νὰ γινόμουν τόσο ἔνδοξος, ὥστε νὰ δοξασθῇς κι' ἐσὺ μαζί μου . . .

Ὁ Μπερλιὸζ δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ τὴν παληά του καὶ τόσο βαθειὰ αὐτὴ ἀγάπη. Γι' αὐτό, καὶ τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του, τὰ τελειώνει μ' αὐτὴ τὴν φράση :

— Στέλλα ! Στέλλα ! Τώρα πιὰ ποὺ ξαναβ[illegible] τὴν ἀγάπη σου, μπορῶ νὰ πεθάνω δίχως [illegible]α καὶ δίχως θυμό . . .

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

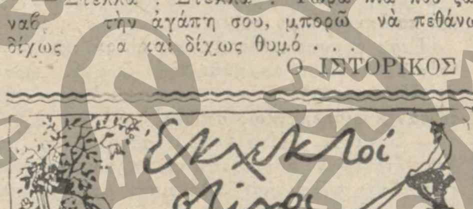

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΑΓΑΠΗ

Τὰ φῶτα λίκνιζαν θαμπὰ τὴ νοτισμένη ἑσπέρα
κι' ὁ δρόμος ἐχανότανε στὰ ὀχλοβοητὰ
καὶ στὰ τρελλὰ ἀρώματα, ποὺ σκόρπαγαν δετὰ
κορμιὰ γυναίκεια ποὔσχιαζαν σὰν βέλη τὸν ἀγέρα,
κι' ἔλουζε κάτι ἀφάνταστο τὴ νύχτα πέρα ὡς πέρα.

≈

Κι' ἐπέρασες σὰν ἄγνωστη, σκιὰ κάποιων ὀνείρων
τῶν ἀγαλμάτων ἔχοντας τὴ μυστικὴ σιωπή
τὰ μάτια σου λαμπίριζαν ὡσὰν τὴν ἀστραπὴ
ὡσὰν τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς, τὰ φύλλα τῶν φιλλύρων,
σὰν τὴν ἀγάπη ποὔρχεται χωρὶς νὰ μᾶς τὸ πῇ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

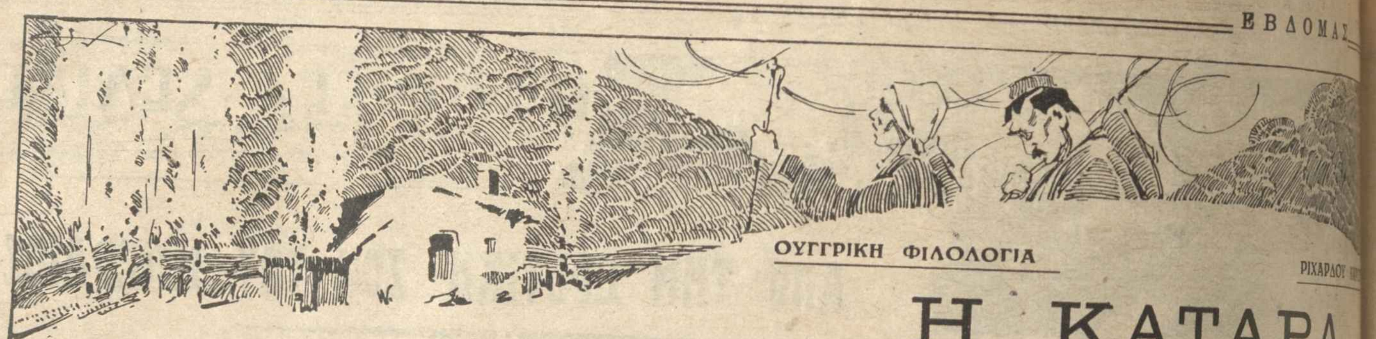

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΡΙΧΑΡΔΟΥ

Η ΚΑΤΑΡΑ

Μιὰ μέρα, ποὺ εὑρισκόμουν στὸ Ναδζύ-Ζεβέν, ἐπῆγα σὲ κάποια ρουμανικὴ ἑορτή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους ἐκεῖ μοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργεια. Εἶχε στὸ πρόσωπο ἕνα μαῦρο, ἀλλόκοτο σημάδι . . .

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ; μοῦ εἶπε ἕνας φίλος μου Ρουμᾶνος.

— Ναί, ἔχει πολὺ-πολὺ παράξενη φυσιογνωμία, ἀπήντησα.

— Ἐπρόσεξες ὅμως καὶ τὸ περίεργο σημάδι ποὺ ἔχει στὸ πρόσωπο ; μοῦ ξαναεῖπεν ὁ φίλος μου.

— Θὰ εἶναι ἀπὸ καμμιὰ σπαθιά, βέβαια . . .

— Δὲν εἶναι ἀπὸ σπαθιά, ἀλλὰ ἀπὸ κατάρα!

Ἐκύτταξα τὸν φίλο μου στὰ μάτια ἔκπληκτος.

Ἐκεῖνος μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μ' ἔσυρε ἔξω.

— Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα γῦρο στὸ πάρκο, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ σημαδιοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὸ πρόσωπό του . . .

Ἀφοῦ ἀνάψαμε τὴς πίπες μας, ὁ φίλος μου ἄρχισε τὴ διήγησί του :

— Στὰ 1849 οἱ Αὐστριακοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ρουμάνους ἐπολιορκοῦσαν μιὰ μικρὴ οὑγγρικὴ πόλι, τὴν ὁποία ὑπερήσπιζε μία δράκα οὑγγαρέζων στρατιωτῶν μαζὶ μὲ τοὺς κατοίκους.

Ἡ ἀντίστασις αὐτὴ εἶχε ἐξοργίσει τὸν Αὐστριακὸν ἀρχηγό, καὶ ἔδωσε διαταγὴ ὅσους πιάσουν μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι νὰ τοὺς σκοτώσουν ἀμέσως.

Ἡ πάλη ὅμως ὑπῆρξε τρομερή, ἀπεγνωσμένη. Οἱ κάτοικοι δὲν παραδίδονταν χωρὶς ἄμυνα. Οἱ Αὐστριακοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ρουμάνους μόλις μετὰ τρεῖς ὧρες κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν καὶ ν' ἀδειάσουν ὅλα τὰ σπίτια, ποὺ εἶχαν μεταβληθῆ σὲ φρούρια. Τὰ ἀποσπάσματα περιέτρεχαν τὴν πόλι, συλλαμβάνοντα καὶ τουφεκίζοντα κάθε ὁπλοφοροῦντα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, μέσα στὴς κραυγές, τὸν ἀλαλαγμὸ καὶ τὸν πάταγο, ποὺ ἔκαναν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ κάτοικοι, κατελήφθη καὶ τὸ τελευταῖο σπίτι. Εἶχαν βγάλει πιὰ ἔξω τοὺς ἄνδρας ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν, γιὰ νὰ τοὺς ντουφεκίσουν.

Μεταξύ των ἦταν καὶ ἕνας χωρικός, νέος ἀκόμη ἄνδρας, τὸν ὁποῖο ἀκολουθοῦσε ἕνα παιδάκι ὡς ὀκτὼ χρονῶν.

Σὲ λίγο ἀκούμπησαν καὶ τοὺς δυὸ—ἄνδρα καὶ παιδάκι—στὸν τοῖχο . . .

Ἕνας ἀξιωματικὸς ἐπῆγε κοντά, καὶ κύτταξε μὲ μεγάλη συμπάθεια τὸ ζωηρό, ὡραῖο καὶ ἔξυπνο παιδάκι, τὰ μάτια τοῦ ὁποίου πετοῦσαν κυριολεκτικῶς σπίθες.

— Σταθῆτε, διέταξε τοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀδειάσουν τὰ ὅπλα τους. Αὐτὸ τὸ παιδάκι πολεμοῦσε, πράγματι, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν οἱ στρατιῶτες. Τοὺς ἐκουβαλοῦσε τροφές, πολεμοφόδια καὶ νερό . . . .

— Περίεργο, τόσο μικρό ! μουρμούρισε ὁ ἀξιωματικός, κυττάζοντας μὲ πόνο τὸ δυστυχισμένο μικροῦλι, ποὺ τώρα ἐκρατοῦσε σφικτὰ τὸ χέρι τοῦ πατέρα.

Ὁ πατέρας, λαμβάνοντας θάρρος ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ εἶπε :

— Κύριε, βλέπω πὼς ἔχετε εὔσπλαχνη καρδιά. Πρὶν μὲ ντουφεκίσετε, κάνετέ μου μιὰ χάρι. Θέλω νὰ στείλω λίγα χρήματα ποὺ ἔχω ἐπάνω μου, στὴν γυναῖκα μου, ποὺ βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντὰ σὲ μέρος ἀσφαλισμένο . . .

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἦρθε ἐπὶ τόπου ὁ Αὐστριακὸς ἀρχηγός, μαζὶ μὲ τὸν Ρουμᾶνο δήμαρχο τῆς πόλεως.

— Καὶ μὲ ποιὸν θὰ τὰ στείλῃς ; ρώτησε ὁ ἀρχηγός.

— Μά, μὲ τὸ παιδί μου, ἀπήντησε ἐκεῖνος, δείχνοντας τὸ μικρό.

Ἦταν προφανὲς πὼς ὁ δυστυχισμένος ἤθελε νὰ σώσῃ, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τοὐλάχιστο τὸ παιδί του. Αὐτὸ ἄλλωστε ὑπέθεσαν ὅλοι. Ἐκεῖνος ἐννόησε τὴ σκέψι τους καὶ ἐπρόσθεσε :

— Φοβᾶστε, κύριε ἀρχηγέ, πὼς θέλω νὰ σώσω τὸ παιδί μου. Ὄχι, θὰ γυρίσῃ πίσω ἀμέσως...

Ὅλοι ἐκύτταξαν τὸν δυστυχισμένον ἐκεῖνον ἄνδρα, ποὺ ἦταν κατασκονισμένος, αἱματωμένος καὶ μαυρισμένος μέσα στ' ἄμορφα κουρέλια του . . . .

— Θὰ ξαναγυρίσω, εἶπε τότε καὶ τὸ καϋμένο τὸ παιδί, θὰ ξαναγυρίσω, μὴ φοβᾶστε πὼς δὲν θἄρθω πίσω . . .

— Καλά, εἶπεν ὁ Αὐστριακὸς ἀρχηγός. Πάρε, λοιπόν, τὰ χρήματα καὶ κάνε γρήγορα νὰ βρεθῇς πίσω στὴ θέσι σου . . .

* * *

Ὁ μικρὸς ἔλαβε τὸ χρηματόδεμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ μάτι, γεμάτοι συγκίνησι, τ' ὡραῖο ξανθὸ ἀγοράκι ἕως ὅτου ἔγινε ἄφαντο.

Τὰ ἀποσπάσματα περιέτρεχαν τὴν πόλι, συλλαμβάνοντα καὶ τουφεκίζοντα ἐπὶ τόπου κάθε ὁπλοφοροῦντα.

Μόνο ὁ Ρουμᾶνος δήμαρχος ἦταν θυμωμένος κι' ἔμοιαζε σὰν ὄρνιο ποὺ βλέπει νὰ τοῦ ξεφεύγῃ τὸ θῦμα ἀπὸ τὰ χέρια του. Εἶχε προσωπικὰ μὲ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἤξελε ν' ἀφανίσῃ ὅλη τὴν γενιά του . . .

Μόλις ὁ Αὐστριακὸς ἀρχηγὸς ἀνεχώρησε μὲ τὴ συνοδεία του γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἄλλον τομέα τῆς πόλεως, ὁ Ρουμᾶνος δήμαρχος διέταξε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ ἀπόφασις.

Εἴκοσι πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ πατέρας ἔπεφτε κόσκινο ἀπὸ τὴς πληγές, νεκρός.

— Κρῖμα ν' ἀφήσετε αὐτὸ τ' ἀγρίμι νὰ μᾶς ξεφύγῃ, οὔρλιαζε τότε ὁ δήμαρχος.

— Ἔτσι διέταξε ὁ Ἀρχηγός, ἀπήντησε ἕνας Αὐστριακὸς ἀξιωματικός.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἐφώναξε :

—Νά το, τὸ παιδί, ξαναγυρίζει τρέχοντας!..

Τὰ μάτια τοῦ Δημάρχου ἄστραψαν.

Τὸ καϋμένο τὸ παιδάκι, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, λαχανιασμένο, ἔτρεξε στὸν τόπο ὅπου ἔγινε τὸ δρᾶμα. Ὁ ἱδρὼς τοῦ ἔβρεχε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά του ἐκολλοῦσαν στὸ μέτωπό του . . .

Πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἔκπληκτα μάτια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ἐπῆγε κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ εἶδε τὸν ξαπλωμένο χάμω σκοτωμένο πατέρα του.

Ἔπεσε ἐπάνω στὸ αἱματοπλημμυρισμένο σῶμα τοῦ πατέρα του, καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ σηκώσῃ . . .

Ὁ Ρουμᾶνος δήμαρχος ἐκύταξε μὲ ἀπαίσιο μάτι τὸ τραγικὸ θέαμα, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀπόσπασμα διέταξε νὰ συνεχισθῇ ἡ τῆς διαταγῆς τοῦ Αὐστριακοῦ ἀρχηγοῦ.

— Τουφεκίστε το ! τί περιμένετε οὔρλιαξε.

Ἀκούστηκαν πάλι ἄλλοι εἴκοσι σμοί, καὶ τὸ κορμάκι τοῦ μικροῦ παιδιοῦ νεκρὸ ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα μορφὴ πιὰ μάζα ἀπὸ τὴς πληγές.

* * *

Σὲ λίγο ὁ Αὐστριακὸς ἀρχηγός, ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησί του, ἐπέρασε πάλι μέρος ἐκεῖνο.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ρουμᾶνο καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Τὸ παιδὶ ἐγύρισε ;

— Ναί ! εἶπε ἐκεῖνος ξερά.

— Ἐγύρισε ; ξαναεῖπε ἔκπληκτος στριακός.

— Ναί, κύριε ἀρχηγέ, ἐπανέλαβε ὁ νος.

— Καὶ τί ἔγινε ; ποῦ εἶναι ; Τί τὸ

— Ὅ,τι εἴχατε διατάξει : τὸ ἐτου ἀπήντησε, μασσώντας τὰ λόγια του ὁ νος.

Ὁ Αὐστριακὸς ἐτινάχθηκε ἐπάνω εἶχε πατήσει ὀχιά. Κύτταξε ἄγρια τὸν νο δήμαρχο καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρομερὴ

— Εἶσ' ἕνας ἄτιμος ! εἶσ' ἕνας Καταραμένε !

Ταυτοχρόνως μὲ τὸ μαστίγιό του τοῦσε ἐχτύπησε τὸν Ρουμᾶνο δυνατὰ σωπο.

Εὐθὺς ἀμέσως, ἐκεῖ ποὺ ἐδέχθηκε μα, ἐφάνηκε ἕνα αἱματωμένο σημάδι.

* * *

— Λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μαρχος ; ἐρώτησα τὸν φίλο μου.

— Ὄχι, δὲν εἶναι αὐτός, αὐτὸς εἶναι νέος . . .

— Τότε δὲν ἐννοῶ. Ποῦ θέλετε νὰ ξετε ; . . .

—Εἶναι τὸ παιδὶ τοῦ Δημάρχου ἐκείνου

— Ἀλλὰ τὸ σημάδι ποὺ ἔχει στὸ

— Τὸ παιδί του ἀκριβῶς ἐγεννήθηκε τὸ τὸ μαυρισμένο σὰν ἀπὸ πηχτὸ αἷμα

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ φίλος μου

— Σ' ὅλη τὴν περιοχὴ οἱ κάτοικοι ουν ὅτι ἡ κατάρα τοῦ Αὐστριακοῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀντιπροσώπευε σκοτωμένο παιδί, ἔπεσε στὸ γυιὸ τοῦ μάρχου. Καὶ ἡ γυναῖκες τῆς περιοχῆς ἀρνοῦνται νὰ τὸν πάρουν ἄνδρα, ἀπὸ πως ἡ τρομερὴ κατάρα φθάσῃ καὶ στὰ νια τοῦ πατέρα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ σημαδέψει ὅπως κι' αὐτὸν μὲ τὸ της . . .

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΚΑΡ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ της Ζοζεφίνας Μπαίκερ

6. (Ἡ συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Κι' ἔπειτα εἶχα μιὰ δίκη, τὴν πρώτη μου: Ἡ κυρία Ντουντλέϊ μοῦ ἔδινε χίλια δολλάρια τὸν μῆνα γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν Νέγκρων. Ἀλλὰ ἐκεῖ γνώρισα πολὺ κόσμο καὶ ἔφυγα. Ἡ κυρία Ντουντλέϊ ἤθελε πολὺ νὰ μείνω, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν λάθος δικό μου. Ἤθελε νὰ τῆς δώσω γιὰ ἀποζημίωσι διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα γιὰ ὅ,τι γράφονταν μέσα στὰ δικόγραφα, ἢ καλλίτερα, δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα.

Εἶχα καὶ μιὰ ἄλλη: ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ντάνσιγκ. Μοῦ ἐζητοῦσαν γιὰ ἀποζημίωσι τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Εἶχα καὶ μιὰ τρίτη δίκη. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μεγάλο ράφτη, καὶ ἡ δίκη αὐτὴ ἀπερρίφθη. Ἦταν τόσο διασκεδαστικὴ περιπέτεια. . .

Ἐλπίζω νἄχω κι' ἄλλες δίκες· κατήντησαν κι' αὐτὲς στὴν ἐποχή μας σὰν τὰ «μοιραῖα κακά», μὲ καταλαβαίνετε, ἔτσι;

ΔΩΡΑ

Δῶρα, ὡραῖα δῶρα: ἕνα βουνὸ ὁλόκληρο καὶ ἐγώ. Μοῦ ἔδωσαν δαχτυλίδια μὲ ἄλικες πέτρες μεγάλες σὰν αὐγό, μοῦ ἔδωσαν ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια, πραγματικὲς ἀντίκες ποὺ ἀνῆκαν κάποτε πρὶν 150 χρόνια σὲ μιὰ δούκισσα, μοῦ ἔδωσαν μαργαριτάρια μεγάλα σὰν δόντια, λουλούδια ποὺ τἄφερναν σὲ μιὰ μέρα μόνο ἀπ' τὴν Ἰταλία τυλιγμένα σὲ χλόη μέσα σὲ καλάθια, μοῦ ἔδωσαν ἔξη καρέκλες, χρισμένες μὲ κόκκινη λάκα τῆς Κίνας, μοῦ ἔδωσαν ἕνα αὐτοκίνητο, ἀγόρασα καὶ ἐγὼ ἕνα ἀκόμα. Μοῦ ἔδωσαν διάφορα παιχνιδάκια ποὺ κινοῦνται μὲ ἠλεκτρισμό, μοῦ ἔδωσαν λαγήνια καὶ ἕνα βάζο τῆς Ὁλλανδίας, μικροὺς ἐλέφαντες ἀπὸ ρωσσικὸ φίλδισι, σκαλισμένους ἀπὸ φτωχοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πόλου, μιὰ ἀρκοῦδα, μιὰ πάπια, ἕνα λαγό, μιὰ γάτα μὲ χνουδωτὸ τρίχωμα, καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα. Μοῦ ἔδωσαν ἕνα ζευγάρι χρυσᾶ παπούτσια, ἕνα φόρεμα τόσο ἀραχνοΰφαντο ποὺ μποροῦσα νὰ τὸ βάλω μέσα στὸ κόκκινο τσαντάκι τοῦ χεριοῦ μου. Μεγάλα ροδάκινα. Μιὰ ἄλλη φορά, μεγάλες φράουλες. Μοῦ ἔδωσαν μυρωδικὰ μέσα σ' ἕνα μικρὸ γυαλένιο ἄλογο. Μιὰ γοῦνα, δυὸ γοῦνες, τρεῖς γοῦνες, τέσσερης γοῦνες. Βραχιόλια μὲ κόκκινες πέτρες γιὰ τὰ μπράτσα μου, καὶ γιὰ τὰ πόδια μου. Δὲν θυμᾶμαι πιά. Ἄλλως τε φθάνουν αὐτά.

Δὲν θέλω πιὰ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, παρὰ μόνο τὰ μικρά μου ζῶα.

Ἀγόρασα ἕνα πολὺ καλὸ δακτυλίδι, γιὰ ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. Ἀλλὰ τώρα δὲν ξέρω ποῦ τὄχω αὐτὸ τὸ δακτυλίδι. Πρέπει νἆναι μέσα στὴν μικρή μου κασετινοῦλα. Δὲν ἀγαπῶ πολὺ τὰ κοσμήματα.

⁂

Νὰ καὶ τὸ τελευταῖο μου δῶρο: ὁ κύριος Ντωνὲ μοῦ προσέφερε ἕνα θαυμάσιο αὐτοκινητάκι. Θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ! Εἶναι ἕνα εἰδικὸ μοντελάκι, μὲ ἐσωτερικὴ διεύθυνσι, ταπετσαρισμένο παντοῦ μὲ δέρμα φειδιοῦ. Ἕνα ὀνειρῶδες φειδόδερμα, κἄτι θαυμάσιο, Ξέρετε ἄλλωστε ὅτι ἔδωσα ἐξετάσεις στὴν « Πὸρτ Μαγκὼ» καὶ πῆρα στὴς 7 Ἰουνίου 1927 τὴν ἄδεια νὰ σωφφάρω. Ἐμπρός! Στόπ. Ἐμπρός! Στρέψατε! Ἀλλάξατε ταχύτητα. . . Πολὺ καλά.

Ἀποστρέφομαι τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα. Εἶμαι πολὺ προσεκτικὴ καὶ προσέχω κατὰ πρῶτον λόγον μὴν περάσω ἐπάνω ἀπὸ κανένα κατοικίδιο, μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Κατὰ δεύτερο λόγο, προσέχω νὰ μὴν πατήσω κανέναν ἀπρόσεκτο πεζό. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν λογικὴ ποὺ τοὺς λέει νὰ φυλάγωνται ἀπ' τὰ τροχοφόρα, ἐνῷ τὰ ζῶα, μονάχα τὸ ἔνστικτο. . .

⁂

Δὲν εἶμαι φίλαθλη. Δὲν προπονοῦμαι. Ζῶ ἔτσι, στὴν τύχη. Καὶ τὸ τυχαῖο εἶναι, ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μηχανή. Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό. Οὔτε χορεύτρια, οὔτε κωμῳδός, οὔτε ἀκόμη καὶ μαύρη: εἶμαι ἡ Ζοζεφίνα Μπαῖκερ, βουαλά!

Κάμνω τὸν ὦμο μου νὰ στρέφεται μέσα στὴν σάρκα μου, σὰν τροχὸς μηχανῆς. Ἀφήνω τὰ μάτια μου νὰ πηγαινοέρχονται σὰν μπίλλιες. Μακραίνω τὰ χείλη μου ὅταν μοῦ ἀρέσει. Περπατῶ πάνω στὰ τακούνια, ὅταν μοῦ ἀρέσει. Τρέχω μὲ τὰ τέσσερα, ὅταν μοῦ ἀρέσει. Τὰ μάτια μου βρίσκονται σὲ διαρκῆ ἀνησυχία.

Δὲν εἶμαι πρὸ παντὸς καμμιὰ κουκλίτσα, κανένα μαξιλαράκι, ποὺ πάνω του θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μπήξῃ καρφίτσες. Σᾶς διηγοῦμαι τὸ τί εἶμαι μὲ τὰ χέρια μου καὶ μὲ τὰ μπράτσα μου. Τραβῶ κουπὶ μέσα στὸν ἀέρα, κολυμπῶ μέσα στὸν ἀέρα. Ἱδρώνω, πηδῶ, καὶ νᾶμαι!

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Ἔχω μιὰ τρομερὴ ὄρεξι: Τὸ ἀγαπητότερό μου φαγὶ εἶναι μιὰ μερίδα σπαγέτο κοκκινισμένο, ἀφοῦ πρῶτα κουνήσω μιὰ ὥρα ἐπάνω του τὴν πιπεριέρα. Εἶναι καλό! Ξέρω καλὰ τὰ γοῦστα μου γιατὶ πολλὲς φορὲς μαγειρεύω μόνη μου. Πολλὲς φορὲς ἑτοιμάζω ἡ ἴδια στὸ καμπαρὲ τὸ δεῖπνο τῶν φίλων μου. Ξέρω ἐπίσης νὰ κάνω θαυμάσια γλυκίσματα.

Ἕνα ἄλλο σκίτσο τῆς Ζοζεφίνας Μπαῖκερ ὅταν ἔφθασε στὸ Παρίσι.

— Θὰ δῇς ὑστερώτερα, μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου, ὅτι εἶναι χρήσιμο νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ μαγειρεύῃ.

Ἡ μητέρα μου εἶχε δίκηο.

Ἡ «σπεσιαλιτὲ» τῆς μαγειρικῆς μου εἶναι: μικρὰ ψωμάκια ψημμένα στὸν φοῦρνο ἀ λ' ἀμερικαίν, ὄρνιθες μὲ γαρνιτοῦρα κρέμας, γλυκίσματα μὲ διάφορα φροῦτα, τηγανίτες μὲ χαβιάρι, λαγὸς μὲ μαρμελάδα, καὶ μακαρόνια ἀ λὰ ναπολιταίν.

Τολμῶ νὰ πῶ πὼς ἡ τηγανίτες μου μὲ τὸ χαβιάρι εἶναι πρώτης τάξεως.

Δὲν καπνίζω ποτέ, δὲν πίνω παρὰ μόνο μπύρα. Μερικὲς φορὲς ἤπια κρασὶ καὶ ἐμέθυσα...

ΔΥΟ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Ἔχω ἕνα ἀμερικάνο μάγειρο, ὁ ὁποῖος εἶναι καθαυτὸ νέγκρος: ὕψος 2 μέτρα, μιὰ ἄσπρη σουφρωτὴ σκούφια καὶ μάτια λαγοῦ. Εἶναι τόσο εὔθυμος ὅσο καὶ ἐγώ. Γελᾷ ἀκατάπαυστα. Ὀνομάζεται Φρέντυ. Ἀλλό! γέρω Φρέντυ! Δὲν βρίσκετε πὼς ἤμαστε κι' οἱ δυό μας ἀρκετὰ κωμικοὶ μὲ τὴς ἄσπρες ποδιές μας, ὅταν μαγειρεύουμε στὸ ὑπόγειο;

Ὁρίστε, λοιπόν, πρὸς τιμὴν τοῦ Φρέντυ, ποὺ εἶναι πιὸ λαίμαργος ἀπὸ μένα, δυὸ συνταγὲς φαγητῶν ποὺ σᾶς συνιστῶ.

Hot cake syroup.

Ἀνακατεύετε διαδοχικὰ μισὸ κιλὸ καλὸ ἀλεῦρι, μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας **beaking powder**, μισὴ λίτρα γάλα, δυὸ ὁλόκληρα αὐγά, κι' ἔπειτα μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας βούτυρο καλὰ λυωμένο. Ρίχνετε λίγο ἁλάτι. Ταράζετε δυνατὰ τὸ μῖγμα αὐτό, καὶ μὲ μιὰ κουτάλα τῆς σούπας τὸ χύνετε ἐπάνω σὲ ἕνα δίσκο ζεστό, ἀλειμμένο μὲ βούτυρο, ἢ μὲ χοιρινὸ λῖπος, καὶ τ' ἀφήνετε νὰ ξεροψηθῇ στὴς ἄκρες. Τὰ κέϊκς αὐτὰ τὰ σερβίρετε γαρνιρισμένα μὲ σιρόπι ἢ μαρμελάδα καὶ φρέσκο βούτυρο.

Νὰ εἶσθε βέβαιος πὼς θὰ ξαναζητήσετε νὰ τὰ φᾶτε.

Corned beef hached posched eggs.

Ἀνακατεύετε ἕνα κουτὶ ἀπὸ **«corned beef»** (βωδινὸ κρέας) λεπτοκομμένο μ' ἕνα κρεμμυδάκι ἢ τρεῖς πατάτες. Τὰ πλάθετε ἔπειτα σὲ σχῆμα μικρῶν ψωμιῶν. Τὰ ξεροψήνετε σιγὰ-σιγὰ σὲ φοῦρνο — χωρὶς νὰ σᾶς πάρῃ ὅμως ὁ ὕπνος — καὶ τὰ σερβίρετε μ' ἕνα τηγανιτὸ αὐγὸ ἐπάνω· μπορεῖ κανεὶς ἐπίσης νὰ σερβίρῃ αὐτὸ τὸ **«corned beef hached»** μὲ ἐγγλέζικη σάλτσα ντομάτα , **tomatoes kot chup**.

Ἐγὼ τὰ προτιμῶ μὲ σάλτσα ντομάτα πολὺ πηκτή.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου νὰ δανείζω τὸ ὄνομά μου γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν στὸ νὰ λανσάρουν διάφορες ποῦδρες, νερὰ τουαλέττας, κοκκινάδια, κοσμετίκ, καὶ κρέμες κυριῶν.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν μανία σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς διαφημήσεως. Εἶναι καὶ ἐπικερδές, καθὼς φαίνεται, γιατὶ καὶ μένα μοῦ πρότειναν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ ρεκλαμάρω λόγου χάριν, μιὰ κρέμα τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις ἔκανε ν' ἀσπρίσῃ τόσο πολὺ τὸ πρόσωπο καὶ ἡ ἐπιδερμίδα μου ἐν γένει.

Τὰ χημικὰ προϊόντα ποὺ κλείνονται μέσα σὲ βαζάκια, εἶμαι τῆς γνώμης πὼς εἶναι ὅλα «ὄχι περίφημα». Αὐτὰ σκληραίνουν τὸ δέρμα.

Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ χορεύῃ κανεὶς ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο καὶ νὰ ἱδρώνῃ πολύ· ἔπειτα κοιμᾶσθε σὰν πτῶμα. Ὁ ὕπνος καθαρίζει τὰ μάτια· αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ μάτια.

Κοιμᾶσθε ὁλότελα γυμνές, κυρίες μου, κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια.

Ὅταν μακιγιαρίζεσθε μὴ τὸ κάνετε μισὸ τὸ μακιγιάρισμα· γιατὶ πρέπει νὰ εἶναι εἰλικρινές, εἰ δ' ἄλλως δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ξεγέλασμα γιὰ τοὺς ἀρρώστους.

Τὸ καλλίτερο «νερὸ τουαλέττας» εἶναι τὸ νερὸ τῆς βροχῆς· διατηρεῖται ἐπ' ἄπειρον. Μιὰ γυναῖκα ποὺ φροντίζει γιὰ τὸ δέρμα της, πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὑπόγειο γεμᾶτο μπουκάλια μὲ νερὸ τῆς βροχῆς, νερὸ τοῦ οὐρανοῦ, νερὸ τῆς ὀμορφιᾶς. Τρίβετε κάθε μέρα τὰ μπράτσα σας μὲ μιὰ βοῦρτσα ἀπὸ σκληρὴ τρίχα· τὰ μπράτσα ἀγαποῦν τὸ χάϊδεμα αὐτό.

Φυσικά, πρέπει νὰ κάνετε λουτρὰ χλιαρά, καὶ νὰ ρίχνετε μέσα διάφορα ἀποστάγματα, παραδείγματος χάριν, ἀπόσταγμα ἀπὸ βιολέττες. Κάνετε ἐπίσης ἕνα ἀτμόλουτρο κάθε μῆνα.

Θὰ ἔπρεπε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ κολυμπᾷ κάθε μέρα. Τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν στὴν ξηρὰ δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ γίνουν τόσο κομψά, ὅσο εἶναι τὰ ψάρια.

Ὅταν εἶσθε κουρασμένες, πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας, πρωῒ καὶ βράδυ, μὲ νερὸ ἀπὸ λιναρόσπορο. Εἶναι κἄτι πολὺ εὔκολο: δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βράσετε, ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, λιναρόσπορο μέσα σὲ νερό.

Ἡ λοσιὸν καὶ ἡ πάστες ποὺ περικλείουν χυμοὺς φρούτων, εἶναι γιὰ μένα ἡ καλλίτερες, ἡ πιὸ φυσικές: θαυμασία ἡ πομμάδα ποὺ γίνεται ἀπὸ χυμοὺς ἀγγουριῶν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΠΟ ΤΗΝ Γ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

'Ο κινηματογράφος κατέχει ἐν 'Αμερικῇ τὴν δευτέραν θέσιν ἀπὸ ἀπόψεως βιομηχανικῆς σημασίας, ἐρχόμενος ἀμέσως μετὰ τὴν βιομηχανίαν τοῦ χάλυβος, καὶ ὑπερτερῶν οἰκονομικῶς τὰς τεραστίας βιομηχανίας αὐτοκινήτων, πετρελαίου, βάμβακος καὶ ἄλλων. Τὰ συνολικὰ κεφάλαια τῶν ἀμερικανικῶν κινηματογραφικῶν ἑταιριῶν ἀνέρχονται εἰς δισεκατομμύρια δολλαρίων! Δὲν εἶναι λοιπὸν περίεργον ἂν ἡ παραγωγὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων αὐξάνει διαρκῶς εἰς ἀριθμόν, χωρὶς νὰ ἐλαττώνεται εἰς ἀξίαν. 'Ιδοὺ δύο ἀπὸ τοὺς τελευταίους λαμπροὺς ἀστέρας τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν, ὁ Οὐΐλλιαμ Χέϊνς καὶ ἡ Ζόζεφιν Ντάνν, πρωταγωνιστοῦντες εἰς τοὺς «Μοντέρνους Παλιάτσους» ποὺ θὰ προβληθοῦν ἐφέτος στὸ 'Αττικόν.

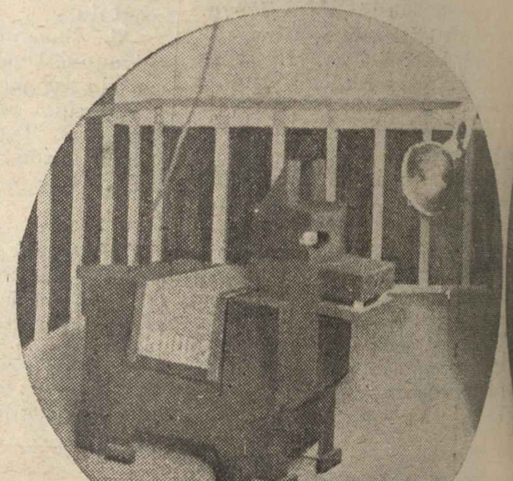

Τὸ μηχανικὸ σκυλλάκι περὶ τοῦ ὁποίου γράφουμε στὴν σελίδα μας ἀρ. 145. Μόλις πέσῃ ἐπάνω του μιὰ ἀκτὶς ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἀρχίζει νά... κινῆται καὶ νὰ γαυγίζῃ!

'Η τοῦ πυρο-
κτικὰ διὰ
τῶν,

'Ο γαλλικὸς στρατὸς ἔχει ὁλόκληρον σῶμα φωτογραφικῶν περιστερῶν ἐφωδιασμένων μὲ εἰδικὰ μηχανήματα, φωτογραφοῦντα αὐτομάτως εἰς φίλμ.

'Η γοητευτικὴ Ντίξυ Λῆ, ποὺ πρωταγωνιστεῖ στὴν μεγάλη ὑπερεπιθεώρησι τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ ἠχητικοῦ κινηματογράφου ΦΟΞ ΦΟΛΛΙΣ τοῦ 1929. Τὸ Φὸξ-Φόλλις προβάλλεται μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν στὸ 'Αττικόν.

'Η ἐν Χίῳ θριαμβευτικὴ δεξίωσις τοῦ Χίου πρωταθλητοῦ τῶν Βαλκανικῶν 'Αγώνων κ. Χρήστου Μάντικα.

(Φωτογραφία τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

'Ως γνωστόν, εἰς τὸ 'Ελβετικὸν χωρίον 'Ομπεραμεργκάου καετίαν ἡ ἀναπαράστασις τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τοῦτο δεκαετηρίδων, εἰς ἐκπλήρωσιν ταξίματος τῶν κατοίκων, ὅταν ἐπιδημίαν πανώλους. Διὰ τὴν παράστασιν τοῦ προσεχοῦς ἔτους ταλωτὴς Χοῦγκο Ρούτς (ἀριστερὰ) διὰ νὰ ὑποδυθῇ τὸ

ρέως Καϊάφα καὶ ἡ δακτυλογράφος Ἄννυ Ρούτς διὰ τὸν ρόλον τῆς Πα- ας. Αἱ παραστάσεις διαρκοῦν ἐπὶ ἑξάμηνον καὶ συγκεντρώνουν ἄπειρον πλῆθος ἀπὸ ὅλην τὴν ὑφήλιον.

χαριτωμένο μπαλέττο τῆς ἀγγλικῆς ὀπερέττας «'Αλληλούϊα». Τὸ ἔρ- λαμβάνει χώραν πάνω σὲ ἕνα θωρηκτό, ὅπου μιὰ νεαρὴ κυρία προ- σὲ γεῦμα ὅλους τοὺς ναύτας τῆς μοίρας ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα Σμίθ, διὰ νὰ βρῇ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, ποὺ συνήντησε κάποτε μὲ ναυτικὴν στολὴν καὶ ποὺ ὀνομάζεται ἐπίσης Σμίθ.

Ἕνα πρωτότυπο ἀγώνισμα.— Ἄγγλοι μοτοσυκλίσται προσπαθοῦν νὰ φάγουν μῆλα χωρὶς νὰ σταματήσουν. 'Η μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ πολὺ βολική.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Γιατρέ, τί ἔχει; Πέστε μου τὴν ἀλήθεια... Πῶς εἶναι;... Θεέ μου! μήπως θὰ πεθάνῃ;....

— Μὰ τρελλαθήκατε, ἀγαπητή μου κυρούλα... Αὐτὸ εἶναι νάχῃ κανεὶς ἕναν ἄντρα πολὺ γερό, ποὺ δὲν ἀρρώστησε ποτέ... ἀνησυχεῖ μὲ τὸ τίποτα... Ὁ ἀγαπητὸς Ἐδμόνδος κρυολόγησε ἐπισκεπτόμενος τὸ καινούργιο του ἐργοστάσιο... Ἕνα ἁπλὸ συνάχι ποὺ δὲν θὰ γίνῃ κἂν βρογχῖτις... Ἐλᾶτε, ἡσυχᾶστε, θὰ σᾶς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια...

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλετε νὰ μ' ἀνησυχήσετε... Μὰ ἐγὼ φοβοῦμαι τόσο... Μήπως θὰ πεθάνῃ;...

— Μὰ ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Δυὸ-τρεῖς μέρες ἀναπαύσεως μέσα στὸ δωμάτιο, κι' ὅλα θὰ περάσουν... Ἐλᾶτε, μικρή μου, ἡσυχᾶστε... Ἐγὼ πηγαίνω. Θἄθελα νἄρθω αὔριο νὰ τὸν δῶ... Δὲν ἔχει τίποτα... μείνετε ἥσυχη...

Μὰ ἡ Πωλὲτ Μπιρὸ δὲν ἦταν ἥσυχη. Ἡ ἐλαφριὰ καὶ εὐμετάβλητη ψυχή της, ἦταν ἀναστατωμένη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀρρώστεια, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φαντασθῇ ὡς ἀκίνδυνη, τοῦ ἀνδρός της. Ὁ γιατρὸς ἔφυγε κι' ἐκείνη ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιο τοῦ συζύγου της. Ξαφνικὰ κατάλαβε πόσο τῆς ἦταν ἀπαραίτητος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... Τὸν παντρεύτηκε ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ αὐτὴ ἦταν πολὺ φιλάρεσκη. Τὰ εἴκοσι χρόνια ποὺ τοὺς χώριζαν δὲν τὴν εἶχαν τρομάξει καθόλου... Ὁ γάμος γι' αὐτήν, ἦταν μιὰ ἀποκατάστασι... ἦταν ὁ πλοῦτος... ἡ ἐλευθερία... Κι' αὐτὸ τὸ ἐπέτυχε τόσο καλά... Ὁ Μπιρὸ ἦταν τέλειος γι' αὐτήν, γενναιόδωρος, γεμᾶτος ἐμπιστοσύνη, φιλικὴ διάθεσι... Γιατὶ ν' ἀρρωστήσῃ τώρα; Ἀνατοίχιαζε ἀπὸ ἀγωνία μήπως χάσῃ τὴν πολυτέλειά της, τὴν ἄνετη ζωή της, τὴν τόσο εὔκολη χωρὶς καμμιὰ ἄλλη εὐθύνη ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καπρίτσια της καὶ τὴν σπατάλη τῶν χρημάτων μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἐφόρτωνε... Δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ φανερὰ τὴς συμφεροντολογικὲς ἀνησυχίες της νοιώθοντας ὡς τόσο, κάποια λύπη... σαστισμένη γιὰ ὅ,τι τῆς συνέβαινε καὶ πολλαπλασιάζοντας μέχρις ἀνησυχίας, τὴν σοβαρότητά τους... Φανταζόταν πὼς ἦταν μιὰ δικαία τιμωρία γιὰ τὰ σφάλματά της...

Βιαστικά, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο ὅπου καθισμένος σ' ἕνα φωτέϊγ μπροστὰ στὸ τραπέζι ὁ Ἐδμόνδος Μπιρό, ἕνας φαλακρὸς ἄνδρας μὲ πλατὺ καὶ πλαδαρὸ πρόσωπο, μὲ βαρὺ σῶμα ντυμένο σ' ἕνα κοιτωνίτη μὲ κόκκινες ρίγες σὲ λευκὸ φόντο, περίμενε νὰ χτυπήσῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

— Πῶς εἶσαι;... Δὲν εἶσαι πιὰ ἄρρωστος;... Φοβήθηκα τόσο!... Πές μου τί αἰσθάνεσαι;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε μ' ἀγαθότητα.

— Μικρή μου Πωλέτ, εἶμαι πολὺ καλά. Ὁ πόνος στὸ λαιμὸ ἄρχισε νὰ περνάῃ... Κι' αἰσθάνομαι μεγάλη ἐπιθυμία νὰ δῶ πότε θὰ φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ...

— Μὴν ἀστειεύεσαι! Δὲν εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή... Εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ ἀνησυχία... Εἶσαι κατακόκκινος, θαρρῶ πὼς... ἔχεις πυρετό... Ἡ πνευμονία ἀρχίζει ἔτσι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι...

— Εἶσαι τρελλή, πραγματικά, μικρούλα μου... Μὰ δὲν ἔχω τίποτα, ἡσύχασε... Ἐξ ἄλλου ὁ Λεπραὶ σοῦ εἶπε ἤδη...

— Μοὖπε ψέμματα γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ... Ὅπως καὶ σὺ τὸ ἴδιο... Θεέ μου, Θεέ μου, εἶναι φρικτό... Ἂν φέρναμε κανένα ἄλλο γιατρό, ἕνα καθηγητή, ἕναν εἰδικό...

— Ἕνα καθηγητὴ γιὰ συνάχι!... Μὰ ἔλα λοιπόν, ὁ Λεπραὶ εἶναι ἕνας θαυμάσιος γιατρός. Κι' ἔπειτα δὲν ἔχω τίποτα. Τὸ αἰσθάνομαι πολὺ καλά... Εἶμαι θαυμάσια στὴν ὑγεία μου... Θέλεις νὰ ντυθῶ καὶ νὰ πᾶμε στὸ θέατρο ἀπόψε;...

— Μὴ μὲ κοροϊδεύεις... Ἐδμόνδε, εἶσαι ἄρρωστος, πρέπει νὰ προφυλαχθῇς... Αἰσθάνομαι πῶς εἶσαι βαρειὰ ἄρρωστος!... Κι' εἶσαι σκληρὸς νὰ μοῦ μιλᾷς γιὰ θέατρο... Ναί, εἶμαι ἐπιπολαία, ἀγαπῶ τὰ γλέντια!... Ἄ, τιμωρήθηκα πολὺ γι' αὐτό... Ναί, τιμωρήθηκα γιὰ τὰ σφάλματά μου! Ἤμουν ἔνοχη!... Ἡ ἀρρώστεια σου μὲ τιμωρεῖ τώρα... Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι!... Ἂν τὤξερα... Μὰ πρέπει νὰ στὰ ὁμολογήσω ὅλα... Ναί, ναί, αὐτὸ θἆναι ὁ ἐξιλασμός μου...

Ἦταν ἀναστατωμένη, χωρὶς νὰ κλαίῃ ὡς τόσο. Ὁ σύζυγός της τὴν κύτταζε στενοχωρημένος, ἔκανε ἕνα κίνημα γιὰ νὰ διακόψῃ τὸ κῦμα αὐτὸ τῶν λέξεων.

— Πωλέτ, χρυσῆ μου, ἡσύχασε... κάνεις πένθιμες σκέψεις... ἐξιλασμός... τιμωρία... δὲν σὲ καταλαβαίνω... Ντύσου λοιπὸν καὶ πήγαινε νὰ κάνῃς μιὰ βόλτα μὲ τ' αὐτοκίνητο, πρὶν ἀπὸ τὸ φαΐ...:

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουγε:

— Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς, φώναξε ἡ Πωλὲτ μὲ ξαφνικὴ ὁρμητικότητα.

— Πρέπει νὰ στὰ ὁμολογήσω ὅλα, Ἐδμόνδε! γιὰ νὰ γίνῃς καλά, γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃς!... Ὀφείλω νὰ τὸ κάνω, τὸ αἰσθάνομαι... Εἶναι ἡ τιμωρία μου... Ἤσουν πάντα τόσο καλός, τόσο ἐπιεικὴς γιὰ μένα... Καὶ ἐγώ, ἐγώ... ὑπῆρξα τόσο ἔνοχη... Καὶ σὺ θὰ πεθάνῃς... Συγχώρεσέ με Ἐδμόνδε! ἔχω ἀνάγκη νὰ μὲ συγχωρήσῃς! Ἔχω τόσες τύψεις! Ὄχι, μὴ μὲ διακόπτεις! Θέλω νὰ στὰ πῶ ὅλα. Σ' ἀπάτησα! Σ' ἀπάτησα καὶ τιμωροῦμαι! Πρέπει νὰ στὰ ὁμολογήσω ὅλα! Εἶχα... ἐραστάς...

Ἡ Πωλὲτ πνιγόταν, διεκόπη, καὶ ἐξακολούθησε:

— Ἦταν ἀπαίσιο, ἦταν ταπεινό! Εἶχα ἐραστάς... Ἤμουν φιλάρεσκη, ἐλαφρόμυαλη. μοῦ κάνανε κόρτε... Ἤμουν ἀδύνατη... Δὲν εἶχα ἀκριβῆ ἀντίληψι τῆς σοβαρότητος τῶν πράξεών μου... Τώρα τὸ καταλαβαίνω ποὺ εἶσαι τόσο ἄρρωστος!... Λυπήσου με, Ἐδμόνδε! Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη! Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συγγνώμη σου! Μετάνοιωσα τόσο πολύ...

Μὲ λυγμούς, σωριάστηκε στὰ γόνατα μπροστά του, τὸ κεφάλι ριχμένο πάνω στὸν κοιτωνίτη του μὲ τὴς κόκκινες ρίγες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Μπιρὸ ἔδειχνε κάποια ταραχὴ ἀκούγοντας τὴς ἐξομολογήσεις αὐτὲς ποὺ τοῦ ἦταν ὀδυνηρές, μὰ καὶ ποὺ δὲν τοῦ μαθαίνανε τίποτα καινούργιο. Ἀπὸ καιρό, χωρὶς νὰ δείχνῃ τίποτα, ἤξερε ὅλη τὴν διαγωγὴ τῆς Πωλέτ, καὶ τὸ εἶχε πάρει τόσο πολὺ ἀπόφασι, ποὺ διετήρησε μιὰ ἀπόλυτη ψυχραιμία.

«Μ' ἀπατᾷ· ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν παρηγορήσω»... ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο μελαγχολίας καὶ ἐπιεικές, ποὺ ἔκανε εὐγενικὸ τὸ παχὺ πρόσωπό του.

— Πωλέτ, σήκω πάνω, μικρή μου νατά. Σήκω πάνω, ἔλα, σὲ παρακαλῶ.

Μὰ ἐκείνη ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ τὸ νο μέτωπό της πάνω στὸ γόνατό του σκέπαζε ὁ ἀσπροκόκκινος κοιτωνίτης.

— Ὄχι, ὄχι, Ἐδμόνδε, προτοῦ μὲ σῃς!... Ναί, πρέπει νὰ στὰ πῶ σὺ θὰ μὲ κατακρίνῃς, θὰ μὲ σιχαίνεσαι μὲ περιφρονῇς!... Εἶχες τόση σὲ μένα!... Πόσο εἶμαι ἔνοχη! χισμένη ποὺ εἶμαι!...

Ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητὰ τόσο ἐκεῖνος φοβήθηκε καὶ κατάλαβε πὼς νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Πωλέτ, σήκω πάνω, ἄκουσέ με. Φτωχό μου παιδί, ἂν κανένα ἄδικο ἀπέναντι καὶ ἐγὼ ἔφταιξα πολλές ἀπέναντί σου... κο νὰ γίνω σύζυγός καὶ μόνο γιὰ τὰ λεπτά καὶ μ' ὅλο ποὺ ἐσὺ ροῦσες, νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Δὲν τὸ ἔννοιωσα αὐτὸ ποὺ σὲ παντρεύτηκα. κατάλαβα ἀργότερα... ποὺ ἄρχισες νὰ μ' ἀπατᾷς. Ναί, μὲ τὸν Ζὰκ Βαλέ.

Ἐκείνη ἀνεπήδησε, τὸν ταξε μὲ μάτια ἀπλανῆ.

— Τὤξερες λοιπόν; λισε. Τὤξερες;...

— Ναί, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Καϋμένη μου μικρούλα, πολὺ ἀπρόσεχτη καὶ πολὺ μητικὴ γιὰ νὰ κρυφτῇς τὰ μάτια ἐκείνου ποὺ ἔχει ποια διορατικότητα... ξερα γιὰ τὸν Βαλὲ καὶ ρα ἐπίσης πότε τὰ τε... Τὤξερα γιὰ τὸν τὶν ἔπειτα καὶ γιὰ τὸν ξιμο ντὲ Μπλόζ, καὶ γιὰ τὸν ζωγράφο Ἀστιέ... καί... τὤξερα ὅλα... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔπρεπε νὰ πεις ὅμως, ὑπάρχει μέσα μας, ἕνα ἀγριότητας καὶ θηριωδίας... ἀκόμη φαντάζεσαι πῶς εἶσαι ἔξυπνος τισμένος... Μὰ ὄχι... ὄχι, βίες... δαλα... νὰ τσακίσω τὴν ζωή σου... δική μου... Ναί, τὴν δική μου, γιατί ρὶς ἐσένα... Λοιπὸν ἀρκέσθηκα στὸ ποὺ μπόρεσα νὰ κρατήσω... σ' ἕνα τρικό... νὰ σὲ περιποιοῦμαι, νὰ σοῦ μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη... Σκέπτομαι φορὰ πῶς ἔχω ἀπὸ σένα τὴν καλλίτερη δα... Ἐκεῖνοι, οἱ ἐρασταί σου, σ' ἔχουν γες ὧρες μονάχα... πότε-πότε... ὑπόλοιπο καιρό, ἂν σ' ἀγαποῦν, μὲ καὶ μένα... χωρὶς λόγο, αὐτὸ τὸ μόνο μεῖς οἱ δυό: σὺ καὶ ἐγώ, ἐκεῖνοι δὲν ρουν τίποτα. Ἐγὼ σ' ἔχω ὅλες τὶς μέρες σπίτι μου... Σὲ βλέπω νὰ ζῇς... λᾶς γιὰ τὰ φουστάνια σου, γιὰ τὶς σεις σου, γιὰ τὰ σχέδιά σου... Αὐτὸ εἶναι μικρή μου Πωλέτ... καὶ τώρα θάρρος λοιπόν... Νἆσαι βεβαία πὼς εἶμαι ἄρρωστος... Νἆσαι βεβαία πὼς...

— Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς! ξε κείνη, μὲ ξαφνικὴ ὁρμητικότητα. Τὰ ρεις ὅλα!... καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα! ἔκανες τίποτα!... Δὲν μ' ἀγαπᾷς! κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ! Σὺ δὲν μ' ἀγάπησες

Καὶ πάλι ξέσπασε σ' ἀκράτητους καὶ ἀναφυλλητά.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΦΙΛΗΜΕΝΗ.....

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΙΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ

[Περίληψις τῶν προηγουμένων. — Ὁ Ντέμης, ἕνα νέο παιδί, γνωρίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ μὲ τὴν γειτονοπούλα του Ρένα, τὴν ὁποία ἀγαπᾷ. Ἡ Ρένα ἀργοπόρησε στὴ γκαρσονιέρα τοῦ Ντέμη καὶ φοβᾶται νὰ γυρίσῃ σπίτι της.]

(Ἡ συνέχεια).

Ὅταν ἡ Ρένα ἔπαψε νὰ κλαίῃ κι' ἑτοιμάστηκε γιὰ νὰ φύγῃ, τὸ ρολόϊ ἔδειχνε δέκα καὶ μισή.

Ὅσο ντυνότανε, ἀνάμεσα σὲ δάκρυα ποὺ ἐρχότανε νὰ τὰ σφουγγίσουν, πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ προφτάξουν νὰ κυλήσουν πάνω στὰ μάγουλά της, τὰ φιλιὰ τοῦ Ντέμη, ἔτρεμε στὴν σκέψι πὼς εἶχε ἀργήσει, πὼς οἱ δικοί της θἆχαν κι' ὅλας γυρίσει σπίτι καὶ θ' ἀνησυχοῦσαν.

— Τί θὰ τοὺς πῶ, Θεέ μου; μουρμούριζε ξακολουθητικά, κι' ἡ μικρὴ καρδούλα της σκιρτοῦσε σὰν τὸ κυνηγημένο μικρὸ πουλί.

Ὁ Ντέμης προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, ἀραδιάζοντάς της ἕνα σωρὸ δικαιολογίες, λέγοντάς της ἀστεῖα. Ξαφνικὰ ἔπαψε, σκέφτηκε λίγο, καὶ σὰν νὰ τοῦ ἐρχότανε ἡ καλλίτερη ἔμπνευσι, γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

— Πές τους, Ρένα, πὼς ἤσουνα στὸ κινηματογράφο 8 μὲ 10· ἔτσι θἆναι ὡραῖα! Τώρα εἶναι δέκα καὶ μισή, ἴσα-ἴσα, βγῆκες κι' ἦρθες μὲ τὰ πόδια...

Στὰ μάτια τῆς Ρένας ἔλαμψε ἡ χαρά, ἡ χαρὰ ποὺ δείχνει ἕνας ἀπελπισμένος ἄνθρωπος στὴν πρώτη μικρὴ ἐλπίδα σωτηρίας του...

Σκέφτηκε λίγο καὶ βρῆκε σωστὰ ὅ,τι τῆς ἔλεγε ὁ Ντέμης. Ἄλλως τε τί θἆχε νὰ πῇ καλλίτερο; Θὰ τὴν μάλλωναν, βέβαια, αὐτὸ τὤξερε· θὰ τῆς ἔλεγαν νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ. μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν δὰ καὶ τίποτε σπουδαῖο, θὰ περνοῦσαν... Βέβαια, αὐτὸ ἦταν, σκεφτότανε ἡ Ρένα, κι' ὅσο τὸ σκεφτότανε, τόσο τὤβρισκε καὶ πιὸ καλό. Θὰ τοὺς ἔλεγε πὼς ἦταν στὸν κινηματογράφο· δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τοὺς πῇ πὼς ἦταν στοῦ Ντέμη, ἔ;

Καὶ στὸ πρόσωπό της ἔσκασε τὸ χαμόγελο.

Ὁ Ντέμης ποὺ παρακολουθοῦσε τὴς σκέψεις της, κυττάζοντάς την στὰ μάτια, βλέποντάς την νὰ χαμογελᾷ κατάλαβε πὼς ἡ Ρένα παραδεχότανε τὴν ἰδέα του, καὶ γεμᾶτος χαρά, τὴν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλᾷ στὸ μέτωπο, στὸ στόμα, στὰ χέρια...

⁂

Λίγα λεφτὰ ὑστερώτερα, ἡ Ρένα ἔφευγε ἀπ' τὴν γκαρσονιέρα τοῦ Ντέμη.

Αὐτὴ τὴν φορά, οὔτε ἀπομακρύνθηκε διόλου ξεγλυστρῶντας πάνω στὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὕστερα πεζοδρόμιο, οὔτε πῆρε καμμιὰ ἄλλη προφύλαξι, μόνο τράβηξε ἴσια δρασκελίζοντας τὰ λίγα μέτρα τοῦ δρόμου ποὺ χώριζαν τὴν μιὰ πόρτα ἀπ' τὴν ἄλλη: τὴν πόρτα τῆς γκαρσονιέρας τοῦ φίλου της ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πατέρα της...

VI

> *« Ὦ σεῖς, ποὺ ἐπεράσατε μιὰν ὥρα*
> *ἀπ' τὴν ζωή μου μέσα, καὶ ποὺ τώρα*
> *στὰ ξένα ἔχετε πάρει τὴν ψυχή μου! »*
>
> **Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ**

Δυὸ μέρες ἔπειτα ὁ Ντέμης λάβαινε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Τρίτη βράδυ,

«Κύριε Ντέμη.

Μὴν τρίβετε τὰ μάτια σας, κι' ἂς μὴ σᾶς κακοφανῇ ποὺ στὸ σημερινό μου γράμμα ἔβαλα ἀντὶ γιὰ κἄτι ἄλλο ποὺ θἄπρεπε ἴσως νὰ γράψω, πλάϊ στὸ ὄνομά σας τὴν λέξι «κύριε».

Ναί, πιστέψτε με πὼς ἀπὸ σήμερα γιὰ μένα παύσατε πιὰ νἆστε ὁ καλός μου, ὁ ἀγαπημένος μου. Δὲν ἀντιπροσωπεύετε παρὰ μονάχα μιὰ στιγμιαία ἀνάμνησι μιᾶς τρέλλας ποὺ πῆγα νὰ κάνω...

Χθές, γυρίζοντας σπίτι μου, δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ κυττάξω στὰ μάτια τὸν πατέρα μου, καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὰ χείλη μου ψέλλιζαν μηχανικὰ τὴν ψεύτικη δικαιολογία ποὺ «σεῖς» μὲ τόσο ὄμορφο τρόπο μοῦ ὑποβάλατε, ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ συχαμάρα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἔννοιωσα νὰ μὲ πνίγῃ κἄτι στὸ λαιμό, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλησα νὰ φωνάξω, νὰ κλάψω, νὰ πέσω στὰ γόνατα τοῦ καλοῦ μου πατέρα καὶ νὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ κόρη του, ἡ κόρη ποὺ θεωροῦσε ἁγνὴ κι' ἀνέγγιχτη, βρισκότανε λίγη ὥρα πρὶν στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ξένου, ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ τὴν χαϊδεύουν ἄγνωστα χέρια... Ναί, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, νὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ κόρη του ἦταν μιὰ φιλημένη...

Μὰ δὲν βρῆκα τὴν δύναμι. Φοβήθηκα καὶ προτίμησα τὴν σιωπὴ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι. Προτίμησα τὸ ψέμμα ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Κι' αὐτὸ γιατί; Γιατί; γιατί;... μήπως ξέρω καὶ γώ;...

Ἄ! ὄχι! δὲν φοβήθηκα τὴν τιμωρία, δὲν φοβήθηκα τίποτε: μόνο φοβήθηκα πὼς θὰ σᾶς ἔχανα! Τί ντροπή. Αἰσθανόμουνα μέσα μου τὴν μεγαλύτερη συχαμάρα γιὰ μένα, γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, κι' ὅμως σᾶς ἀγαποῦσα. Δὲν θἄθελα νὰ σᾶς χάσω...

Ὅλη τὴν νύχτα τὴν πέρασα ἄγρυπνη, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρύ, βαρὺ ἀπὸ ἕνα σωρὸ μαῦρες σκέψεις ποὺ τὸ πίεζαν... Ἔβλεπα πὼς ἂν ξακολουθοῦσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ, ἂν ξακολουθοῦσα νἄρχουμαι σπίτι σας νὰ σᾶς βλέπω, δὲν ξέρω καὶ γὼ ἴσαμε ποῦ θὰ πήγαινα, ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ φτάξω...

Ὅταν βρίσκομαι μακρυὰ σας, γελῶ μὲ τὴν ἀδυναμία μου αὐτή, ποὺ τώρα σᾶς ἐξομολογοῦμαι. Λέω πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι βλακεῖες, μὰ πάλι, ὅταν βρεθῶ πλάϊ σας, ἔ! τότε, τότε δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω: Ὅλες μου ἡ σκέψεις χάνονται, σβύνουν, καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ὁλότελα, ἀνίκανο καὶ στὴν παραμικρότερη ἀντίστασι...

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἀποφάσισα νὰ σᾶς γράψω, καὶ νὰ σᾶς πῶ πὼς πρέπει ὅλα νὰ τελειώσουν μεταξύ μας, πὼς πρέπει νὰ σᾶς ξεχάσω, νὰ μὲ ξεχάσετε...

Μεθαύριο ἦταν ἡ μέρα ποὺ θἀρχόμουνα πάλι — ὅπως σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ: Δὲν θἄρθω ὅμως... Συγχωρῆστε με.

Ἀντίο

Ρένα».

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Ντέμης γύριζε σπίτι του μὲ τὴν συντροφιὰ τῆς μικρῆς ξανθῆς μπαλαρινούλας.

Ὁ Ντέμης διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ περίεργο αὐτὸ γράμμα. Ἀσφαλῶς ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Εἶχαν χωρίσει τόσο ἀγαπημένα, τόσο καλά. Κι' ἔπειτα, γιατὶ νὰ τοῦ γράψῃ ὅλα αὐτά, γιατί;

Μέσ' στὸ μυαλό του στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ σκέψεις. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ κάτσῃ καὶ νὰ τῆς γράψῃ ἕνα γράμμα ποὺ νὰ τῆς ζητοῦσε ἐξηγήσεις γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴ στάσι της. Ὕστερα, νόμισε καλλίτερο νὰ μὴν τῆς ἀπαντήσῃ τίποτε, καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχη, χωρὶς ποτέ του πιὰ νὰ τὴν ξανακυττάξῃ.

Μὰ αὐτὸ τοῦ προξενοῦσε ἀφάνταστο πόνο. Ἡ ἰδέα πὼς θὰ τὴν ἔχανε, πὼς δὲν θὰ αἰσθανότανε πιὰ τὴν Ρένα μέσ' στὴν ἀγκαλιά του, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ λαχταρισμένα... Ἦταν ἀγάπη; ἦταν μονάχα ἕνας σαρκικὸς πόθος; ἦταν ἕνα καπρίτσιο; Δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ οὔτ' αὐτός, μὰ εἴτε τὤνα εἴτε τ' ἄλλο, γιὰ τὸν Ντέμη ὑπερεῖχε μόνο μιὰ σκέψι· νὰ μὴν χάσῃ τὴν Ρένα...

Μὰ πῶς; Ἐκλιπαρόντας τὴν ἀγάπη της; Ἄ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὤκανε ποτέ του. Τὸ θεωροῦσε τόσο μικρό, ἀδύνατο, ταπεινωτικὸ γι' αὐτόν... Τότε πῶς;

Τὰ δάχτυλά του ἔσφιγγαν νευριασμένα τὸ γράμμα τῆς Ρένας, καὶ στὸ κεφάλι του στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ σκέψεις...

Λίγες στιγμὲς ὑστερότερα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Ναί, αὐτὸ ἦταν: δὲν θὰ τῆς ἔγραφε τίποτε, θὰ προσπαθοῦσε μάλιστα ν' ἀποφύγῃ κάθε τυχαῖο ἔστω συναπάντημα...

Ὁ ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς θετικότητας ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νὰ τὸν διευθύνῃ τὸ ἀναπάντεχο, τὸ τυχαῖο, τὸ μοιραῖο...

⁂

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Ντέμης γύρισε σπίτι του μὲ τὴν συντροφιὰ τῆς μικρῆς ξανθῆς μπαλαρινούλας.

Τὴν εἶχε ἀνταμώσει μπροστὰ στὸ ταχυδρομεῖο τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε νὰ ρίξῃ στὸ κουτὶ κάποιο γράμμα.

Τὸν σταμάτησε αὐτὴ κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ τί γίνηκε, πῶς χάθηκε τόσον καιρὸ ἀπ' τὸν κόσμο, πῶς δὲν φαινότανε πουθενά. Ὁ Ντέμης στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ, μὰ ἡ ξανθὴ μπαλλαρινοῦλα δὲν τὸν ἄφηνε. Τοὖπε μάλιστα πὼς μιὰ καὶ συναντήθηκαν τυχαῖα, θὰ τὤσκαζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπ' τὸ θέατρο, καὶ θὰ τὸ περνοῦσαν μαζί. Κι' ὁ Ντέμης δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῇ. Τί μποροῦσε ἄλλως τε νὰ πῇ, στὴν «θυσία» αὐτὴ — ὅπως τὴν ὀνόμασε — τῆς μπαλαρινούλας; Δὲν θἄτανε εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους του.

Δέχτηκε λοιπόν, καὶ παίρνοντας ἕνα αὐτοκίνητο κατέβηκαν νὰ φᾶνε σ' ἕνα μικρὸ ἀπόκεντρο ἑστιατόριο τοῦ Φαλήρου.

⁂

Μισὴ ὥρα ἀργότερα τὸ κρασὶ καὶ τὰ χάδια τῆς ξανθῆς μπαλαρινούλας εἶχαν διώξει ἀπ' τὸν νοῦ τοῦ Ντέμη κάθε σκέψι γιὰ τὴν Ρένα. Ἔτρωγαν κι' ἔπιναν σὰν δυὸ μικροὶ ἐρωτευμένοι ποὺ ἡ ἀγάπη τους τοὺς κρατᾷ τόσο ἀπορροφημένους ὥστε νὰ μὴν νοιάζωνται γιὰ τίποτε ἄλλο.

Αὐτὴ τοὔλεγε πῶς πέρασε τόσον καιρὸ στὸ θέατρο, τὰ γράμματα καὶ τὰ δῶρα ποὖχε πάρει ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄγνωστούς της θαυμαστές, τὴς πολλὲς προσκλήσεις ποὺ ἔβρισκε κάθε μέρα μαζὶ μὲ σωροὺς ὁλόκληρους ἀπὸ λουλούδια στὸ καμαρίνι της. Μὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν θέλησε νὰ πάῃ μὲ κανένα! Ἄ! ναί, αὐτὸ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ὁρκιστῇ. Ἄλλωστε, ἂν δὲν πίστευε, τὸ θέατρο κι' οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἦταν ἐδῶ· ἂς τοὺς ρωτοῦσε...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ & ΤΟ ΝΕΥΡΟΣΠΑ

Ἡ ταινία αὐτή, παρμένη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο δρᾶμα τῶν Πιὲρ Λουΐς καὶ Π. Φρονταί, ἐσκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν Ζ. ντὲ Μπαροντσέλλι γιὰ τὴν ἑταιρία τῶν «Σινὲ-Ρομὰν Φὶλμ ντὲ Φράνς».

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ἡ Κοντσίτα Μοντενέγκρο (Κόντσα Περέζ), ὁ Ρεϋμὸν Ντεστὰκ (Δὸν Ματέο), ὁ Ζὰν Ντάλμπ (Μορενίτο), καὶ ὁ Ἀνρὶ Λεβὲκ (ὁ φίλος).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μέσα στὴ χιονισμένη νύχτα τὸ τραῖνο προχωροῦσε μὲ δυσκολία πρὸς τὴν Σεβίλλη. Ἔκανε ἐλεεινὸ καιρὸ καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ἀναγκάσθηκε ἔξαφνα νὰ σταματήση. Σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Δὸν Ματέο, ὁ πλούσιος Σεβιλανέζος, ἐξεδήλωνε τὴν δυσαρέσκειά του.

— Ὅλο αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται. Αὐτὴ ἡ ἑταιρία δὲν προβλέπει τίποτα. Μήπως θὰ μείνουμε ἐδῶ ὁλόκληρες ὧρες τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρύο;

Δὲν μποροῦσε νὰ καθήση στὴ θέσι του. Περπατοῦσε στὸ διάδρομο, χτυπώντας τὸ πόδι του νευρικά. Ἐπειδὴ στεναχωριότανε πολὺ μέσα στὸ βαγόνι του τῆς πρώτης θέσεως, μπῆκε σ' ἕνα βαγόνι τῆς τρίτης. Ἔξαφνα ἄκουσε τὴς φωνὲς δυὸ γυναικῶν ποὺ μαλλώνανε καὶ εἶδε θεατὰς ποὺ εἶχε ἑλκύσει ὁ γυναικεῖος αὐτὸς καυγάς.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὴς δυὸ γυναῖκες ἤτανε πολὺ ὄμορφη. Ἤτανε μιὰ μελαχροινὴ νέα μὲ παιδικὸ πρόσωπο, ποὺ ἔδειχνε μεγάλη λαγνεία. Αὐτὸ τὸ ὡραῖο σῶμα, ἤτανε ὅλο ζωὴ καὶ ὁ Δὸν Ματέο σταμάτησε μπροστὰ στὴν ὡραία αὐτὴ ἐπιβάτιδα. Ὅμως αὐτὲς δὲν φαίνονταν νὰ τοῦ δίνουν προσοχή· καὶ ὁ καυγὰς ἐξακολουθοῦσε γιὰ καλά. Ὑπῆρχε μεγάλος φόβος μήπως τὰ δυὸ πρόσωπα παραμορφωθοῦν τρομερά. Τότε, ὁ Δὸν Ματέο μὲ τὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς πλουσίου ἀνθρώπου, προχώρησε πρὸς τὴς γυναῖκες ποὺ μάλωναν καὶ τὴς χώρισε μὲ τὰ γερά του χέρια. Ἡ ὄμορφη νέα τὸν ἀντήμειψε μ' ἕνα μειδίαμα ποὺ ἔλεγε πιὸ πολλὰ ἀπὸ τὰ λόγια.

Ὁ Δὸν Ματέο ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του χωρὶς νὰ σκέπτεται πιὰ τὴν ὡραία νέα ποὺ συνάντησε στὸν σιδηρόδρομο, καὶ ξανάρχισε στὴ Σεβίλλη τὴ ζωὴ τοῦ πλουσίου ἀνθρώπου, γλεντζὲ χαϊδευμένου ἀπὸ τὴς χαρὲς καὶ ἀπὸ τὴς διασκεδάσεις. Ὁ ἐρχομός του ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ γιορτὴ ποὺ ὠργάνωσε μέσα στοὺς κήπους τοῦ μεγάρου του. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τῆς Σεβίλλης εἶχε δώσει ραντεβοῦ στοῦ Ματέο καὶ ἡ πιὸ περίφημες χορεύτριες παρουσιάσθηκαν στὸ σπίτι του. Ὁ καθένας συνέχαιρε τὸν νεαρὸ ἀριστοκράτη γιὰ τὴν καλαισθησία του. Ξεπροβόδιζε ὁ ἴδιος ὡς τὴν πόρτα τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς καλεσμένους του. Εἶχε παραβγάλει ἕνα φιλικὸ ἀνδρόγυνο ὅταν ἕνα τριαντάφυλλο ἔπεσε στὰ πόδια του.

Ὁ Δὸν Ματέο σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀνεγνώρισε τὴ μικρὴ τοῦ βαγονιοῦ. Δὲν τὴν ρώτησε τίποτα, ἀλλὰ αὐτὴ πρόλαβε τὴν ἐρώτησί του καὶ τοῦ πέταξε, μὲ τὴν ἴδια τσαχπινιὰ ποὺ εἶχε πετάξει τὸ λουλοῦδι αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια:

— Μὲ λένε Κόντσα Περέζ καὶ κάθομαι μὲ τὴ μητέρα μου, στὴν ὁδὸ Μοντερός.

Ὁ Δὸν Ματέο πῆρε τὸ λουλοῦδι καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἐσκέπτετο πιὰ παρὰ ἕνα πρᾶγμα: νὰ ξαναϊδῆ τὴν τόσο τσαχπίνα αὐτὴ Κόντσα ποὺ τὸν εἶχε ταράξει. Πῆγε στὴν ὁδὸ Μοντερὸς καὶ νόμιζε ὅτι θἄμπαινε ὡς κατακτητὴς στὸ φτωχικὸ σπίτι, ἀλλὰ γρήγορα ἀπεγοητεύθη. Ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν εὔνοια τῆς νέας, θὰ ἔπρεπε νὰ συνάψη δύσκολη μάχη καὶ ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς του ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα, οὕτως ὥστε γύρισε τελείως ἀπογοητευμένος: ἐπειδὴ ὅμως ἤτανε ἄνθρωπος ἐπιπόλαιος, καὶ πλούσιος ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἐπρόκειτο παρὰ περὶ ἀναβολῆς καὶ ἐπέστρεψε νὰ ἰδῆ τὴν Κόντσα ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες.

Τὴν ηὗρε κοιμισμένη καὶ ἐπωφελήθη ἀπ' αὐτὸν τὸν ὕπνο γιὰ νὰ ψάξη μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἀνακάλυψε τὴν φωτογραφία ἑνὸς νέου, καὶ τότε τοῦ ἀποκαλύφθηκε τὸ πολὺ δυνατὸ αἴσθημα ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Ἡ ἄγρια ζήλεια ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ τὸν ἔκανε νὰ ἐννοήση ὅτι ἕνας ἔρωτας εἶχε γεννηθῆ μέσα του. Δὲν εἶχε πιὰ παρὰ μιὰ σκέψι: ν' ἁρπάξη αὐτὴ τὴ νέα ἀπὸ τὸν ὡραῖο νέο καὶ δὲν ηὗρε τίποτε καλλίτερο παρὰ νὰ ζητήση τὸ χέρι της ἀπὸ τὴ γρηὰ μάνα.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, εὐγενέστατε κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα, μόνον ἡ κόρη μου μπορεῖ νὰ σᾶς ἀπαντήση. Λάβετε ὑπ' ὄψι ὅτι εἶναι τίμια καὶ ὅτι δὲν θὰ δοθῆ παρὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀγαπήση πραγματικά.

Σὲ ἄλλη ἐποχὴ ὁ Δὸν Ματέο θἄσπανε στὰ γέλοια μπροστὰ στὴ δήλωσι αὐτή, θέλησε ὅμως νὰ πάρη μὲ τὸ μέρος του τὴ γρηὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα μάτσο χιλιάρικα. Ἐκείνη δέχθηκε καὶ ὁ Ματέο νόμισε ὅτι εἶχε κερδίσει ὁριστικῶς τὴν ὑπόθεσί του. Γυρίζοντας σπίτι του, ἀγόρασε θαυμάσια κοσμήματα, παράγγειλε λουλούδια, τὰ ὁποῖα ἑτοιμαζότανε νὰ στείλη σ' ἐκείνη ποὺ θὰ γινότανε γυναῖκα του, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα πῆρε ἕνα γραμματάκι ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Θὰ δινόμουνα σ' ἐσᾶς, ἀλλὰ ἐσεῖς θέλετε νὰ μ' ἀγοράσετε. Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆτε ποτὲ πιά. Χαῖρε.

Κόντσα».

Ὁ Δὸν Ματέο τράβηξε σωστὸ μαρτύριο. Τοῦ φάνηκε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ὑποφέρει τόσο πολύ, καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὄρριξε στὸ γλέντι γιὰ νὰ τὴν ξεχάση. Στὸ βάθος ὅμως τῆς καρδιᾶς του ὑπῆρχε μιὰ πληγὴ ποὺ δὲν ἔκλεινε: ἡ ἀνάμνησις τῆς Κόντσας.

Ἕνα βράδυ, περνώντας ἀπὸ ἕνα δρομάκο, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν φώναξε. Γύρισε καὶ εἶδε καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Κόντσα. Τότε τὴν ἀκολούθησε καὶ μίλησαν μαζὶ ὅλη τὴν νύκτα. Ἔπειτα ἀπὸ μεγάλη συζήτησι, ἡ Κόντσα δέχηκε ἐπὶ τέλους, νὰ γίνη γυναῖκα του καὶ ὁ Δὸν Ματέο δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ χαρά

ποὺ πλημμυροῦσε
εἶναι του. Τὴ στιγ
ποὺ θἄφευγε, ὁ Μ
κουσε νὰ σφυ
ἀπὸ τὰ παράθυρα
τὴν Κόντσα νὰ
ἕνα νέο ὁ ὁποῖος
νε ἕνα γράμμα.
ἐξαφανίσθηκε
Ματέο τὸν ἀνε
τανε ὁ νέος τοῦ
χε ἰδῆ τὴν φωτογραφία μέσα στὸ
τῆς μικρῆς.

Τὸ γράμμα ποὺ εἶχε δώσει ὁ νέος
Κόντσα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κόντσα, αὔριο φεύγουμε γιὰ τὴν
ὁ ἀδερφός μου θὰ σοῦ δώση αὐτὸ τὸ γρ
τάκι.

[illegible]

Ὁ Δὸν Ματέο ἀγνοοῦσε τὸ περιεχό
γράμματος καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν Κόντσ
τοῦ τὸ δείξη: αὐτὴ ὅμως ἀρνήθηκε. Ὁ Μ
τοῦ κάκου θύμωσε, ἐκείνη ἔμεινε ἀπα

— Καλά, φώναξε, δὲν θὰ μὲ ξαναδ
Μεῖνε ἥσυχη, δὲν θἄρθω πιὰ νὰ σὲ ἐν

Ὁ Δὸν Ματέο ἔφυγε καὶ βάσταξε κά
μέρες. Ἀλλὰ ἕνα πρωΐ, εἶδε τὴν Κόντσα
ἐρχότανε. Αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ἐπετέθη
Ἐπανέλαβε τὰ ἴδια περίπου λόγια ποὺ
Ματέο.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶτε, φώναξε, γι' αὐτὸ
καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆτε

Ἐξαφανίσθηκε πάλι καὶ ὁ Δὸν Ματέο
τρεξε νὰ τὴν γυρεύη.

Ἕνα βράδυ στὸν Κάδικα, μπῆκε
ἕνα καμπαρὲ γεμᾶτο ναῦτες. Δυὸ γυν
στριφογύριζαν ἐπάνω στὴν ἐξέδρα μέσ
μιὰ ζεστὴ καὶ θορυβώδη ἀτμόσφαιρα.
οἱ πελάτες ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὴν Κοντσίτα
ρεύτρια. Εἶδε μιὰ σκιὰ ποὺ προχωροῦσε
χισε νὰ τρέμη καὶ γύρισε τὸ κεφάλι. Ἦ
ἡ Κοντσίτα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ διευθυντὴς τοῦ κα
τὴν πλησίασε καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι στ' αὐ
ἐκείνη παρακάλεσε τὸν Ματέο νὰ τὴν περιμέ
νη μιὰ στιγμή, καὶ ὁ Ματέο περίμενε.
ἄκουσε τοὺς πελάτες νὰ κοροϊδεύουν τὴν Κον
τσίτα καὶ νὰ μιλοῦν γιὰ τοὺς χορούς ποὺ
ἰδιαιτέρως στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ καμ

Σὰν τρελλὸς βγῆκε, σκαρφάλωσε τὸν τ
καὶ εἶδε σ' ἕνα σαλόνι μερικοὺς περιη
οἱ ὁποῖοι θαύμαζαν τὴν Κοντσίτα, ποὺ χ
γυμνὴ ἐμπρός τους. Ἔσπασε τὸ παράθυρο
ὅρμησε κατὰ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔφ
κατατρομαγμένοι. Ἤθελε νὰ σκοτώση
νέα: ἀλλὰ ὁ ἔρωτας ἦτανε πιὸ δυνατὸς ἀπὸ
κάθε ἄλλο αἴσθημα, καὶ ὅταν ἡ Κοντσίτα
λησε, ξαναγάπησαν ἀμέσως.

Ὁ Δὸν Ματέο ἤτανε ἀποφασισμένος
ὅλα: πῆγε τὴν νέα στὴ Σεβίλλη, τῆς ἔχ
περίφημο μέγαρο, τὴν φόρτωσε λεφτὰ καὶ
σμήματα, καὶ ἔκανε τὴν Κοντσίτα μιὰ γυ
ποὺ τὴν ζήλευαν ὅλες ἡ ἄλλες γυναῖκες.
ὅταν ἕνα βράδυ πῆγε νὰ τὴν ἰδῆ, τὴν
βε μ' ἕνα ξένο.

— Εἶναι ὁ Μορενίτο, αὐτὸς ποὺ
τοὖπε ἐκείνη μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀπάθεια.
Καὶ ὁ Δὸν Ματέο ἔφυγε σὰν τρελλός.

⁂

Μετὰ ἕνα χρόνο, στὸ Παρίσι, ἡ Κ
χόρευε σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο τῆς
τὴν Σεβίλλα. Στὸ Παρίσι βρισκότανε
Δὸν Ματέο· ἕνα βράδυ ποὺ ἔτρωγε μ
φίλο του, μιλοῦσε γιὰ τὴν Κόντσα.

— Ἡ εὐτυχία μου βάσταξε δεκαπέ
ρες, εἶπε· ἔπειτα ἡ Κοντσίτα ἔφυγε. Τ
μως τελείωσε, δὲν τὴν ἀγαπῶ πιά. Νὰ
κάνουμε ἕνα πείραμα: στοιχηματίζω
Κόντσα δὲν θὰ μοῦ προξενήση καμμιὰ
νησι.

Πῆγαν στὴν Σεβίλλα. Τὴν ὥρα ποὺ
φθασαν ἐκεῖ ἡ Κόντσα χόρευε. Ὁ Μ
στὴν ἀρχὴ ἔδειξε μεγάλη ἀπάθεια. Ἐξ
ζετο ὅμως βλέποντας τὴν ὡραία νέα
ρεύη καὶ ἔξαφνα, μὴ βαστῶντας πιά, ἔγρ
ἕνα γραμματάκι τὸ ὁποῖον τῆς ἔστειλε.

Τὸ γραμματάκι ἔλεγε: «Σοῦ φιλῶ τὰ π
Κοντσίτα μου, ἔλα. Σ' ἀγαπῶ». Ἡ Κ
διάβασε τὸ γράμμα, τὸ τσαλάκωσε μέσα
χέρια της καὶ ξανάρχισε νὰ χορεύη, ἀφοῦ
ριξε σ' ἕναν ἄλλο ἐρωτευμένο ματιὰ
γέλοια. Καὶ ὁ Δὸν Ματέο ἔμεινε μόνος
μὲ τὴ λύπη του.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ περίφημη Κοντσίτα Μοντενέγκρο καὶ ὁ Ρεϋμὸν Ντεστὰκ στοὺς ρόλους τῆς Κόντσας καὶ τοῦ Ντὸν Ματέο.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ «Μάννα», ἡ ἀκούραστη αὐτὴ ὕπαρξις, ἡ ὁποία ἐθυσίασε ὅλη της τὴ ζωὴ γιὰ νὰ βοηθῆ κάθε πάσχοντα, εἶχε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν νὰ συστήση Πρατήριον παραπλεύρως τοῦ θεάτρου «Κεντρικοῦ», τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ἡ «Γωνιὰ τῆς Μάννας» καὶ ἐκεῖ πωλοῦνται ἄπειρα ἀριστουργήματα ἑλληνικῆς χειροτεχνίας κατασκευασμένα ἀπὸ πρόσφυγας καὶ ἄλλας πτωχὰς ἐργατρίας, αἱ ὁποῖαι κερδίζουν τοιουτοτρόπως τὰ πρὸς τὸ ζῆν χάρις εἰς τὴν φιλάνθρωπον ἀρωγὴν τῆς «Μάννας» ἡ ὁποία ἔχει πολύτιμον βοηθὸν καὶ συνεργάτιδα εἰς τὸ φιλάνθρωπον ἔργον της μίαν ἄλλην ἐμπνευσμένην Ἑλληνίδα, τὴν κ. Ἑλένην Σηφάκη.

Κατ' αὐτὰς ἡ «Γωνιὰ τῆς Μάννας» φιλοξενεῖ καὶ μίαν ἔκθεσιν ἔργων ζωγραφικῆς ἑνὸς νέου ζωγράφου, τοῦ κ. Ἡλία Ζερβοῦ, ὁ ὁποῖος πιστὸς ὀπαδὸς τῆς ὡραίας παλαιᾶς τεχνοτροπίας παρουσιάζει μοναδικὴν ἔμπνευσιν πλουσιωτάτην καὶ ἕνα γοῦστο λεπτὸ καὶ ἐπιμελημένο.

Ὅλοι οἱ φιλότεχνοι καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ ὡραίου οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Ζερβοῦ, δὲν φεύγουν χωρὶς νὰ τὸν συγχαροῦν ἐκφραζόμενοι ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς τέχνης του.

Τοιουτοτρόπως, χάρις εἰς τὴν «Μάνναν» ἀπεκαλύφθη νέο ταλέντο, τὸ ὁποῖον τιμᾶ τὴν Ἑλλάδα.

Ε.

ΜΟΔΑ

Τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅλη ἡ κοκετταρία τῆς μητέρας. Πολὺ πρὶν σκεφθῆ κάθε μητέρα τὸν ἑαυτό της θὰ σκεφθῆ πῶς θὰ ντύση ὡραιότερα τὰ παιδάκια της καὶ ἡ ἀσχολία αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὴς πιὸ ἀγαπητές της.

Γιὰ τὸν χειμῶνα λοιπὸν ἂς ἔχη ὑπ' ὄψιν της ὅτι τὰ καταλληλότερα ὑφάσματα εἶναι τὸ λαινάζ, τὸ ζέρσεϊ, τὸ βελοῦδο καὶ ἡ ποπλίν. Ὅλα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται, καθ' ἕνα μὲ τὴ σειρά του καὶ καθένα γιὰ τὴν ἀνάλογη χρῆσι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα, καταλληλότερο γιὰ παιδιὰ θεωρεῖται πάντα τὸ μπλὲ καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὸ μαρὸν καὶ τὸ πράσινο. Δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ τὰ ἀνοικτὰ χρώματα ἂν πρόκειται γιὰ πιὸ λοῦσο.

Μπλοῦζα καὶ φουστίτσα εἶναι τὸ ὡραιότερο ἂν πρόκειται γιὰ κοπελλίτσα, ἀλλὰ συνειθίζονται πολὺ καὶ μονοκόμματα φουστανάκια.

Τὰ ἐπανωφοράκια γίνονται ἀπὸ ντρὰ ἢ βελοῦδο, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνουν καὶ ἀπὸ ντυβετὶν ἢ τουΐντ. Τὰ σχέδιά τους εἶναι κλασικὰ καὶ μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ ἀνδρικὰ ἐπανωφόρια, γίνονται δὲ ἐνίοτε καὶ ραγκλάν.

Πάντως, ἕνα συνιστᾶται εἰς τὰς μητέρας, νὰ μὴ μεγαλώνουν τὰ παιδιά των πρὶν τῆς ὥρας τους καὶ νὰ τὰ ντύνουν ὅσο τὸ δυνατὸν παιδικὰ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀκόμη παιδιά.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Φυσικὰ δὲν μπορεῖ πλέον νὰ πλησιάζη ἕνας κύριος μιὰ κυρία μὲ τὴν ἴδια ἐπισημότητα, μὲ τὴν ὁποία τὴν ἐπλησίαζε ἄλλοτε τὴν ἐποχὴ τῆς λευκῆς περούκας, διότι οἱ ἱππόται ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν μιὰ ἔμφυτη χάρι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ σημερινοὶ θαμῶνες τῶν λεσχῶν ἄλλως τε εἰς αὐτὸ ἐβοηθοῦσαν πολὺ καὶ τὰ κοστούμια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὰ καπέλλα μὲ τὰ πτερὰ καὶ ἡ μανσέττες μὲ τὴς ντεντέλλες καὶ ὅλα.

Ἐν τούτοις, ἂν ὅλα αὐτὰ ἔλειψαν, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ νομίζουν οἱ κύριοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ὅτι πρέπει νὰ χαιρετοῦν ὅπως-ὅπως μιὰ κυρία.

Μὴ κακοφανῆ ὅμως εἰς τὰς ὁμοφύλους μου ἂν τοὺς πῶ ὅτι αὐταὶ πταίουν ἂν οἱ κύριοι δὲν τοὺς φέρονται πιὰ μὲ τὴν ἴδια ἐπισημότητα, ὅταν ἕνας κύριος βλέπει μιὰ κυρία νὰ φέρεται μὲ μίαν ἀφέλειαν ποὺ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ παύει ἑπομένως νὰ λέγεται ἀφέλεια.

Ἡ κυρία πρέπει κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ ἀνταποκρίνεται μὲ εὐγένεια σὲ κάθε χαιρετισμὸ ποὺ τῆς ἀπευθύνουν, ὅπως πρέπει πάντοτε νὰ χαιρετᾷ πρώτη μιὰ κυρία ἡλικιωμένη.

Τὸ ἴδιο ἕνας νέος θὰ χαιρετήση πρῶτον ἕνα κύριον ἡλικιωμένον, δὲν θὰ τὸν χαιρετίση δὲ ποτὲ σὰν νὰ ἦταν σύντροφος. Ὁ χαιρετισμός του δὲν θὰ περιέχη ὑποδούλωσιν, ἀλλὰ σεβασμόν, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραλείπη.

Ὁ καθὼς πρέπει κύριος ποὺ συναντᾷ ἔστω καὶ μιὰ ἄγνωστή του κυρία σὲ μιὰ σκάλα ἢ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε εἴσοδο, τῆς κάμνει θέσι γιὰ νὰ περάση χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ τάξι τῆς κυρίας ἢ ἀπὸ τὴν ἡλικία της ἢ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ δὲν διστάζει νὰ γίνη καὶ ράπτρια, καὶ καπελλοῦ καὶ ἀσπρορρουχοῦ προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήση τὸν ἑαυτόν της ἢ τοὺς ἰδικούς της χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνη πολὺ τὸ ταμεῖον ἐξόδων της.

Ὡς τώρα ὅμως δὲν εἶχε καταγίνει ποτὲ μὲ τὴν κατασκευὴν ὑποδημάτων, διότι αὐτὸ ἐθεωρεῖτο κάπως ὄχι πολὺ κατάλληλο γιὰ τὰ ἁβρά της χεράκια καὶ ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνε βέβαια ποτὲ ὅσο ἐπιτηδεία καὶ ἂν εἶναι μιὰ νοικοκυρὰ νὰ κατασκευάση μόνη της τὴς παντοῦφλες της καὶ τὴς παντουφλίτσες τῶν παιδιῶν της.

Παρακολουθοῦσα τὰ σχήματά μας θὰ μπορέση ἡ κάθε νοικοκυρὰ νὰ κατασκευάση μόνη της τὴς παντοῦφλες της μὲ ὅ,τι ὕφασμα εἶναι τῆς ἀρεσκείας της καὶ μὲ ὄχι πολὺν κόπον.

Θὰ ἀγοράση μόνον δυὸ πάτους ἀπὸ χονδρὸ δέρμα.

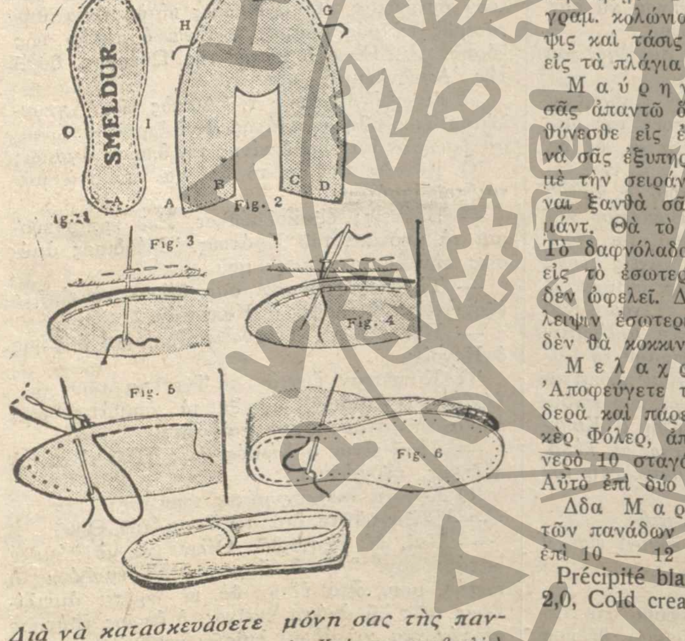

Διὰ νὰ κατασκευάσετε μόνη σας τὴς παντοῦφλες σας. (Διαβάστε τὴς Χρήσιμες συμβουλές).

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κυδωνόπαστο. — Παίρνομε κυδώνια καὶ τὰ σκουπίζομε καλὰ μὲ μιὰ πετσέτα, ἔπειτα τὰ κόβομε φέτες βγάζοντες τὸ σκληρὸ μέρος καὶ τοὺς σπόρους καὶ τὰ ρίχνομε σὲ κρύο νερό. Ἀφοῦ τὰ ξεπλύνομε μὲ 2 — 3 νερὰ τὰ ρίχνομε σὲ ἄλλο καθαρὸ νερὸ καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν δύο ὧρες. Ἔπειτα τὰ περνοῦμε ἀπὸ μιὰ τριχιὰ καὶ περνοῦμε καὶ τὸ ζουμί τους. Ἀκολούθως ζυγίζομε τὰ κυδώνια καὶ ἂν εἶναι 1 ὀκᾶ, βάζομε 300 δράμια ζάχαρι καὶ βράζομε μαζὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ὅταν γίνη τὸ κυδωνόπαστο ρίχνομε μέσα 10 δράμ. ἀμύγδαλα κομμένα σὲ δυὸ καὶ λίγη ψιλὴ κανέλλα καὶ ἀφοῦ ἀνακατώσωμε καλὰ τὸ ἀδειάζομε σ' ἕνα ταψὶ ἀλειμμένο μὲ λάδι, τὸ στρώνομε καὶ ἀφήνομε νὰ κρυώση. Ὅταν κρυώση τὸ κόπτομε εἰς σχῆμα μπακλαβά.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ ὀμορφιὰ τῶν Μαλλιῶν. — Ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς ὀμορφιᾶς τῶν μαλλιῶν συνίσταται εἰς τὸ ὀντουλάρισμα, καὶ ὅταν τὰ μαλλιὰ εἶναι καλὰ ὀντουλαρισμένα, εἴτε μακρυὰ εἶναι εἴτε κοντά, τὸ κτένισμά τους εἶναι εὐκολώτατο. Τὸ καλὸ ὀντουλάρισμα εἶναι νὰ ἀπέχουν ἀρκετὰ τὸ ἕνα κῦμα ἀπὸ τὸ ἄλλο: ἡ ὀνομαζομένη Ὀντουλασιὸν Πλὰτ τὴν ὁποίαν ἐπιτυχγάνουν μόνον σὲ μερικὰ κομμωτήρια τῆς πόλεώς μας.

Τὸ καλὸ ὀντουλάρισμα εἶναι τεχνικώτατον καὶ μεγάλης διαρκείας. Ἀπαντῶ ὅμως καὶ εἰς μίαν ἀναγνώστριαν καὶ τῆς λέγω ὅτι κακῶς τὴν ἐπληροφόρησαν πῶς ὑπάρχει φάρμακον ποὺ κάμνει τὰ μαλλιὰ νὰ μεταβάλωνται εἰς σγουρὰ ὅταν δὲν εἶναι ἐκ φύσεως τοιαῦτα. Μόνον τὸ σίδερο μπορεῖ νὰ ὀντουλάρη τὰ μαλλιὰ ἢ τὰ κτενάκια μὲ εἰδικὴν τοποθέτησιν: ἡ λεγομένη ὀντουλασιὸν ἀ λ' ώ· ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀνακριβῆ.

Κακῶς δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ ὀντουλάρισμα μὲ σίδερο βλάπτει, διότι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψη ὅταν τὸ σίδερο δὲν εἶναι περισσότερο τοῦ δέοντος ζεστό. Ὁ Μεντσικὼφ μάλιστα διετείνετο ὅτι ἡ θερμότης ἐμποδίζει τὰ μαλλιὰ νὰ ἀσπρίζουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τακτικὴν Ἀναγνώστριαν. — Ἡ χρῆσις τῆς Κρέμας θὰ σᾶς ὠφελήση. Ὅσο γιὰ τὰ χέρια τὸ μῖγμα αὐτὸ θὰ σᾶς ὠφελήση: Γλυκερίνη 25 γραμ. ὀξυζενὲ 15 γραμ. κολώνια 5 γραμ. Διὰ τοὺς γοφοὺς κάμψις καὶ τάσις τοῦ σώματος ἐμπρός, πίσω καὶ εἰς τὰ πλάγια ὡς καὶ μασὰζ κάθε πρωΐ.

Μαύρην Μάσκαν. — Ἐν πρώτοις σᾶς ἀπαντῶ ὅτι μπορεῖτε ἐλευθέρως νὰ ἀπευθύνεσθε εἰς ἐμὲ δι' ὅ,τι νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Ἀκολούθως σᾶς ἀπαντῶ μὲ τὴν σειράν. Διὰ τὰ μαλλιά σας ἐπειδὴ εἶναι ξανθὰ σᾶς συνιστῶ μόνον καμομὴλ ἀλεμάντ. Θὰ τὸ βρῆτε εἰς τὰ καλὰ φαρμακεῖα. Τὸ δαφνόλαδο θὰ προσέχετε νὰ μὴ εἰσχωρῆ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ματιοῦ, διότι βεβαίως δὲν ὠφελεῖ. Διὰ τὴν μύτην σᾶς συνιστῶ ἐπάλειψιν ἐσωτερικῶς μὲ βαζελίνην μαντολὲ καὶ δὲν θὰ κοκκινίζη.

Μελαχροινάκι, Μέγαρα. — Ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρὰ ἐν γένει καὶ τὰ λαδερὰ καὶ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον σας Λικὲρ Φόλερ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ πίνετε μέσα σὲ νερὸ 10 σταγόνας τὸ πρωῒ καὶ 10 τὸ βράδυ. Αὐτὸ ἐπὶ δύο μῆνας.

Δδα Μαρ. Γαβ., Σῦρον. — Κ[illegible] τῶν πανάδων χρησιμοποιήσατε αὐτὸ τὸ μῖγ[illegible] ἐπὶ 10 — 12 ἡμέρας:

Précipité blanc 1,0, Sous-nitrate de bismuth 2,0, Cold cream 20,0.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Δύο αἰσθήματα κυριαρχοῦν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Κονσίνο Κονσίνι, ἐραστοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῶν Μεδίκων: τὸ μῖσος γιὰ τὸν δοῦκα τῆς Ἀγκουλέμης, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ μόνον ἐπίφοβο ἀντίπαλό του καὶ ἕνα πάθος πρὸς τὴν Γιζέλλα, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε. Ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψη τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας. Ἡ Γιζέλλα, κόρη τοῦ δουκὸς τῆς Ἀγκουλέμης, εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο Σὲνκ-Μὰρς ποὺ συμπαθεῖ κι' ὁ πατέρας της. Ὁ Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ἀναφέρει τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του στὸν αὐθέντη του. Ὁ Κονσίνι σπεύδει εἰς συνάντησίν της. Ὁ ἱππότης Καπεστὰν φθάνει στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ σώση τὴν Γιζέλλα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Κονσίνι. Κατόπιν, μεταβαίνει στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας» καὶ εἰσχωρεῖ σ' ἕνα στοιχειωμένο σπίτι ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ μιὰ λευκοντυμένη ποὺ τοῦ ζητεῖ νὰ ἐπανεύρη τὴν κόρη της. Ἐπιστρέφων στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Καπεστὰν παρευρίσκεται σὲ μιὰ μυστικὴ συνεδρίασιν συνωμοτῶν. Ὁ Καπεστὰν πηγαίνει νὰ συναντήση τὸν στρατάρχη Δ' Ἄγκρ καὶ στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζει τὸν ἀντίπαλό του τοῦ δάσους τοῦ Μεδόν.]

6.

(Ἡ συνέχεια).

— Κύριε, εἶπεν, ἡ συμπλοκή σας μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου ἦταν θαυμασία. Ἡ κινήσεις σας ἐπὶ τοῦ ἀλόγου, κατορθώματα ἱπποκενταύρου!

Ὁ Καπεστὰν ὑπεκλίθη σιωπηλός.

— Σᾶς ἀνεγνώρισα ὡς ἀνδρεῖο, ἐξακολούθησε ὁ Κονσίνι, καὶ δι' αὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς ἰδῶ προτοῦ σᾶς στείλω στὸν δήμιο.

— Ἄ! Ἄ! Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ ἐγὼ ποὺ τὰ ἔχασα. . .

— Σιωπή, κύριε, ἐξακολούθησε ἐπιβλητικὰ ὁ Κονσίνι. Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ δάσους τοῦ Μεδὸν ὅσο ἔνδοξο καὶ ἂν σᾶς φαίνεται, δὲ θὰ σᾶς ἀφήση ὑποθέτω ἀμφιβολία περὶ τῆς τύχης ποὺ σᾶς περιμένει. Δὲν προσβάλλει κανεὶς ἀτιμωρητεὶ ἕνα ὑπουργὸ τοῦ Βασιλείου καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ ὑπουργὸς ὀνομάζεται στρατάρχης Δ' Ἄγκρ. Δὲν ἐμποδίζει κανεὶς χωρὶς κίνδυνο τὴν ὑπηρεσία τοῦ Βασιλέως οὔτε ἐπεμβαίνει στὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους. Εἶναι ὡραῖο κατόρθωμα νὰ σώση κανεὶς μιὰ νέα· ἀλλ' ὅταν ἡ νέα αὐτὴ εἶναι κόρη ἑνὸς συνωμότου (ὁ Καπεστὰν ἐνέτεινε τὴν προσοχή), ὅταν πρόκειται περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Βασιλέως ποὺ κινδυνεύει («Αὐτὴ θὰ ἐσώθη», ἐσκέφθη ὁ Καπεστάν), ἔ! τότε, κύριε, σᾶς τὸ λέγω μὲ λύπη, πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇ κανεὶς ν' ἀντικρύση τὸν πέλεκυν τῆς δικαιοσύνης.

— Εἶμαι ἕτοιμος! εἶπε ὁ Καπεστάν.

— Τὸ ξέρω. Σᾶς εἶδα στὸ ἔργον! εἶπε ὁ Κονσίνι καὶ σηκώθηκε.

Καὶ ἐξακολούθησε:

— Προσβάλοντας ἐμένα, προσβάλατε τὸν Καίσαρα. Καὶ ὅπως ἄλλοτε ὁ Καῖσαρ, θέλησα νὰ σᾶς δῶ κατὰ πρόσωπο.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω. Χαῖρε, Καῖσαρ! Οἱ μελλοθάνατοι σὲ χαιρετοῦν!

Ὁ Καπεστὰν ἀπεκαλύφθη καὶ ὑπεκλίθη λίγο χωρὶς τὸ πρόσωπό του νὰ ἐκφράση τὴν παραμικρὴ συγκίνησι.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κονσίνι, ἰδοὺ ἡ διαταγὴ τὴν ὁποίαν ὑπέγραψα διὰ σᾶς. Διαβᾶστε.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὔνοιαν, θὰ γνωρίζω τοὐλάχιστον ἐκ τῶν προτέρων πότε καὶ ποῦ θ' ἀποθάνω.

Καὶ ὁ Καπεστὰν ἔλαβε τὴν περγαμηνὴ ποὺ τοῦ ἔδιδε ὁ Κονσίνι. Ἡ περγαμηνὴ ἔγραφε:

«Διαταγὴ τοῦ κυρίου Δὲ Λαφάρ, πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ βασιλέως νὰ πληρώση τὸ ποσὸν τῶν πεντήκοντα χιλιάδων λιβρῶν εἰς τὸν κ. Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζένκ, ἱππότην δὲ Καπεστάν».

— Ἐξοχώτατε, τραύλισε ὁ ἱππότης, ἡττήθην, διαθέσατέ με.

— Μοῦ ἀνήκεις λοιπόν, εἶπε ὁ Κονσίνι μὲ θριαμβευτικὸ βλέμμα.

— Διαθέσατε τὴν ζωήν μου, εἶπε ὁ Καπεστὰν μὲ τὴν παραφορὰ τῆς εὐγνωμοσύνης.

— Ἔχει καλῶς, εἶπε ὁ Κονσίνι μὲ τὴν γλυκύτερη φωνή του. Μοῦ προσφέρεις τὴν ζωήν σου τὴν ὁποίαν ἤμην ἕτοιμος νὰ ρίψω εἰς τὸν δήμιον. Ἔσο πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὴν τύχην σου. . . Εἶσαι ἕτοιμος τώρα; Δύνασαι ν' ἀντιμετωπίσης τὸν κίνδυνον μὲ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον ἀντεμετώπιζες τὸν πέλεκυν;

— Διατάξατε, ἐξοχώτατε, εἶπε παράφορα ὁ Καπεστάν.

— Λοιπόν. . . ἄκουσε. . . Τὴν νέαν ἐκείνην τὴν ἐγνώριζες; Ἔσο εἰλικρινής.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε, οὔτε τὸ ὄνομά της δὲν γνωρίζω.

— Τίποτε τότε δὲν σὲ δεσμεύει μὲ αὐτήν;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ἱππότης, καταπνίγοντας ἕνα στεναγμό.

— Τότε ἰδοὺ ἡ ἀποστολή σου. Πήγαινε εἰς τὴν ὁδὸν Δελφῖνος, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ εἶναι τὸ μέγαρον τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀκατοίκητον, θὰ κατασκοπεύης τὸ μέγαρον, θὰ λάβης ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου ὅσους ἄνδρας κρίνης ἀναγκαίους. Θὰ δαπανᾶς χρῆμα χωρὶς νὰ μετρᾶς. Ἐντὸς ἑνὸς μηνός, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, αὔριον ἴσως, κάποιοι ἄνθρωποι θὰ ἔλθουν εἰς τὸ μέγαρον αὐτό. Πρέπει νὰ τοὺς περικυκλώσης καὶ νὰ τοὺς συλλάβης.

Ὁ Καπεστὰν ἐφρικίασε καὶ ὁ Κονσίνι χαμήλωσε τὴ φωνή.

— Θὰ ἐπέλθη συμπλοκή. Κατ' αὐτὴν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας πρέπει νὰ δεχθῇ ἕνα ἀπὸ τοὺς ξιφισμούς σου ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν συνέχειαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι θανάσιμος ἐχθρός μου. . . Εἶναι ὁ πατὴρ τῆς κόρης. . . Εἶναι ὁ κόμης τῆς Ὠβέρνης, δοὺξ τῆς Ἀγκουλέμης.

— Εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀγκουλέμης! ἐσκέφθη ὁ ἱππότης. Μοῦ ζητεῖ νὰ δολοφονήσω τὸν πατέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ;

Ὁ Κονσίνι βύθισε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ ἱππότου.

— Βλέπεις; ἐξακολούθησε. Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους. Ἐκέρδισες ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνην μου. .

— Τὴν περιφρόνησίν σας, θέλετε νὰ εἰπῆτε ἐξοχώτατε, διέκοψε ὁ Καπεστάν.

— Πῶς; . . . Τί θέλεις νὰ εἰπῇς; ρώτησε ὁ Κονσίνι.

Ὁ Καπεστὰν ἔσχισε τὸ ἔνταλμα τῶν πεντήκοντα χιλιάδων, ἔρριξε τὰ κομμάτια στὸ πόδια τοῦ στρατάρχου καὶ εἶπε:

— Ποῦ εἶναι ὁ δήμιός σας; Ποῦ εἶναι ὁ πέλεκυς, ἐξοχώτατε;

Ὁ Κονσίνι συγκεχυμένος τραύλισε:

— Ἐξηγηθῆτε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

— Ναί, θὰ ἐξηγηθῶ. Θέλετε νὰ μὲ κάμετε κατάσκοπον. Ἂν ὁ ἄρχων δὲ Τρεμαζένκ, ὁ πατήρ μου, ἦτο ἐδῶ, θὰ μὲ ἠρώτα ἀμειλίκτως πῶς ζῇ ἀκόμη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε πεντήκοντα χιλιάδων λιβρῶν καταισχύνην ἀπὸ ἕνα Καπεστάν. Καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπήντων. «Ἡσύχασε, πατέρα. Θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' ἕνα ἀρχηγὸν κατάσκοπον. . . »

— Ἄθλιε, ἀνέκραξε ὁ Κονσίνι, μὲ ποὺ ἔτρεμε.

— Κύριε στρατάρχα, ἐξακολούθησεν ὁ Καπεστάν, ζητήσατε νὰ μὲ κάμετε ἔμμισθ λοφόνον. Ἡ πρότασίς σας ἔχει ἀνάγκ τήσεως. Ἰδού την.

Καὶ ὁ Καπεστὰν ἔρριξε τὸ χειρόγ κατὰ πρόσωπο τοῦ στρατάρχου. Τὸ χέ ὅμως ἔτρεμε ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τὸ χ περνώντας ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Κο εὗρε κατὰ πρόσωπον μιὰν εἰκόνα τοῦ β λέως καὶ κρεμάσθηκε ἐπάνω της σκε τας τὴν μορφὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐρρίκου

Ὁ Κονσίνι θέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ χείλη του δὲν μποροῦσαν νὰ ἀρθρώσουν Ταχύτατα ὅμως γέλασε μὲ καγχασμό, κάμε τὸν ἱππότη νὰ φρίξῃ καὶ ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμία του. Ὁ Καπεστὰν ἔσκυψε κεφάλι.

Καὶ ὁ Καπεστὰν ἔλαβε τὴν περγαμηνὴ που τοῦ ἔδιδε ὁ Κονσίνι.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε.

— Ἡ ἀκρόασις τοῦ κ. Ἀδεμὰρ δὲ Τρε ζένκ, ἱππότου Καπεστάν, ἔληξε.

— Ἡ ἀκρόασις; εἶπε ὁ ἱππότης προσπαθώντας νὰ ἐννοήσῃ ἂν δὲν ὀνειρευόταν.

Παρετήρησε γύρω του καὶ εἶδε ὅτι ὁ στρατάρχης Δ' Ἄγκρ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Κοντὰ στὴν πόρτα διὰ τῆς ὁποίας εἶχε μπῆ, στεκόταν ὁ ἴδιος κλητὴρ ποὺ τὸν εἶχε εἰσαγάγει.

— Ὥστε ἡ ἀκρόασίς μου τελείωσε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Καπεστάν.

— Ναί, κύριε, εἶπε ὁ θυρωρός.

— Τότε πρέπει νὰ φύγω; Θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξῃς τὸν δρόμο.

— Εὔκολο, εἶπε ὁ θυρωρός. Μπῆτε ἐκεῖ ἀνοίξατε τὴν ἀπέναντι πόρτα. Θὰ προχωρήσετε στὸν διάδρομο καὶ κατόπιν θὰ κατεβ τὴν μικρὴ κλίμακα, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αὐλή.

Ὁ ἱππότης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμο ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ θυρωρὸς καὶ εἰσῆλθε στὴν ἴδια πλακόστρωτη αἴθουσα ποὺ ἦταν πρίν. Εἶδε ὅτι ἡ πόρτα ἐκλείσθη πίσω του καὶ πρὸς στιγμὴν φοβήθηκε, βλέποντας τὶς ἴδιες κηλῖδες αἵματος ποὺ εἶχε διακρίνει ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ πλακοστρώτου.

Ἐπροχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὴν ἀπέναντι πόρτα, ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε μόνη της καὶ ἐφάνη ὁ Ρινάλδος.

Ὁ Ρινάλδος ἐπροχώρησε μὲ μειδίαμα γεμᾶτο μῖσος καὶ μὲ τὸ βλέμμα προκλητικό.

—Εἰσέλθετε κύριοι, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὰ πίσω. Σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριο Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζένκ, δὲ Καπεστάν, μὲ τὸν ὁποῖο εἴχατε μιὰ μικρὴ φιλονεικία στὸ δάσος τοῦ Μεδόν.

Πέντε ἄνδρες μπῆκαν. Ὁ τελευταῖος ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Πέντε ἄνδρες ρωμαλέοι προχώρησαν. Ὁ Καπεστὰν στηρίχθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου μὲ τὸ βλέμμα προσεκτικὸ καὶ τὸ χέρι ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους.

Οἱ πέντε ἄλλοι παρετάχθησαν ἀπέναντί του ἐντελῶς ἀπαθεῖς καὶ χαμογελῶντες. Ἡ σκηνὴ ἦταν τρομερή.

— Κύριε δὲ Καπεστάν, εἶπε ὁ Ρινάλδος. Σᾶς παρουσιάζω πρῶτα τὸν ἑαυτό μου, τὸν ἄρχοντα Ρινάλδο μόνο. Σεῖς ἔχετε πάρα πολλοὺς τίτλους καὶ ἐγὼ ἔχω πολὺ λίγους. Ἔπειτα τοὺς κυρίους Μπαζόρζ, δὲ Μοντρεβάλ, δὲ Λουβινιάκ, δὲ Σαλάμπρ, καὶ δὲ Ποντράϊγ οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς σκοτώσουν ἥσυχα καὶ χωρὶς σκάνδαλο.

Ὁ Καπεστὰν χαιρέτησε καὶ ἀπήντησε.

— Κολακεύομαι διότι κάμνω γνωριμία μὲ τὰ πρόσωπα τῶν κυρίων, διότι εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεδὸν δὲν εἶδα παρὰ τὰ νῶτα καὶ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν των. Ἐδῶ λοιπόν, κύριοι, εἶναι τὸ σφαγεῖον τοῦ μεγάρου Κονσίνι; Ἔχω νὰ σᾶς κάμω μιὰ παρατήρησι. Ὅταν σκοτώνετε κανένα, πρέπει νὰ πλένετε καθαρὰ τὶς πλάκες καὶ τοὺς τοίχους.

— Ὁ κύριος εἶναι φλύαρος εἶπε ὁ Λουβινιάκ, καὶ μοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ τὸν ξεκάμω εὐθύς.

— Ἂς τοῦ δώσουμε καιρὸ νὰ προσευχηθῇ, εἶπε ὁ Μοντρεβάλ. Δὲν εἴμαστε Τοῦρκοι οὔτε Ἄραβες, τί διάβολο;

Ὁ Καπεστὰν ἔσυρε τὸ ξίφος του.

— Εἶμαι εἰς τὴς διαταγές σας, κύριοι, τακτικοὶ δήμιοι τοῦ κυρίου στρατάρχου τῶν δολοφόνων.

— Πῶς; εἶπε ὁ Σαλάμπρ. Μοῦ φαίνεται ὅτι βρίζει τὸν ἐξοχώτατο.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς χαστουκίσω, ὅπως χαστούκισα τὸν αὐθέντη σας; βροντοφώνησε ὁ Καπεστάν.

Τὸ αἷμα του ἔβραζε πιά, τὰ αὐτιά του βομβοῦσαν καὶ τὰ μάτια του ἐξακόντιζον ἀστραπές. Ὁ κίνδυνος τὸν μεθοῦσε καὶ δὲν ἐσκέπτετο πιὰ παρὰ πῶς νὰ σκοτώση πρὶν σκοτωθῆ. Ἐκινεῖτο ὁλόκληρος μὲ τὸ σῶμα εὐλύγιστο σὰν τὸ λεπίδι ἑνὸς καλοῦ ξίφους καὶ ἐζήτει νὰ τρυπήση συγχρόνως μὲ τὸ ξίφος καὶ μὲ τὸ βλέμμα.

—Ἐμπρός, κύριοι, ἐμπρός] ἀνέκραξε.

Οἱ ἕξη ὁπλοφόροι ἐξιφούλκησαν. Τὸ ξίφος τοῦ Καπεστὰν διέγραψε κύκλο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν ἐσύρθη ὡς μάστιξ κατὰ πρόσωπον τῶν ἕξη. Ὁ Ρινάλδος, ὁ Σαλάμπρ καὶ ὁ Μπαζὸρζ ἔφεραν συγχρόνως τὸ χέρι στὸ μάγουλό των καὶ τὸ ἀπέσυραν αἱμόφυρτο.

Τρεῖς βλαστήμιες ἀκούστηκαν καὶ οἱ ἕξη ὀπισθοχώρησαν κατὰ ἕνα βῆμα. Κατόπιν ἐπηκολούθησε θόρυβος ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν στὸ μέσο τῶν ὁποίων ὑπερεῖχε ἡ φωνὴ τοῦ Καπεστάν.

— Ἐμπρός, γενναῖοι μου. Ὁ καπετάνιος εἶναι ἐδῶ! Ἐμπρός! Προσοχὴ στὸν καπετάνιο.

Πηδώντας ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον στὸ ἄλλο τοῦ δωματίου σὰν μαινόμενος Ρολάνδος, ὁ Καπεστὰν ὑψοῦτο, γονάτιζε, ξαπλωνόταν πρηνής, πότε ἐπιτιθέμενος, πότε ἀποκρούων. Πλήγωσε τὸν Ρινάλδο στὴν κνήμη. Ὁ Ποντράϊγ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ μὲ τὸ ἕνα μάτι πεταγμένο ἔξω. Τὸ αἷμα ράντιζε τοὺς τοίχους, τὸ πλακόστρωτο, τὰ πρόσωπα.

Οἱ ὁπλοφόροι ποὺ νόμισαν ὅτι θὰ τελείωναν ἀμέσως ἄρχισαν νὰ ταράσσωνται.

— Κτυπήθηκε! φώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ρινάλδος.

Εἶχε κτυπηθῇ πράγματι στὰ δυὸ χέρια, στὸν ὦμο, εἶχε μιὰ ἀμυχὴ στὸ στῆθος, δυὸ-τρεῖς στὸ μπράτσο.

Τὰ ἐνδύματά του εἶχαν καταξεσχισθῇ, τὰ γόνατά του ἄρχιζαν νὰ λυγίζουν.

— Σκοτῶστε τον! εἶπε ὁ Ρινάλδος προσπαθώντας νὰ σηκωθῇ.

— Σκοτῶστε τον! φώναξε ὁ Ποντράϊγ.

Οἱ τέσσαρες ἀπομείναντες ὄρθιοι δολοφόνοι ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Καπεστάν. Ἀλλὰ τότε ἡ νεότης, τὸ ἔνστικτο τῆς ζωῆς ἔδωκαν μιὰ τελευταία δύναμι στὸν ἱππότην. Τινάχθηκε κρατώντας τὸ ξίφος του, ἅρπαξε τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ πλησιέστερον εὑρισκομένου καὶ ἀνοίγων αἱματηρὸ ρῆγμα στὸ τεῖχος τῶν δολοφόνων, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν διάδρομο.

— Ἐπάνω του! θὰ μᾶς φύγῃ! οὔρλιασε ὁ Ρινάλδος.

Καὶ κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ στὰ κλονιζόμενα πόδια του, ἐνῷ ὁ Σαλάμπρ, ὁ Λουβινιάκ, ὁ Μπαζὸρζ καὶ ὁ Μοντρεβὰλ ὥρμησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ Καπεστάν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Κονσίνι ἐνεφανίσθη καὶ ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνή. Εἶδε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τὸν Καπεστάν, ὄρθιο ἀκόμη καὶ τρομακτικό. Ἀνάμεσα στὸ μῖσος καὶ στὴν ὀργή, ὁ θαυμασμὸς ἄρχισε νὰ κυριαρχῇ.

— Ἄ! γιατὶ νὰ μὴ δεχθῇ, ψιθύρισε. Μ' ἕνα τέτοιο λιοντάρι ἠμποροῦσα ν' ἀντιμετωπίσω τὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ πεθάνῃ ὅμως γιατὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ μὲ κτυπήσῃ.

Καὶ διέταξε:

— Κτυπῆστε! ἀποτελειῶστε τον.

Ὁ Καπεστὰν εἶχε φθάσει μέχρι τῆς κλίμακος. Ἀλλ' ἡ κλίμαξ ἀντὶ νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὴν αὐλὴ ἀνέβαινε στὰ ὑπόστεγα τοῦ μεγάρου.

Ὁ Καπεστὰν ἀνέβηκε. Μόλις ἀνέπνεε πιὰ καὶ ἐστηρίζετο μόνον μὲ τὴν ὑπέρτατη ἔνταση τοῦ ἐνστίκτου τῆς ζωῆς. Ἔφθασε ἔτσι σ' ἕνα διάδρομο, ποὺ ἔφερε ὡς τὴν ἀνοικτὴ πόρτα ἑνὸς δωματίου. Ὁ Λουβινιὰκ καὶ ὁ Μπαζὸρζ πήδησαν.

— Κατάρα! φώναξε ὁ Λουβινιάκ.

Ὁ Καπεστὰν μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, πέφτοντας συγχρόνως ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ἀπ' ἔξω οἱ ἄλλοι ἐφώναζαν.

— Νὰ σπάσωμεν τὴν πόρτα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, εἶπε ὁ Κονσίνι μὲ ἕνα τρομερὸ μειδίαμα. . .

.. ..

Στοὺς ἀντιθαλάμους τοῦ μεγάρου, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αὐλικοί, διπλωμάται, ἐπίσκοποι, περίμεναν τὴ σειρά των γιὰ νὰ εἰσαχθοῦν ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου Δ' Ἄγκρ.

Ὅλοι περίμεναν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύσουν τὴν αἰτία τῆς ἀργοπορίας τοῦ πανισχύρου Πρωθυπουργοῦ, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμᾷ νὰ διατυπώσῃ παράπονο.

Ὁ Κονσίνι στὸ γραφεῖο του περίμενε κι' αὐτός. Ἀνέμενε τὸν Ρινάλδον νὰ τοῦ πῇ:

— Πέθανε!

Στοὺς ἀντιθαλάμους μεταξὺ ἐκείνων ποὺ περίμεναν, μιὰ κυρία, νέα θαυμασίας καλλονῆς μὲ τὸ βλέμμα τολμηρό, τὸ μειδίαμα προκλητικό, χαριτωμένη κυριολεκτικῶς, ἐκάθητο σ' ἕνα καναπὲ καὶ πίσω της ἕνας νέος κομψότατος, κατατρώγοντάς την μὲ τὰ μάτια καὶ σκύβοντας στὸ αὐτί της γιὰ νὰ τῆς μιλῇ.

— Κύριε δὲ Σὲνκ-Μάρς, ἔλεγε ἡ νέα, ἀφοῦ θελήσατε νὰ γίνετε ἱππότης θεράπων μου καὶ ὁδηγός μου, ἀρχίσατε νὰ μοῦ λέγετε διὰ τοὺς παρόντας, διηγηθῆτέ μου ἱστορίες, ἐμπρός.

— Ἄ! Μαριόν! στέναξε ὁ εὐπατρίδης. Δεσποινὶς Μαριὸν Δελόρμ. Ἂν μοῦ δίνατε θάρρος μ' ἕνα χαμόγελό σας μόνο; . . . Ἀπὸ ποιὸν θέλετε ν' ἀρχίσω;

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ νεαρὸς Ἐπίσκοπος; Τὸ μὼβ χρῶμα ταιριάζει θαυμάσια εἰς τὸ μελαγχολικό του πρόσωπο. Φαίνεται καὶ ὑπερήφανος σὰν λιοντάρι.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΠΕΝΙΑ ΠΑΝ ΕΠΙΝΟΕΙ

— Δίχως λεπτά, δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα.

— Ἀστειεύεσαι ! Μπορεῖς νὰ κάνῃς . . . χρέη !

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Διδάσκαλος.—Γιαννάκη, τί πρᾶγμα πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μᾶς συχωρέσῃ ὁ Θεὸς τὴς ἁμαρτίες μας ;

Γιαννάκης.—Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ κάνουμε . . . ἁμαρτίες !

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

— Φίλε μου, μὴ συγχύζεσαι ἔτσι. Ἡ γυναῖκα σου τὄσκασε μὲ μιὰ στραβοκεφαλιά της . . . Θὰ ξαναγυρίσῃ.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ συγχύζει.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

— Κύριε, ἡ κυρία σᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι θὰ εἶναι ἕτοιμη σὲ δέκα λεπτά.

— Καλά. Νὰ πῇς τοῦ σωφὲρ νἄρθῃ σὲ μιὰ ὥρα !

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΤΥΧΗ !

— Ἕνα λουλουδάκι, ἀφεντικό ;

— Ὄχι.

— Γιὰ τὴν κυρία σας.

— Εἶμαι ἀνύπαντρος.

— Γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας.

— Δὲν ἔχω.

— Τότε πάρτε ἕνα νὰ χαρῆτε γιὰ τὴ μεγάλη τύχη σας !

ΖΩΟΛΟΓΙΑ

— Ποιὸ ζῶο προσκολλᾶται περισσότερο στὸν ἄνθρωπο ;

— Τὸ σκυλλί.

— Ὄχι-δά !

— Τὸ ἄλογο.

— Ἀστειεύεσαι. Ἡ βδέλλα !

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ἀστυνόμος.—Μπαίνεις στὸ γραφεῖο διὰ ρήξεως, παραβιάζεις τὸ χρηματοκιβώτιο... κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ κλέψῃς τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν εἴκοσι φράγκων !

Λωποδύτης.—Ἀκριβῶς, κύρ' Ἀστυνόμε, κατὰ βάθος ἐγὼ βγῆκα... κλεμμένος !

ΠΕΡΙ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

— Ξέρεις, ἀγαπητή μου, ὁ Ντιντῆς πάλι ἀνέβαλε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου μας.

— Νὰ ἤμουν στὴ θέση σου, ἐγὼ θὰ τὸν ἔστελνα στὸ διάβολο. Μ' ἕναν ἄντρα ποὺ σκέπτεται τόσο πολὺ προτοῦ παντρευτῇ, πόσον καιρὸ θ' ἀργήσῃς γιὰ νὰ πάρῃς διαζύγιο ;

ΗΛΙΘΙΟΤΗΣ

Κυρία.—Ἀντώνη, μὴν τὸ συζητῇς. Ἢ ἐσὺ ἢ ἐγώ, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶναι ἠλίθιος !

Ἀντώνης.—Ξέρω πολὺ καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς κυρίας. Ποτὲ δὲ θὰ καταδεχόταν νὰ ἔχῃ ἕναν ἠλίθιο στὴν ὑπηρεσία της !

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Δεσμοφύλαξ.—Γιατὶ σᾶς βάλανε φυλακή ;

Τραπεζίτης.—Γιατὶ ἔχασα τὸ τραῖνο.

Δεσμοφύλαξ.—Ὄχι-δά !

Τραπεζίτης.—Ἀλλοιώτικα, θὰ εἶχα περάσει τὰ σύνορα !

'Ιταλικὴ Λογοτεχνία

ERNESTO SERAO

ΤΟ ΑΘΩΟ ΨΕΜΜΑ

Δὲν θυμᾶμαι ποιὰ συζήτησι εἴχαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ πῶς ἡ ὁμιλία μας γύρισε στὴς γεροντοκόρες. Ὁ καθένας ἀπὸ τὴ συντροφιά μας ἔλεγε καὶ τὴ γνώμη του. Ἄλλος ἐπέμενε πὼς ἡ γεροντοκόρες εἶνε τὰ πιὸ δυστυχισμένα πλάσματα τοῦ κόσμου, ἄξια κάθε οἴκτου καὶ συμπαθείας, ἄλλος τὴς ἐκορόϊδευε κι' ἄλλος τέλος ἔλεγε τὰ δικά του. Παίρνει ἄξαφνα τὸ λόγο ὁ φίλος μου ὁ Φραντζέσκος Καστέλλι καὶ ἀγανακτισμένος μᾶς λέγει :

— Πῶς φαίνεστε ὅτι δὲν ἔχετε σπουδάσει καλὰ-καλὰ τὴ ζωή ! . . . Μὴν εἶσθε τόσο ἄδικοι καὶ τόσο ὑπερβολικοὶ στὴς κρίσεις σας !..

— Νὰ κ' ἕνας φιλόσοφος !.. πετάχτηκε καὶ εἶπε εἰρωνικὰ κἄποιος ἀπὸ τὴν παρέα μας.

— Κἄθε ἄλλο, φίλε μου, παρὰ φιλόσοφος εἶμαι. Καυχιέμαι ὅμως, πὼς ἔχω βουτηχτῆ μέσα στὸ βοῦρκο τῆς ζωῆς κ' ἔτσι ἔμαθα νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς στὴς κρίσεις μου, γιὰ κἄθε ζήτημα.

»Ὦ ! ἂν ξέρατε πόσο δυστυχισμένα πλάσματα εἶνε ἡ γεροντοκόρες, αὐτὲς ποὺ κοροϊδεύετε, αὐτὲς ποὺ ἔχει ἐξαγριώσει ἡ ἀτυχία, ποὺ κάνουν μιὰ ἐρημικὴ ζωή, στερημένη ἀπὸ ἀγάπη!.. Πόσα δάκρυα, πόσα ὄνειρα καὶ πόσες ἐλπίδες, σβυσμένες σιγὰ - σιγά, κρύβει ἡ ζωή τους!.

»Γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς ἔχω δίκηο σ' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω, θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ πολὺ σπαραχτικὴ ἱστορία, ποὺ μοῦ συνέβηκε κάποτε στὴ ζωή μου . . .

»Ὑπηρετοῦσα ἀκόμα στὴ διεύθυνσι τοῦ Ταχυδρομείου στὴ Ρώμη. Στὸ ἴδιο τμῆμα ποὺ ἐργαζόμουν ἐγώ, ἐδούλευαν καὶ καμμιὰ δεκαριὰ κορίτσια, ὅλες νέες, ἀπὸ δεκαοχτὼ ὥς εἰκοσιπέντε χρονῶν καὶ πολὺ χαριτωμένες. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτές, ἦταν καὶ μιὰ γεροντοκόρη, τριανταπεντάρα περίπου, ποὺ τὴν ἔλεγαν Ζακομπίνα Τζιουλιάτι.

»Τὴ θυμᾶμαι σὰν τώρα δά. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια μου, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημη, ἂν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἦταν σὰν ξεθωριασμένο βελοῦδο κ' εἶχε χάσει ὁριστικὰ τὴ δροσερότητα τῆς νεότητός του. Εἶχε ὅμως κἄτι θαυμάσια μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια ζωηρὰ ποὺ σὲ μαγνήτιζαν. Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔφτασε σ' ἐκείνη τὴν ἡλικία, ἁγνή, ἀφελής, γεμάτη ὄνειρα καὶ αὐταπάτες. Σ' ὅλη τὴ ζωή της δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτ' ἕνα εἰδύλλιο, οὔτε τὴν παραμικρότερη ἐρωτικὴ περιπέτεια. Κανένας ἄνδρας δὲν τὴν εἶχε προσέξει, δὲν τὴν εἶχε συμπαθήσει, δὲν εἶχε συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ ἑλκυστικὰ μάτια της καὶ τὴ λυγερὴ κορμοστασιά της.

»Τὰ χρόνια της περνοῦσαν κι' ὅμως ἡ δυστυχισμένη Ζακομπίνα πάντα περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἔρωτος. Ἀλλὰ τοῦ κάκου !... Καὶ τότε μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία ἁπλωνόταν στὸ ρυτιδωμένο της πρόσωπο. Τὰ μάτια της ἐθόλωναν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὰ μαραμένα χείλη της ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐμουρμούριζαν :

«—Γιατί, μὰ γιατί, Θεέ μου, νὰ μὴν ἀγαπηθῶ κ' ἐγώ ; Τί κακὸ ἔχω κάνει γιὰ νὰ ὑποφέρω τόσο ; Μήπως ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἕτοιμη νὰ παραδοθῆ ὁλόκληρη σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μ' ἀγαπήσῃ ; . . . »

»Γύρω της, μέσα στὸ ἴδιο γραφεῖο, ἡ συνάδελφοί της κἄθε ἡμέρα ἦσαν ζωηρὲς καὶ πεταχτές, ντυμένες πάντα μὲ τὴ μόδα. Ὅλες τους ἐπείραζαν συχνὰ τὴν καϋμένη τὴν Ζακομπίνα, ὄχι ἀπὸ κακία, ἀλλὰ ἔτσι χάριν ἀστειότητος, καὶ τῆς ἔλεγαν ὅσα δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἄλλη τῆς ἔλεγε χίλια-δυὸ ἐγκώμια γιὰ τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν ἀρετή της, ἄλλη γιὰ τὴ σοβαρότητά της, ἄλλη πάλιν τὴν ἐκορόϊδευε γιὰ τὰ φορέματά της, ποὺ ἦσαν πάντοτε παλαιοῦ συρμοῦ, καὶ ἄλλες κοτσομπολιές . . .

»Ὅλες εἶχαν τοὺς ἀρραβωνιαστικοὺς ἢ φίλους των, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλάβαιναν συχνὰ γράμματα μυρωμένα, σὲ χρωματιστὰ χαρτιά, καὶ ποὺ ἤρχοντο τὸ βράδυ, μόλις ἐσχόλαζαν, καὶ τὴς ἔπαιρναν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας. Συχνὰ ἐξομολογεῖτο ἡ μιὰ στὴν ἄλλη—ἔτσι δυνατὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν εὐτυχία ποὺ τὴν πλημμύριζε—τὰ ἐρωτικά της κατορθώματα, τὴς διασκεδάσεις μαζὺ μὲ τὸν ἐκλεκτό της, τὰ δῶρα ποὺ τῆς εἶχε κάμει . . .

'Επλησίασα κι' ἐκάθησα κοντά της.

»Ἡ Ζακομπίνα, μόλις ἄκουγε τέτοιες συζητήσεις, σταματοῦσε τὴ δουλειά της καὶ ἐτέντωνε τ' αὐτιά της μὲ περιέργεια. Ὦ, πόσο τὴς ἐζήλευε τότε, ἡ ἀπόκληρη ἐκείνη φτωχοῦλα ! Πόσο ἤθελε ν' ἀνταλλάξῃ τὴ ζωή της, ὁλόκληρο τὸ εἶναι της, μὲ τὴν ὕπαρξίν τους, τὴν τόσο εὐτυχισμένη καὶ γιομάτη ἐλπίδες ! . . .

»Ὅταν τὸ βράδυ, τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου, ἔκαναν τὴν τουαλέττα τους καὶ κατακόκκινες, γεμάτες ἀνυπομονησία ἔτρεχαν πρὸς τὸν νέον, ποὺ τὴς ἐπερίμενε κάτω στὴν ἐξώπορτα, γιὰ νὰ πᾶνε σὲ κανένα μισοσκόταδο, κατάλληλο γιὰ τρυφερὲς ἐκμυστηρεύσεις, ἡ καϋμένη ἡ γεροντοκόρη, μὲ τὰ δάχτυλα σφιγμένα, μὲ τὸ πρόσωπο κατάχλωμο, τὴς ἐκύτταζε σαστισμένη, ὅπως ἕνας φτωχὸς καμαρώνει ἕναν πλούσιο νὰ τρώγῃ σ' ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ποτέ του δὲν θὰ προσκληθῆ ! . . .

»Καὶ οἱ στεναγμοὶ ἔβγαιναν τότε ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς πονεμένης καρδιᾶς σὰν φλόγες, ποὺ τῆς ἐμάραιναν τὰ χείλη καὶ τῆς ἐβούρκωναν τὰ μάτια ἀπὸ δάκρυα . . .

≈

»Ξαφνικὰ ἕνα πρωΐ, ἡ Ζακομπίνα, ἡ ὁποία διαρκῶς ἐφοροῦσε μαῦρα, ἦλθε στὸ γραφεῖο μας μ' ἕνα φόρεμα ἀνοιχτόχρωμο. Ὅλοι μας ἀπορήσαμε τότε καὶ ἐμείναμε κατάπληκτοι. Τί νὰ συνέβαινε ἄραγε ; Πετάχτηκε τότε μιὰ συνάδελφός της καὶ τῆς εἶπε εἰρωνικά :

«—Ἐπὶ τέλους !... Σίγουρα κἄποιο εἰδύλλιο θὰ σ' ἔχαμε νὰ πετάξῃς ἀπὸ πάνω σου τὰ μαῦρα ! . . . Κἄποιο φιλαράκο, ἢ να ; . . .»

»Ἐκείνη κατακοκκίνησε καὶ καθὼς τὴν ἐπίεζαν μὲ τὴς ἐρωτήσεις τους, σε στὸ τέλος ὅτι εἶχε ἀρραβωνιασθῆ γούμενη ἡμέρα. Ἀπὸ τότε καὶ ὕστερα ρουσιάζετο πάντοτε χαρούμενη καὶ σὰν δεκαοχτὼ χρονῶν κορίτσι !

»Ὅπως ἡ ἄλλες συνάδελφοί της, ἐκείνη ἄρχισε νὰ μιλάῃ γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ καρδιᾶς της.

«—Ὦ, δὲν εἶνε καὶ τόσο πλούσιος—οὔτε καὶ πολὺ ὡραῖος. Ἐμένα ὅμως ρέσει ἔτσι ὅπως εἶνε. Ἔχει κἄτι μάτια γλυκά, ποὺ ὅταν σὲ κυττάζουν σὲ ρίχνουν σὲ ρεμβασμό ! . . . Εἶνε τριάντα χρονῶν, μὰ δὲν τοῦ δείχνουν καὶ τόσα νια του ! . . .

»Καὶ μᾶς ἀράδιαζε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα φορες ἄλλες λεπτομέρειες. Ἦταν κὸς ὑπάλληλος, ἀπὸ καλὴ κι' ἀρχοντικογένεια καὶ τὸν ἔλεγαν Βιττόριο. τύπος οἰκογενειάρχου. Τοῦ ἄρεσε μετὰ τὸ δεῖπνο νὰ καπνίζῃ πίπα μὲ καπνὸ Τοσκάνης.

»Εἶχε ἀρχίσει, ὡστόσο, νὰ γίνεται φιλάρεσκη σὰν τὴς ἄλλες. Ἔβαζε ποῦδρα, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ γραφεῖο, ἐμακιγιάριζε τὰ χείλη της, ποιεῖτο τὸν ἑαυτό της μὲ κοκεταρία. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὅμως, ποτὲ χότανε νὰ τὴν περιμένῃ στὴν ἔξοδο τοῦ φείου. Ἐλάβαινε ἐκείνη συχνὰ γράμματα σὲ πολύχρωμα μυρωμένα χαρτιά, καὶ λὲς φορές, ὅταν τὰ ἄνοιγε βιαστικά, μέσα ἀπ' αὐτὰ μερικὰ καταπόρφυρα ταλα, μαργαρίτες ἢ καὶ βιολέττες. πάνω στὴν παλάμη της καὶ τὰ φιλοῦσε φιλοῦσε γλυκά, μὲ λαχτάρα, ἀλλὰ καὶ κτικὰ γιὰ νὰ τὴν βλέπουν ἡ ἄλλες . . .

»Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Ζακομπίνα εἶπε ὅτι θὰ ἔφευγε ὁριστικῶς πειὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, θὰ παρητεῖτο ἀπὸ τὴ θέσι της, μετὰ δυὸ ἑβδομάδες θὰ ἐπαντρεύετο. Ὁ τῆς θὰ γινότανε σὲ κάποια ἐπαρχία καὶ ξέφρασε τὴ λύπη της, ποὺ δὲν μποροῦσε μᾶς καλέσῃ σ' ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι, νὰ συμμερισθοῦμε καὶ 'μεῖς τὴ χαρά της.

»Τὴν εὐχηθήκαμε ὡστόσο ὅλοι μας, μενοι ποὺ ἡ καϋμένη ἡ γεροντοκόρη κι' ἀποκαταστάθηκε.

≈

»Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ χρόνια.

»Ἕνα καλοκαιριάτικο δειλινό, καθὼς να στὸν κῆπο Μποργκέζε, διέκρινα μιὰ κα νὰ κάθεται σ' ἕναν πάγκο καὶ ἡ ὁποία φάνηκε πολὺ γνωστή. Ἦταν μονάχη της. πλησίασα κ' ἐκάθησα κοντά της. Τὴν ρισα ἀμέσως, χωρὶς δισταγμό. Ἦταν ἡ κομπίνα.

»—Μαντάμ ! Σεῖς ; Τί κάνετε; Ἀλλὰ μόνη σας ἐδῶ στὸ πάρκο ; Τί κάνει ὁ σύζυγός σας ;

»Τῆς μιλοῦσα μὲ μεγάλη χαρά. Ἡ πίνα ἐσταύρωσε τὰ χέρια της καί, χωρὶς μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐγύρισε καὶ μὲ κύτταξε θλιμμένο βλέμμα. Δὲν ἤξερα τί νὰ Ἔρριξα μιὰ ματιά, μὲ τρόπο, στὰ δάχτυλά καὶ δὲν διέκρινα νὰ φοροῦσε κανένα δαχτυλίδι.

»—Συγγνώμην, μαντάμ,—τῆς εἶπα μήπως σᾶς συνέβη κανένα δυστύχημα ;

»Ὄχι, κύριε Καστέλλι, δὲν εἶνε αὐτὸ νομίζετε,—μοῦ εἶπε μὲ μισοσβυσμένη Ὄχι ! . . . ὄχι δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ ζῶ μαζύ σας, ἀνάμεσα σὲ κεῖνα τὰ κορίτσια εἶνε ὄμορφα καὶ κομψά, ποὺ ἀγαπιοῦνται ἐνῷ ἤμουνα κατάμονη, ἀπελπισμένη κι' γοητευμένη ἀπὸ τὴ ζωή, χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς καμμιὰ παρηγοριά ! . . . Καὶ τότε, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω πειά, ἐπενόησα ψέμμα ! . . . Σᾶς εἶπα πὼς ἀρραβωνιάστηκα ! . . .

»Καὶ ξέσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς ! . . .

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΣΕΡΑΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΛΑ ΛΟΙΠΟΝ . . .

Ἔλα, λοιπὸν πιά, ξανθή μου ἀγάπη. Ἔλα νὰ γείρουμε μαζί, σὰν μιὰ φορά, στὴ γλυκειὰ εὐτυχία τοῦ ἔρωτα.

Ἔλα ν' ἀνοίξουμε πάλι τὴς καρδιές μας, ὅπως τὸν παληὸ καιρὸ καὶ νὰ νοιώσουμε ἔτσι τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς ἀγάπης.

Ἔλα, σὲ περιμένω. Ὁ καιρὸς ποὺ πέρασε τὸ διάστημα ποὺ μᾶς χώρισε, ἂς φύγῃ πιὰ ἀπὸ τὴς ὑπάρξεις μας, κι' ἂς δώσουμε τὸ χέρι σὰν δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι.

Μὴ ξεχνᾷς πὼς ὅ,τι γίνηκε ἄναψε στὴς καρδιές μας περισσότερη ἀγάπη, δυνάμωσε πιὸ πολὺ τὸ μεγάλο μας αἴσθημα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἀγάπη μου, θὰ σμίξουμε, θὰ ἑνωθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα, κάτω ἀπὸ τὸ στεφάνι μιᾶς ἀτέλειωτης εὐτυχίας. μιᾶς ἀνείπωτης ἀγάπης.

Ἔλα. . . καὶ τὸ παρελθὸν ἂς ξεχασθῆ, ἂς ἀφεθῆ στὴ λήθη, μιὰ ποὺ χρειάζεται ἔτσι νὰ γίνῃ.

Ἂς ὑψωθοῦμε πιὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν ταπεινότητα τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ καρδιές μας ἔχουν τόση εὐγενικότητα, ποὺ εἶναι ἔγκλημα, ἀλήθεια, νὰ τὴς ἐγκαταλείπουμε, ἀνυπεράσπιστες, ἀνάμεσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ταπείνωσης.

Σὲ περιμένω. . .

ΧΡΟΝΗΣ

Τ' ΗΤΑΝ ΤΑΧΑ ;

Ἦταν βραδυὰ αὐγουστιάτικη,
τρελλόπαιζε τ' ἀγέρι,
ὅταν σὲ πρωτοαντίκρυσα . .
Ἐκράταγες στὸ χέρι.

⁂

ὁλόδροσα τριαντάφυλλα
καὶ ἡ κάθε μιὰ ματιά σου,
ἦταν μιὰ δύναμη ἄγνωστη
ποὺ μ' ἔσερνε κοντά σου.

⁂

Τώρα ποὺ πέρασε καιρὸς
ρωτιέμαι, τ' ἦταν τάχα,
κεῖνο ποὺ μ' ἄναψε φωτιὰ
σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα; . . .

⁂

Νᾆταν ἡ νύχτα ἡ ὄμορφη,
τὰ μάτια σου, ἢ τ' ἀγέρι,
ἢ μήπως τὰ τριαντάφυλλα,
ποὺ κράταγες στὸ χέρι; . . .

ΛΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ ΠΙΑ !

Κουράστηκα πιά, κοιτάζοντας στὴν ἀνθισμένη ταράτσα σου, περιμένοντας νὰ φανῇς. Κάθε πρωΐ, μὲ πιότερο χτυποκάρδι βγαίνω μήπως καὶ σ' ἀντικρύσω! Γυρνάω πάλι τσακισμένη, συντριμμένη γιὰ νὰ ξεσπάσω σὲ ἀτέλειωτους λυγμούς! Ἀστέρευτες βρυσοῦλες ἔγιναν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴ μέρα ποὔφυγες! Ἔφυγες! Ναί ἔφυγες, χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃς, χωρὶς νὰ μοῦ πῇς ἕνα «Ἀντίο».

Τὸ ξέρω πὼς δὲ μ' ἀγαπᾷς πιά. . . Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ αὐτό! Ἐγὼ ὅμως κάθε πρωΐ βγαίνω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σ' ἀντικρύσω στὴν ἀνθισμένη ταράτσα, γιὰ νὰ γυρίσω πάλι τσακισμένη, συντριμμένη μ' ἕνα μεγάλο πόνο στὴν καρδιά!

ΞΕΝΟΥΛΑ

ΔΥΟ ΜΑΓΑΖΙΑ

Σ' ἕνα στενὸ δρομάκο, ποὺ τὸν χειμῶνα ὁ βοῦρκος φαινότανε σὰν ἀνάγλυφη θάλασσα, δυὸ πόρτες ἤτανε πάντα ἀνοιχτές, ἀφήνανε ἐλεύτερο τὸ διάβα στὸν κάθε διαβάτη. Τὴν νύχτα, δυὸ λαμπιόνια φέγγανε μπροστὰ στὴς δυὸ ἐπιγραφές: τὄνα ἦταν κατακόκκινο, καὶ τὸ ἄλλο χλωμό. Κι' εἴχανε κανονιστεῖ ἔτσι, ποὺ ὅταν ἔσβυνε τὸ ἕνα, τἄλλο ἄναβε, κι' ἔτσι σκόρπαγε τὸ καθένα τὸ δικό του φῶς καὶ στὴν ἀντίθετη ἐπιγραφή.

Στὴν μιά, κατεβαίνοντας πέντε σκαλιά, βρισκόσουνα στὴν πνιγερὴ ἀτμόσφαιρα μιᾶς ταβέρνας. Βαρέλια γύρω-γύρω, ποὺ πάνω στὰ φόντα τους φιγουράρανε σκίτσα ἀκανόνιστα. Παντοῦ ρητὰ σχετικὰ μὲ τὸ κρασί. Ἕνας πάγκος στὸ βάθος μὲ τὸ μαστέλο στὴ μέση, καὶ κάμποσα ποτήρια, καὶ στὸν τοῖχο πάνω σὲ πρόκες κρεμασμένα τὰ κατοστάρια κι' ἡ μισοκές. Πέντ' ἔξη τραπέζια μὲ κάμποσα σκαμνιὰ γύρω. Καὶ στὸν τοῖχο μιὰ παληὰ εἰκόνα τῆς ἔλευσης τοῦ Ὄθωνα στὸ Ναύπλιο, καὶ τὴς τέσσερες σκηνὲς τῆς Γενοβέφας. Κι' ἡ ἀράχνες χωρὶς νὰ πειραχτοῦνε σιάζανε τὸ πανί τους λεύτερα, κι' εἶχαν καταλάβει τὸ ταβάνι. Κι' ὁ κάπελας χοντρὸς σὰ βαρέλι, θρονιασμένος σὲ μιὰ ματισμένη καρέκλα μέσα ἀπ' τὸ πάγκο, στὴ μονάκριβη ποὺ ὑπῆρχε στὸ μαγαζί του, ἔπινε ὅλα τὰ ἀποπιόματα ποὺ μένανε στὰ ποτήρια τῶν ἀλλονῶν, κι' ἔτσι ὅπως ἔλεγε ἔπαιρνε ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν ἀλλονῶν, καὶ χόντραινε.

Καὶ στ' ἄλλο ἀπ' ἔξω καταλαβαίνεις τί ἤτανε· ἕνα μαῦρο κρέπι φιγουράριζε στὴν κορφὴ τῆς ἐπιγραφῆς ποὖχε γραφτεῖ μὲ ἄσπρα γράμματα, καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ νεκροκεφαλή, σκόρπαγε τὴ νύχτα στὸ φῶς τοῦ λαμπιονιοῦ, σκούρους ἴσκιους ἀπ' τὰ βαθουλωμένα μάτια της. Καὶ μέσα φέρετρα ὅλων τῶν λογιῶν, καὶ γιὰ φτωχοὺς καὶ γιὰ πλούσιους, προβάλλανε κλεφτὰ κάτω ἀπὸ ἕνα μαῦρο πανὶ ποὺ τἄχανε τυλίξει γιὰ νὰ μὴ σκονιστοῦν. Σταυροὶ ὅλων τῶν λογιῶν, κι' ὅλα τὰ χρειαζούμενα, γιὰ μιὰ μεγαλόπρεπη ἢ μιὰ σεμνὴ κηδεία.

⁂

Ἤτανε βράδυ· πόσο; δὲ θυμᾶμαι· γύρναγα στὸ δωμάτιό μου, πέρναγα ἀπὸ κεῖνο τὸ δρόμο.

Μέσα στὴν ταβέρνα μιὰ ἀσυνείθιστη φασαρία γενότανε. Στάθηκα περίεργος. Καμμιὰ δεκαριὰ χαμάληδες τραγουδούσανε. Ἦταν σκνίπα. Ἔτσι ἔλεγε ὁ ταβερνιάρης, ποὺ συνειθισμένος σὲ παρόμοιες σκηνές, καθότανε στὴν καρέκλα του καὶ κύτταγε σὰ δεσπότης τοὺς διάκους του, ποὺ χειροτόνησε κείνη τὴ στιγμή. Οἱ χαμάληδες βγῆκαν στὸ δρόμο καὶ τρικλίζοντας πέσανε ὅλοι στὸ πεζοδρόμιο καὶ στὴς λάσπες, καὶ τὸ τραγοῦδι τους σὲ κομμένες φωνὲς ἔβγαινε, ποῦ καὶ ποῦ, ἀπ' τὰ λαρύγγια τους. Ἀπ' τὴν ἀπέναντι μεριὰ τὸ χλωμὸ λαμπιόνι, σκόρπαγε στὸ σβύσιμο τοῦ κόκκινου μιὰ θανατερὴ χλωμάδα στὰ πρόσωπά τους. Κι' ἡ νεκροκεφαλὴ σκόρπαγε τοὺς ἴδιους βουβοὺς κι' ἀκανόνιστους ἴσκιους ἀπ' τὰ βαθουλωμένα κι' ἄφωτα μάτια της. Κι' ὅταν ἄναβε τὸ κόκκινο, τὰ πρόσωπά τους παίρνανε ἀπότομα τὴν ἔκφρασι τῆς χαρᾶς, κι' ἡ κομμένες τοῦ τραγουδιοῦ φράσεις, ἐξακολουθούσανε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ βραχνιασμένα λαρύγγια τους.

Τράβηξα τὸ δρόμο μου κι' ὅταν ἔφτασα στὴν ἄκρη, γύρισα καὶ κύτταξα. Τὸ χλωμὸ λαμπιόνι σκόρπαγε τὴν ἴδια θανατερὴ χλωμάδα, κι' οἱ ἴσκιοι ποὺ βγαίνανε ἀπ' τὰ βαθουλωμένα μάτια τῆς νεκροκεφαλῆς σιγοτρέμανε στὸν ἀπέναντι τοῖχο τῆς ταβέρνας, καὶ στὰ κεφάλια τῶν χαμάληδων ποὺ κυλιόντουσαν στὴς λάσπες.

ΝΙΚΟΣ ΛΑ·Ι·ΟΣ

ΜΕΣ' ΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ

Μεσ' στὸ σαλόνι τοῦ χοροῦ, σ' εἶδα σὰν στάλα τοῦ νεροῦ
νὰ σὲ ποθοῦνε, χείλη διψασμένα. . .
Καὶ εἰς τὴν τρέλλα τοῦ ταγκό, νὰ σ' ἀγκαλιάζουν σὰ μωρὸ
χεράκια κουρασμένα.

⁂

Συστήθηκα κἄποια στιγμή, π' ἕνα παθιάρικο βιολὶ
εἶχε σκορπίσει, λάγν' ἀνατριχίλα. . .
Ἦταν τὸ μπλοὺζ τῆς Ἡδονῆς. . . κι' ἦρθες κοντά μου γιὰ νὰ βρῇς
τὸν Πόθο καὶ τὴν Ζήλεια.

⁂

Μὰ στάθηκα πιὸ τυχερός, γατὶ σὰν τέλειωσ' ὁ χορὸς
καὶ βγήκαμ' ἔξω, μόνοι στὸ μπαλκόνι. . .
Ἤπια ἀπ' τὰ χείλη σου σιγά, τὴ μελιστάλαχτη χαρὰ
ποὺ κάθε εἶναι λυώνει.

⁂

.. ..

Μέσ' στὴ βεράντα μοναχός, σκέφτομαι τώρα τί ὁ χορὸς
τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοὖχε χαρισμένα. . .
Μέσ' στὴ βεράντα τὴς νυχτιές, βλέπω στοῦ βάθους τὴς σκιὲς
δυὸ χείλη ἀγαπημένα.

(Μοντέρνα Λόγια)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΗΣ

ΛΕ·Ι·ΛΑ

Γλυκειὰ Λεϊλά, πῶς σ' ἀγαπῶ!
Λόγια γλυκά, νὰ σοῦ τὸ πῶ,
στὴν ἄπλερή μου τὴν καρδιὰ κι' ἂν ἔψαξα δὲ βρῆκα,

εἶμ' ἕν' ἀνήξερο παιδί,
κι' ὅσα τὰ μάτια μου ἔχουν δῆ
περνοῦν σὰ μέσα σ' ὄνειρο, στοῦ γέλοιου σου τὴ γλύκα.

⁂

Μοιάζω μ' ἐκεῖνο τὸ πουλὶ
ποὖναι μικρὸ καὶ δὲ λαλεῖ
ὅταν ξυπνοῦν τ' ἄλλα πουλιὰ στὸ ἐρωτικὸ κυνῆγι,

κι' ἐντός μου κρύβω μυστικὸ
κάποιο τραγοῦδι ἐρωτικὸ
ποὺ σὰν βραχνᾶς τ' ἀπόβραδα μὲ λυώνει καὶ μὲ πνίγει.

⁂

Μ' ἂν ὄμορφή μου Λεϊλὰ
δὲ ξέρω ν' ἀγαπῶ τρελλά,
καὶ στὴς ἀγάπης δὲν μπορῶ νὰ σὲ δεχτῶ τὴ στράτα,

θἄρθῃ καιρὸς ποὺ θὰ σοῦ πῶ
μ' ἕναν ἀνείπωτο σκοπό,
ὅλα τὰ λόγια τὰ γλυκὰ ποὺ πρωτολὲν τὰ νειάτα.

⁂

Καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκὸ
ποὺ κρύβω ἐντός μου μυστικό,
δὲ θἄρχεται τ' ἀπόβραδα σὰν κῦμα νὰ μὲ πνίγῃ,

σὰν θἄβγῃ τ' ἄπλερο πουλὶ
ποὖναι μικρὸ καὶ δὲ λαλεῖ,
μαζὶ μὲ τἄλλα τὰ πουλιὰ στὸ ἐρωτικὸ κυνῆγι.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

Γ. Τζάβες. Οἱ στίχοι σας φοβερὰ ἄτεχνοι καὶ τὸ κυριώτερο χωρὶς κανένα νόημα. Τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς στείλατε γνωστά. Ἐν τούτοις εὐχαριστοῦμε.—Γ. Φωτάκη. Θὰ δημοσιευθῇ.—Ἀν. Βελμάχον. Δυστυχῶς τὸ διήγημά σας στερεῖται καὶ τῶν ἐλαχιστοτέρων γνωρισμάτων ἑνὸς ὄχι διηγήματος, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς πεζοῦ. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύουμε νὰ παύσετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ γράφετε καὶ νὰ μελετῆστε.—Α. Πετρόπουλον. Μὲ λίγη περισσότερη ἀκόμα προσοχὴ θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε ἀρκετὰ καλά. Μὴν ἀπογοητεύεσθε, ἡ τέχνη δὲν εἶναι τόσο εὔκολη, φίλε μου, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν δάφνη θὰ συναντήσετε πολλά, πάρα πολλὰ ἀγκάθια.—Β. Πομόνην. Μὴν βιάζεσθε.—Γ. Θεράπον. Διαβᾶστε τὴν ἀπάντησι στὸν κ. Τζάβες.—Ξεναύλαν. Καλὸ μόνο ἡ «Παιδούλα».—Ν. Βέτταν. Ἡ «Ἀμφιβολία» πολὺ καλλίτερη ἀπ' τὰ προηγούμενα, πρᾶγμα ποὺ δείχνει πὼς ἂν ἐπιδοθῆτε πιὸ σοβαρά, ἀσφαλῶς θὰ γράψετε καλά. Σᾶς τὸ εὐχόμεθα.—Τζίνα Ἀδάμ. Δημοσιεύουμε τὸ «Φλὲρτ στὸ Βουνό» γιὰ νὰ πάρουν μιὰ ἰδέα οἱ ἀναγνῶσται μας πῶς γίνεται τὸ φλὲρτ παρὰ τοῖς ὄρεσιν :

Μιὰ βοσκοπούλα τραγουδεῖ
  στὸ βράχο καθισμένη
καὶ ὁ τσοπᾶνος παρακεῖ
  κρυφὰ-κρυφὰ τὴ βλέπει.
Μὲ μιᾶς πετιέται ξαφνικὰ
  Τὴν βοσκοπούλα τὴ τρομάζει
μὰ δὲν θυμώνει δὲν μιλᾶ
  μον' τὸν γλυκοκυττάζει.

Κ. Γκολφέτσον. Καλὸ μόνο τὸ «Μιὰ Καταστροφὴ» τὸ ἄλλο πολύλογο κι' ἄτονο.—Ι. Μ. Ὄχι καλό.—Ἄρην Σ. Εὐχαριστηθήκαμε πρῶτα γιατὶ ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλή μας καὶ δεύτερον γιατὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι καλό. Βλέπετε λοιπόν ;—Σ. Σχουλᾶν. Καλό.—Ν. Μαϊστράλην. Θὰ δημοσιευθῇ διορθωμένο. Ἄλλη φορὰ ὅμως προσέχετε περισσότερο.—Π. Λόγιον. Διορθῶστε τὸ β' τετράστιχο. Τὸ πεζό σας ἄτεχνο.—Α. Καρυωτάκην. Διαβᾶστε τὴν ἀπάντησι ποὺ δώσαμε στὸν κ. Βελμᾶχο.—Μιράντα. Δυστυχῶς τὸ πεζό σας δὲν λέει τίποτε. Μὴν βιάζεσθε.—Α. Καλογερόπουλον. Καλὸ καὶ τὸ κρατοῦμε.—Λ. Κ. Περᾶστε ἕνα Σάββατο στὶς 5 μ. μ. γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε.—Α. Στεργίου. Οἱ στίχοι σας πολὺ καλοὶ ἀλλὰ φοβερὰ ἀνορθόγραφοι, σὲ βαθμὸ ποὺ μᾶς κάνουν νὰ ὑποπτευόμεθα πὼς δὲν εἶναι δικοί σας. Τί ἔχετε νὰ πῆτε σ' αὐτό ;—Δ. Μαγούλην. Δὲν σᾶς δίδουμε καμμιὰ ἀπάντησι, ὅπως δὲν θὰ δίδουμε καὶ σὲ κανέναν ἄλλον ποὺ θὰ στέλνῃ γράμματα μὲ ἐλλειπῆ γραμματόσημα. Εἴπαμε καὶ ξαναλέμε πὼς δὲν ζητᾶμε δικαίωμα κρίσεως ὅπως κάμνουν τ' ἄλλα περιοδικά, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ πληρώνουμε κι' ἀπ' τὴν τσέπη μας γι' αὐτὰ ποὺ μᾶς στέλνετε. Κι' αὐτὰ γιὰ τελευταία φορά, τόσο γιὰ σᾶς ὅσο καὶ γιὰ ὅλους.—Σ. Σταμέλλον. Θὰ δημοσιευθοῦν οἱ στίχοι σας. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. Τοῦ λείπει τὸ θέμα ἡ διατύπωσις, ἡ ὁμοιομορφία στὴ γλῶσσα.—Ε. Μίργχαν. Τί νὰ σᾶς ποῦμε ; δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ δὲν λέει τίποτε.—Α. Πανουσάκην. Μᾶς συνεκίνησε τὸ γράμμα σας. Σᾶς δίνουμε μιὰ συμβουλὴ κι' ἐλπίζουμε πὼς θὰ τὴν ἀκολουθήσετε. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν, διαβᾶστε . . . —Μ. Γότθον. Ἐπαναλαμβάνουμε ὅσα σᾶς γράψαμε στὸ προηγούμενο.—Ε. Πετρίδην. Δυστυχῶς αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶτε δὲν γίνεται, γιατὶ τὸ διήγημα δὲν εἶναι καλό.—Ν. Λάϊον. Δὲν εἶναι καλό. Περιμένουμε ἀπὸ σᾶς κάτι καλλίτερο.—Ι. Θωμαΐδην. Τὸ πεζό σας φοβερὰ ἄτεχνο, οἱ στίχοι σας δὲ θυμίζουν λαϊκὰ πράγματα. Μελετῆστε πρὸς τὸ παρόν.—Λ. Νόρην. Θὰ δημοσιευθῇ. Ὠρίωνα, Α. Χαλέβαν, *la Même*, Π. Κουμεντᾶκον, Φ. Ἀγγουλέν, Κ. Πολυχρονιάδην, Ε. Καρμετάκην, Ε. Καρμπάκην, Η. Λερίου, Κ. Μ. Κ., Μῖχον Ρ., Σ. Β., Μ. Ι. Ν., Κ. Θρηνωδόν, Π. Φαῦτρον, Α. Ζεράνιαν, Παπαφλέσσαν, Α. Βουρδουμπᾶ, Μ. Φτέρην, Κ. Μ., Ξανθούλα Μήτ, Β. Μιτσέλον, Ι. Τσιχιάν, Φ. Λογοθέτην, Ε. Σεβαστοπολίτην, Π. Μ. ,Μ. Μύραν, δὲν ἐνεκρίθησαν.

Η ΗΧΗΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Μιὰ νέα ἐφεύρεσις, ἡ ἠχητικὴ ταινία, ἀνεστάτωσε τὰς Ἀθήνας. Τὸ Ἀττικὸν ἐπέτυχε πρῶτα τὴν καλλίτερη ἐγκατάστασι, τῆς Ἑταιρείας *Western Electric*, ποὺ ἐστοίχησε περίπου δυὸ ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ βλέπουμε μόνο νὰ χειρονομοῦν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ὁ Τζὼν Τζίμπερτ κτλ. τοὺς ὁποίους θαυμάζουμε τόσο, ἀλλὰ θὰ ἀκούσουμε τῆς φωνές τους, θὰ τοὺς ἀκούσουμε νὰ τραγουδοῦν, καὶ θὰ νομίζουμε ὅτι ζοῦμε κοντά τους.

Τὸ Ἀττικὸν ἄρχισε τὴν «ἠχητικὴ σαιζὸν» του μὲ μιὰ ρεβύ, δίνοντας ἔτσι στὸ κοινὸν μιὰ ἰδέα τοῦ τί εἶναι ἡ ἠχητικὴ ταινία. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ δυνατὰ ἔργα, μὲ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν καλλιτέρων ταινιῶν τῆς «Μέτρο—Γκόλντουϊν—Μάγερ» ποὺ ἐπαίχθησαν στὸ Σινὲ Μαντελὲν τῶν Παρισίων.

Μετὰ τῆς «Λευκὲς Σκιές», τὸ ἀριστούργημα ποὺ προβάλλεται τώρα, θὰ θαυμάσουμε τοὺς «Νέους Ἰκάρους», μὲ τὸν Ραμὸν Νοβάρρο καὶ τὴν Ἀνίτα Πέϊτζ. Τὴν «Ραδιοῦργον» μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὸν Τζὼν Τζίλμπερτ. Τῆς «Σύγχρονες Παρθένες» μὲ τὸν Τζόαν Κράουφορντ, τὴν Ἀνίτα Πέϊτζ, τὴν Ντόροθυ Σεμπάστιαν κτλ.

Ἂς προστεθῇ, ὅτι στὸ Ἀττικὸν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα βλέπει κανεὶς καὶ ἀκούει τὸν ἔνδοξο Τίττα Ροῦφο, τὸν περιφημότερο βαρύτονο τοῦ κόσμου, στὸν «Φίγκαρο» τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης.

Κι' ὅμως αὐτὲς ἡ ταινίες πραγματοποιοῦνται μὲ τῆς μεγαλείτερες δυσχέρειες. Ἐκτὸς τοῦ σκηνοθέτου, χρειάζονται, σήμερα, εἰδικοὶ μουσικοί, μηχανικοὶ τῶν ἤχων καὶ τῆς ἀκουστικῆς, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὸ λεπτὸ ζήτημα τῆς φωνογραφήσεως ἀπὸ τὰ μεγάφωνα καθ' ὃν χρόνον «γυρίζεται» ἡ ταινία.

Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι μελομανεῖς καὶ φίλοι τῆς καλῆς μουσικῆς ν' ἀκούσουν τελειότερο συγχρονισμὸ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τοὺς προσφέρει τὸ Ἀττικόν. Πράγματι, ὅλες αὐτὲς ἡ ταινίες «γυρίστηκαν» μὲ ὀρχῆστρες 80—100 ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν.

ΕΚΔΟ

«ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ τεῦχος Νο ρωμένο στὴ μνήμη τοῦ Ψυχάρη.

Μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχουν μελέτ ἔργο τοῦ Ψυχάρη τῶν κ. κ. Γ. Σ ναλη, Μ. Φιλήντα, Ντόλη Νίκβα σπάσματα ἐπιστολῶν του πρὸς τ Γιοφύλλη.

«ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ». Περιοδ χνικὸ ποὺ βγαίνει στὸν Πειραιᾶ του τεῦχος δημοσιεύει ἕνα ποίημ τοῦ κ. Λάμπρου Πορφύρα.

«ΠΝΟΗ». Μ' ἀρκετὰ καλὴ κ νη ὕλη κυκλοφόρησε τὸ τεῦχος Ν

* * *

Ὁ ἐκδοτικὸς Οἶκος «Χαραυγ λήνων 3, Πλατεία Συντάγματος) ἐ κάτωθι ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα :

Πολυβίου Δημητρακοπούλου : ΣΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ (ΑΜΑ Τὸ γοητευτικὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου μας, μὲ λαμπρὰ στασιν τῶν Ἀθηνῶν τῆς ὡραίας ἐπ λίας. Δρ. 20.

Βασιλείου Βεχιαρέλη : Η ΚΟΡΗ ΣΦΟΡΟΥ (Καίσαρος Βοργία). Ἕνα ρὸς ἔρως νεαροῦ Ἕλληνος εἰς τὴν τῆς ἐποχῆς τῶν φοβερῶν, ἱστορικῶν τῶν Παπῶν Βοργία, ποὺ περιγράφ πλάτει μὲ θαυμασίαν ἀκρίβειαν καὶ τα Δρ. 15.

Δ. Ταγκοπούλου (χρυσοῦν Ἀ Γραμμάτων) ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ. Ἕνα τικὸν Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα. Δρ. 12.

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῆς «ΧΑΡΑΥΓΗΣ» θησαν :

Χάμσουν : Τὸ λυρικὸν ἀριστούργημα ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ. (Λογοτεχνικὴ μετάφ ἀπὸ τὸ νορβηγικὸ τοῦ κ. Β. Δ Χρυσοπανόδετον Δρ. 30.

Βοκακίου: Τὸ περίφημον ΔΕΚΑΗΜΕ (Λογοτεχνικὴ μετάφρ. κ. Γερ. Σπατ α΄. καὶ β΄. τόμος ὁμοῦ δρ. 28.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ„ (5ος)

Θριαμβευτικὴν ἔσχεν ἐπιτυχίαν ὁ διαγωνισμὸς ποὺ προεκήρυξεν ἡ «Ἑβδομὰς» διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὡραιοτέρων ἑλληνικῶν καλλονῶν. Καθημερινῶς φθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ φωτογραφίαι τῶν ὡραίων ἑλληνίδων Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν.

Ἡ ἀναδειχθησομένη «Βασίλισσα τῆς Ἑλληνικῆς Καλλονῆς», ὡς καὶ αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΕΠΙΛΑΧΟΥΣΑΙ, θὰ ὑποδυθοῦν τὰ πρόσωπα τῶν ἡρωΐδων εἰς μίαν πρωτότυπον, ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ταινίαν, τὴν

ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΗ ΓΚΡΙΖΑ ΓΟΥΝΑ

(σενάριο γραμμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο διήγημα τοῦ τόμου «Παληὲς Ἀγάπες» τοῦ κ. Ντόλη Νίκβα)

διὰ τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ», μὴ φειδομένη ἐξόδων, συνεβλήθη ἤδη μετὰ τοῦ γνωστοῦ Κινηματογραφικοῦ Οἴκου Παραγωγῆς κ. Ε. Λέστερ.

Ἡ ταινία αὐτή, προβληθησομένη εἰς τοὺς κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, θὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἑλληνικὰς καλλονὰς εἰς τὸ Πανελλήνιον.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δύνανται νὰ συμμετάσχουν ὅλαι αἱ ἑλληνίδες. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ μᾶς ἀποστείλουν ἑκάς λου ἐπὶ συστάσει, ἢ θὰ παραδώσουν εἰς γραφεῖα μας, ἔναντι ἀποδείξεως, μίαν περισσοτέρας φωτογραφίας των, συνοδ νας μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των, τὴν διεύθυνσίν των, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς τογραφίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἑκάστοτε λαμβανομένων τογραφιῶν αἱ ὡραιότεραι θὰ δημοσι εἰς τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», παρακαλ μεν ὅπως ὅσαι τυχὸν ἐκ τῶν συμμετεχου σῶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δὲν θὰ ἤθελον οἱονδήποτε λόγον νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ καὶ τῆς φωτογραφίας των, νὰ σημειώσ ἐπιφύλαξίν των αὐτὴν ὄπισθεν τῆς φωτογρα φίας.

Εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗ ΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ὡς καὶ εἰς τὰς πρώ ἐπιλαχούσας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ προσ πλούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναγγεί καιρῷ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐὰν ἡ ἀναδειχθη σομένη Βασίλισσα καὶ ὅσαι ἐκ τῶν πρώ ἐπιλαχουσῶν θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γύ τῆς ταινίας, διαμένουν εἰς ἐπαρχ «ΕΒΔΟΜΑΣ» ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα ταξιδίου μετ' ἐπιστρ

ΩΡΑΙΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ
ΣΠΕΥΣΑΣΕ ΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΛΕΤΕ ΤΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΣΑΣ

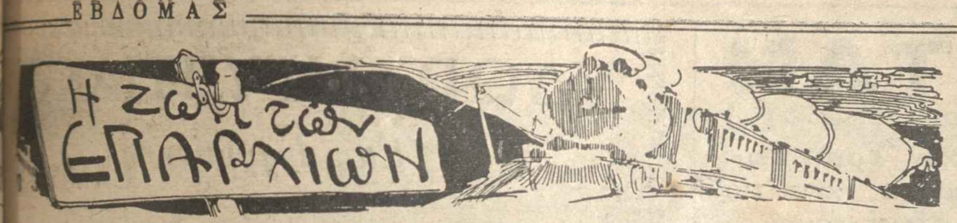

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Ἰδαῖον-Ἄντρον» ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του ὁ νεοαφιχθεὶς εἰς τὴν πόλιν μας θίασος Καράλη, ὅστις εἶναι ἄριστα κατηρτισμένος.

Χθὲς μᾶς ἔπαιξε ἕνα πολὺ καλὸ δρᾶμα, ὁ «Κουρσάρος», τὸ ὁποῖον συνεκίνησε βαθειὰ τοὺς θεατάς. Γενικῶς ὅλος ὁ θίασος εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως διακρίναμεν τοὺς κ. κ. Μ. Παπαδάκιν Διοικητὴν Ἐθ. Ταμ., Μ. Μαρούλην, ἰατρόν, Ἀντών. Καλαϊτζάκιν, Ν. Δασκαλάκιν, Δικηγόρους, Γ. Μαργκάκιν Συμβ)φον, Μ. Χαμαράκιν, Γ. Γαγάνην, Θ. Πετυχάκιν, Ε. Συνατσάκιν, Γ. Μαλωνάκιν, Ἐμπόρους, Σαββάκιν λοχαγόν, τῆς δίδας Φουντουλάκι κ. ἄ. Ὁ θίασος θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἀκόμη, κατόπιν θὰ συνεχίσῃ τὴν περιοδείαν του.

ΤΙΤΟΣ Β. ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ

ΚΙΑΤΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πρὸ ἡμερῶν ἤρξατο τῶν χειμερινῶν του παραστάσεων τὸ Κινηματοθέατρον «Κεντρικόν», ἐν τῷ ὁποίῳ προβάλλονται αἱ καλλίτεραι ταινίαι τῆς τελευταίας παραγωγῆς.

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς αἰθούσης ἐδόθη μία μουσικὴ παράστασις ὑπὸ τῆς κ. Νίτσας Ράλλη, ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν ὡμίλησαν οἱ κ. κ. Μαργαρίτης, Ραυτόπουλος καὶ Ἐπιτροπάκης μὲ θέμα : «Τὸ ψυχορράγημα τῆς σημερινῆς οἰκογενείας καὶ τὸ κομμουνιστικὸν κράτος». Παρέστη πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Τὸ Ζυθοπωλεῖον «Νέον» καθ' ἑκάστην συγκεντρώνει τὸν πιὸ ἐκλεκτὸ κόσμο.

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἐπανεκδίδεται ἡ ἐφημερὶς «Σικυών», μὲ πλουσίαν ὕλην τῶν καλλιτέρων δημοσιογράφων τῆς πόλεώς μας.

ΣΟΥΛΙΣ ΝΑΓ

ΠΥΛΟΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μὲ τὴν πρώτην φθινοπωρινὴν βροχούλαν ἤρχισαν νὰ μᾶς φεύγουν καὶ οἱ ξένοι μας, ποὺ ἦλθαν νὰ παραθερίσουν εἰς τὴν γραφικωτάτην καὶ ἱστορικήν μας πόλιν.

Προχθὲς ἐσημειώθη εἰς τὴν πόλιν μας ἐξαιρετικὴ κοσμικὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ νεοτεύκτου Δημαρχείου μας, ὅπου ὁ κ. Τελώνης παρέθεσε γεῦμα. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐχορεύθησαν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διάφοροι χοροί, εἰς τοὺς ὁποίους διεκρίθησαν ἡ κ. Δασκαλοπούλου, μενιόν, ὁ κ. Ι. Σχόχος, ἡ κ. Καούση, αἱ ὁ κ. Θ. Πρωτοπαπᾶς, ὁ κ. Κράους, ἡ Μπότσαρη κλπ. κλπ. Ἐπίσης διεκρίναμεν τὰς κυρίας Λ. Ψαριᾶ, μὲ κόκκινη ζορζέττα, Κακοβιοῦ, μὲ τουαλέττα ἀπὸ τοῦλι μαῦρο, Μήτσακα, μὲ σαρμέζα μαύρη καὶ μὲ βολὰν Ν. Φριλίγγου, μὲ τουαλέττα κρὲπ σατὲν Χρόνη, μητέρα τοῦ μεγαλεμπόρου τῆς πόλεώς μας κ. Π. Χρόνη, Μουστάκα, μὲ τουαλέττα ἀπὸ δαντέλλα μώβ, Μπάμπω Δηλὲ κλπ. τὰς δίδας Μ. Μόφορη, πολὺ σὶκ σιλουέττα, Μαχρίκη, κλπ. καὶ τοὺς κ. κ. Δασκαλόπουλον, πλοίαρχον, Μ. Κανελλόπουλον, ἰατρόν, Κ. Νιάταν, σταφιδέμπορον, Μπότσαρην, ἀδελφὸν τοῦ τέως ὑπουργοῦ κ. Μπότσαρη,—ὅστις παρεπιδημεῖ μετὰ τῆς κυρίας του, Κακοβιόν, Μήτσακαν, Λ. Μόφορην, δικηγόρον, Φριλίγγον, ἐπιχειρηματίαν, Καπερνταον, τραπεζίτην, Ἀγγ. Κατσιμποῦλαν, Πασχάλην κλπ. κλπ. Πολὺ μᾶς ηὐχαρίστησε τὸ τραγοῦδι τῶν κ. κ. Κ. Τσαούση καὶ Γ. Σπυροπούλου.

ΑΛΕΞΑΝ. ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΛΙΜΗΝ ΒΑΘΕΟΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν περασμένη Κυριακὴ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀναγνωστηρίου τοῦ Πανσαμιακοῦ συλλόγου ὁ «Πυθαγόρας» ἐγένετο ἡ β' Γενικὴ συνέλευσις τοῦ Γεωργικοῦ ἐπιμελητηρίου Σάμου. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησαν εὐγλώττως ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Γ. Τροβᾶς, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημοτικῶν σχολείων Σάμου κ. Στυλιανόπουλος καὶ ὁ νομοκτηνίατρος κ. Πέπας. Τὸ συνέδριον ἔληξε, τοῦ κ. Προέδρου εὐχαριστήσαντος τοὺς τιμήσαντας αὐτὸ κυρίους. Χ. Χ.

ΣΠΑΘΑΡΑΙΟΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ὁ ξαφνικὸς χειμώνας ποὺ ἐνέσκηψε ὑπῆρξε ἡ αἰτία νὰ διώξῃ ἀφ' ἑνὸς τοὺς παραθεριστὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ συναθροίσῃ εἰς τοὺς οἴκους των τοὺς ἀνὰ τὰς ἐξοχὰς διεσπαρμένους κατοίκους.

Ὁ Φιλοπροοδευτικὸς ὅμιλος, ἀναγνωρισθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 535 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Βαθέος, ἤρχισε τὴν δρᾶσιν του, ἱδρύσας τὸ πρῶτον μίαν στοιχειώδη γεωργικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν βιβλιοθήκην. Μέγας ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τοὺς ἱδρυτὰς αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς τοὺς Πρόεδρον κ. Σ. Γιαννάκην καὶ ἀντιπρόεδρον κ. Π. Μελαχροινίδην, οἵτινες ἀόκνως ἠργάσθησαν διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ, καὶ ἐργάζονται ἤδη ἐφαρμόζοντες κατὰ γράμμα τὰ ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ

ΛΕΥΚΑΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Εἰς τὸν Κινηματογράφον «Ἀπόλλων» μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν προεβλήθησαν τὰ ἔργα : «Ὁ Προικοθήρας», «ὁ Νικητὴς μὲ τὸ στανιὸ» καὶ ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος». Κατὰ τὰς προβολὰς τῶν ἀνωτέρω ἔργων διεκρίναμεν τὰς κυρίας Χρυσανθακοπούλου, Μπενάκη, Μελλᾶ, Καββαδᾶ, Θεμελῆ κ. ἄ., δεσποινίδας Γιαλκάνη, Τζουμερκιώτη, Μεϊντάνη, Τζιβελέκη, Ζουλίνου κ. ἄ. Τοὺς κυρίους Σ. Βεντούραν, Θ. Τζεβελέκην, Σαϊτάνκη, Καββαδᾶν, Μπενάκην, Μεϊντάνην, τὸν κ. καὶ κυρία Ταμία καὶ Ἐφόρου κλπ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ κινηματογράφου κ. Δ. Σκληρὸς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐξασφαλίσῃ ταινίας τῶν πέντε μεγαλειτέρων ἑταιρειῶν διὰ τὴν χειμερινὴν σαιζόν.

ΑΘ. ΤΣΙΡΙΜΠΑΣΗΣ

ΝΕΜΕΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος ἤρξατο τῶν παραστάσεών του ἐν τῷ καφενείῳ Ἀνέστη ὁ καλλιτεχνικὸς μουσικοδραματικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σπύρου Μπολίνη. Ὁ θίασος περιλαμβάνει τὴν πρωταγωνίστριαν κ. Νίτσα Ρούσσου, τὴν κ. Σοφίαν Δαμάσκου (Μπολίνη), γνωστοτάτην εἰς τὴν πόλιν μας, τὴν κ. Εὐανθίαν Βανδώρου, τὴν δίδα Αἰμιλίτσαν Μπολίνη καὶ τοὺς κ. κ. Ἰωάν. Λεβεντόπουλον, Μωραΐτην, Χρ. Γιαννακόπουλον καὶ Σωκρ. Βλάχον.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, ἰδιαιτέρως δὲ ὁ κ. Σπῦρος Μπολίνης.

Μουσικὴ ὑπὸ τὸν ἄριστον Ν. Κεφαλᾶν (βιολίσταν), κ. Ἀλέκον Δαμάσκον (βιολεντσέλο) καὶ Σωκ. Βλάχον (κιθάρα).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΩΡΩΝ

Ὁ 6ος διαγωνισμός μας ἐσημείωσε πραγματικὸν θρίαμβον. Κατὰ ἑκατοντάδας ἡμερησίως φθάνουν τὰ ἀποκόμματα εἰς τὰ γραφεῖα μας. Τελευταία προθεσμία ἀποστολῆς ἀποκομμάτων ὡρίσθη ἡ 9η Νοεμβρίου. Πᾶσα ἐπιστολὴ φέρουσα ταχ)κὴν σφραγίδα μὲ μεταγενεστέραν ἡμερομηνίαν δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Ἀμέσως μετὰ τὴν 9ην Νοεμβρίου θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων, ἥτις θὰ περατωθῇ συντόμως.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει τὴν προκήρυξιν τοῦ 7ου Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν, ἀναφέρων συγχρόνως τὸ εἶδος τοῦ βίου ποὺ διάγει, τὸ ἐπάγγελμά του, ἐὰν εἶναι ἄγαμος ἢ ἔγγαμος, τὴν κρᾶσιν του καὶ τὴν ἡλικίαν του.

Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος», μὲ τὴν σημείωσιν : «Διὰ τὸν ἰατρόν».

Ν. Κωστ. — Καλὸν εἶναι νὰ κάμετε καὶ μιὰν ἐξέτασιν τοῦ ἐκκρίματος. Ἂν αὐτὴ εἶναι ἀρνητική, πρέπει νὰ ἀποκλείσετε τὴν βλενόρροιαν. Διὰ τὰ ἄλλα συμπτώματα συμφωνῶ μὲ τὸν θεράποντά σας ἰατρόν. ὅτι πρόκειται περὶ κυρσοκήλης.

Υ. Φ. Χ. Ψ. — Ψυχρὰ λουτρὰ κάθε πρωῒ κατὰ τὸ σκωτικὸν σύστημα (ἐκ τοῦ χλιαροῦ εἰς τὸ ψυχρότερον) εἶναι φάρμακον ἀποτελεσματικὸν διὰ τὸ νόσημά σας.

Κόλπον τοῦ Πέραν, Λάρισσαν. — Νὰ κάμετε ἐξέτασιν τῶν οὔρων καὶ τοῦ ἐκκρίματος διὰ γονοκόκους καὶ νὰ μᾶς γράψετε.

Ι. Μ. Σ. Ἀχαΐαν. — Τὴν μικρὰν χειρουργικὴν ἐπέμβασιν δύναται νὰ κάμῃ καὶ γενικὸς χειροῦργος καὶ ἀφροδισιολόγος. Οὐδόλως θὰ καθυστερήσητε ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας. Τί θὰ σᾶς πάρῃ ὁ ἰατρὸς ἐκεῖ δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω. Νομίζω ὅτι 300 — 500 δραχ. θὰ εἶναι ἀρκεταί. Διὰ τὴν φθειρίασιν νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν κοινὴν ὑδραργυραλοιφήν.

Πειραιώτην Συνδρομητήν. — Αἱ ζαλάδες, εἰς τὴν ἡλικίαν ποὺ εὑρίσκεσθε, συνήθως προέρχονται ἀπὸ δυσπεψίαν καὶ ἀδράνειαν τῶν ἐντέρων. Ἐὰν εἶσθε δυσκοίλιος, νὰ παίρνετε τὸ ἑσπέρας, τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, 1 κοχλιάριον γλυκοῦ *poudre de réglisse composée* εἰς 1)2 ποτῆρι νερό. Κανονίσετε δίαιτάν σας καὶ μὴ παραφορτώνετε τὸν στόμαχον.

Μάριον Δ. — Ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς ἀσθενείας ποὺ σᾶς μίλησε ὁ ἰατρός σας, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ διάγνωσιν τῶν παρακειμένων γαγγλίων. Μετὰ πάροδον τριμήνου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἕλκους νὰ κάμετε ἐξέτασιν τοῦ αἵματος. Αἱ καυτηριάσεις μᾶλλον βλάπτουσι. Νὰ κάμετε *poudrage* μὲ καλόμελι.

Γιαννάκην. — Νὰ κάμετε ψυχρολουσίαν, ὀλίγην γυμναστικήν. Καὶ νὰ τρῶτε τακτικὰ καὶ καθαρὰν τροφήν. Διὰ τὰ σπυράκια νὰ κάμετε δὶς τῆς ἑβδομάδος τοπικὸν μασὰζ τοῦ δέρματος καὶ ἐπαφὴν δι' ἀραιᾶς διαλύσεως ἰωδίου. Ἐπίσης ὠφελεῖ πουδράρισμα μὲ *talc soufré* (μόνον εἰς τὰ σπυριὰ) 10 ο)ο, γινόμενον ἐναλλὰξ μὲ τὰς δι' ἰωδίου ἐπαλείψεις.

Ν. Τ. — Ὁ πόνος εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν δυνατὸν νὰ εἶναι μεσοπλεύριος νευραλγία ἢ τὸ αἴτιον νὰ εἶναι βαθύτερον. Πρέπει νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ἰατρός. Ἐὰν εἶναι ὀλίγαι ἡμέραι ποὺ σᾶς ἀνεφάνη ὁ πόνος νὰ κάμετε δυὸ-τρεῖς ἐπαλείψεις δ' ἰωδίου.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ„

Τὸ ἑπόμενο βιβλίο μας θὰ εἶναι :

ΓΚΡΑΤΣΙΑΣ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

(Βραβεῖον Νόμπελ)

Η ΣΤΑΧΤΗ

Εἰς θαυμασίαν φιλολογικὴν μετάφρασιν

κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κουϊμιζίδην, 'Αχαΐαν. 'Εμβάσατε δρ. 125 εἰς τὸν διαχειριστήν μας κ. Κ. Συριανούδην διὰ ταχ)κῆς ἐπιταγῆς.— Μίαν ἀναγνώστριαν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν προσεχῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Γ. Γεωργοῦτσον, ῎Αμφισσαν. 'Η παράκλησις ἐκείνη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις ναί. —Α. Ράπτην, Σέρβια. Μάλιστα. Εὐχαριστοῦμεν.—Π. Κατσούλην, Μεσολόγγι. Δὲν ἠγόρασεν. ῞Εκαστος παλαιὸς τόμος ἄδετος δρ. 100. Χρυσόδετος δρ. 150. —Γ. Βορσενόλ, ῎Αρταν, Ν. Βέτταν, Πόρον, Ν. Ψαλτίδην, Δράμαν, Γ. Καρυπίδην, Κιλκίς, Τ. Σπανδάγον, Ρέθυμνον, Κ. Παπαζήσην, 'Ιωάννινα, Π. Κατσούλην, Μεσολόγγιον, Α. Ζαχαρίου, Σάμον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.

Α. Σ. Μπαρτισμπανιάν, Κομοτινήν, Γ. Γεωργιοῦτσον, ῎Αμφισσαν, Π. Μινέτον, 'Αργοστόλιον, Δ. 'Ηλιόπουλον, 'Ελευσῖνα, Γ. Βορσενόλ, ῎Αρταν. Πιστοποιητικὰ ἐστάλησαν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
ἠμπορεῖτε νὰ βάφετε μὲ ἐπιτυχίαν
τα φορέματά σας.
'Αποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Η. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον Ὑστὰν θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομίαν;
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας
ARTI
καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια. Αἱ βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ 'Εμπορικὰ τῆς συνοικίας Σας εἰς 60 μοδέρνους χρωματισμούς.
Γεν. 'Αντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
'Αθῆναι Λέκκα 21α

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)
Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Τρίο διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ὡραιότητα, δροσερότητα καὶ ἁπαλότητα εἰς τὸ δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκύτατο ἄρωμα.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΥΔΩΡ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚ
(Eau Égyptienne)
Μαλακόνει καὶ λευκαίνει τὸ δέρμα
τὰς ρυτίδας καὶ τὰ στίγματα τοῦ
σχύει τοὺς ἱστούς, καὶ διατηρεῖ τὴν
τοῦ δέρματος διαρκῶς.
Γενικὸς πράκτωρ Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
(Εἰς δισκία χάπια)
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. 'Εγκεκριμένον παρὰ τοῦ 'Ιατροσυνεδρίου τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.
'Αντιπρόσ. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια Πειραιᾶ
'Επιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλα, 'Οδὸς Περαιῶς 8, 'Αθῆναι, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ 'Ιατρεῖον ὁδ. Χαρ. Τρικούπη, 14.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ — ΖΩΝΕΣ

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ ΤΙ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΜΠΡΑΣΣΟ
Δοκιμάσατε τὸ δι' ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιλβόντων μετάλλων καὶ τοῦ χαλκοῦ. Κυττάξετε τὶ διαφορὰν κάμνει, πῶς καθαρίζει ταχέως, πῶς γιαλίζει καὶ λαμποκοπᾷ! Μεταχειρίζεσθε τὸ ΜΠΡΑΣΣΟ διὰ τὸ καθάρισμα καὶ στίλβωμα ὅλων τῶν μετάλλων.
Οἱ ἔμποροι ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ παραγγείλωσι οἱανδήποτε ποσότητα, ἥτις θὰ τοῖς σταλῇ διὰ ταχυδρ. δέματος
BRASSO
Αντιπρόσωπος Κ. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ: 'Οδὸς Σωκράτους 2
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Οδὸς 'Αριστείδου 16
RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND.

'Η ἐπιθυμία σας εἶναι τὰ παιδιά σας νὰ εἶναι δυνατὰ καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν ὑγείας. Δίδετέ τους λοιπὸν ἀπὸ τὴν παιδική των ἡλικίαν τὸ θρεπτικότατον
ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ
πλουσιώτατον εἰς βιταμίνας καὶ μὲ ὅλην του τὴν κρέμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ
1 Bessa
Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΜΗΧΑΝΗ - ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑΔΑ Ή ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΞΑΤΕ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
ΜΠΕΣΣΑ
Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ =
ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1756
Η ΜΑΡΚΑ
Voigtländer
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος
ἐν Ἑλλάδι
Φ. Φ. ΡΩΣΣΗ
'Οδὸς Γ' Σεπτεμβρίου
ἀρ. 28 'Αθῆναι

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ
Voigtländer

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Lina Cavalieri
ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ: Παύλου Μελᾶ 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χειλέων καὶ προσώπυ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένοι
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χειρῶν καὶ διὰ μανικιούρ.
ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους.

Τρεῖς μεγάλαι ἀσθένειαι
Τρία μεγάλα φάρμακα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟΞΙΚΑΙ (ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΙΣ) ΟΥΧΙ ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Νέος θρίαμβος τῆς Ἐπιστήμης. Ἐνθουσιασμὸς εἰς ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Εὐχαριστίαι συρρέουσι πανταχόθεν. **Μέχρι τέλους** Δεκεμβρίου 1928 τὰ εὐχαριστήρια τοῦ θεραπευθέντος κοινοῦ τὰ δεμένα εἰς 99 τόμους ὑπερβαίνουν τὰς 27000. Ἐπίσης αἱ ἐπιμαρτυρίαι τοῦ Ἰατρικοῦ Σώματος ὑπερβαίνουν τὰς 2000. Πάντα ταῦτα εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὸν ἔλεγχον παντὸς ἐνδιαφερομένου

Ἀρθριτισμός

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ

Τὰ πρόσωπα τὰ ἔχοντα ἀπολιθώσεις ὀργανικὰς ὀφείλουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον δωρεὰν τὴν βιβλιογραφίαν μου: «**Ἡ Βεβαία Θεραπεία τῶν Ρευματισμῶν καὶ ὅλων τῶν ἀρθριτικῶν** ἀσθενειῶν κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον στάδιον ὑπὸ τοῦ **ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΥ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ**».

Διαλύει τὰ **ἀσβεστώδη** καθιζήματα καὶ συνεπῶς θεραπεύει τὰς **ἰσχιάδας, ἀρθρίτιδα,** ψαμμώδη νεφρίτιδα, **λιθίασιν, ἡπατολίθους** καὶ νεφρολίθους, προστατολίθους **ἢ ἀρθρώσεις** ἐξογκωμένας καὶ ἀπολιθωμένας, **νωτιαῖον μυελὸν** ἀπολιθωμένον μετὰ ἀταξίας **μετακινητηρίου** ἢ μερικὴν παραλυσίαν, φλεβολίθους ἢ ἀρτηριοσκλήρωσιν, ἕλκη κιρσώδη, δοθιῆνας, **ἐξανθήματα, δερματικὰς** νόσους, ἔκζεμα, ἀδενολίθους ἢ **ἀρθριτικοὺς** καρκίνους, ἐγκεφαλολίθους μετὰ **ἀϋπνίας καὶ** νευραλγιῶν, ὠτόρροιαν ἀρθριτικὴν **μετὰ κωφότητος** καὶ βόμβων τῶν ὤτων, ἰρίτιδα ἀρθριτικὴν τῶν ὀφθαλμῶν, κατάρρουν ἀρθριτικὸν τῶν οὐρικῶν ὀργάνων καὶ κυστίτιδα

Τὸ **ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ** προξενεῖ κατ' ἀρχὰς **πραγματικὴν** ἀνακούφισιν, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ θεραπεύει τὸν ἀρθριτικὸν ἢ τὸν πάσχοντα ἀπὸ λιθίασιν, διαλύον τὰ οὐρικὰ καθιζήματα τὰ ἐνοχλητικὰ καὶ ὀδυνηρά. Εἶνε τὸ ἰδεῶδες καθαρκτικὸν καὶ διὰ τῆς ἠπίας ἀλλὰ βαθείας διεισδύσεώς του φθάνει μέχρι τῶν ἀκροτάτων σημείων τοῦ σώματος εἰς τὰ ὁποῖα ὑφίσταται πρᾶγμά τι πρὸς διάλυσιν, τὸ ὁποῖον δὲ ἐξηγεῖ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποτελεσματικότητά του.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις:

Παρὰ τῷ Φαρμακοποιῷ κ. Ἰω. Ρουσσοπούλῳ

Φαρμακαποθήκη Αἰόλου 9α · Ἀθῆναι

Φυματίωσις

ΡΕΑΣΤΑΡ

Τὰ πρόσωπα τὰ προσβληθέντα ὑπὸ στηθικῶν νοσημάτων ὀφείλουν νὰ ζητήσουν ἀμέσως **δωρεὰν** τὴν Βιβλιογραφίαν μου: «**Ἡ ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ**, εἰς τὸ 1ον καὶ 2ον στάδιον διὰ τοῦ **ΡΕΑΣΤΑΡ**». Ἐν αὐτῷ θ' ἀναγνώσουν πῶς τὰ μικρόβια προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ φαρμάκου εἰς πάντα τὰ προσβεβλημένα σημεῖα τοῦ σώματος καὶ πῶς αἱ τοξῖναι των οὐδετεροποιοῦνται σχεδὸν ἐν ἀκαρεῖ. Πῶς ἡ ἀνακούφισις ἀναφαίνεται πάραυτα, ὁ βὴξ σταματᾷ, αἱ ἀποχρέμψεις γίνονται κανονικαί, ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πυρετὸς ἐξαφανίζονται, ἡ εὐσαρκία, ἡ ὄρεξις, ὁ ὕπνος καὶ αἱ δυνάμεις ἀναγεννῶνται. Ἀφοῦ καθαρίσῃ τοὺς πνεύμονας τὸ **ΡΕΑΣΤΑΡ** τοὺς ἀνανεώνει καὶ ἀναπλάσσει τὰ ἀσθενῆ κύτταρα διὰ κυττάρων νέων καὶ ὑγιῶν. Τέλος πῶς ἀνακτᾷ τὶς δυνάμεις μετὰ τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης χαρᾶς, ἥτις συνοδεύει τὴν εἰς τὴν ὑγείαν ἐπαναφοράν

Γῆρας πρόωρον

ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔ

(Τονωτικόν · **ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ** · Χωνευτικόν · Καθαρτικόν
Ἐναντίον τῆς ἀνεπαρκείας καὶ κακοχυμίας τοῦ αἵματος

Τὰ πρόσωπα γενικῶς πάσης ἡλικίας καὶ φύλου τὰ ὁποῖα ἐν μιᾷ λέξει δὲν εἶναι ὑγιᾶ καὶ δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς Θείας Ὑγείας, τὰ πάσχοντα ἀπὸ **καχεξίαν** γενικὴν ἢ μερικὴν ὀργάνου τινός, τὰ ἔχοντα τὸ **χρῶμα χλωμὸν** ἢ κιτρινῶδες ἐνδεικτικὸν **προώρου γήρατος τῶν κυττάρων καὶ αἱμμοσφαιρίων** καὶ συνεπῶς ὑποκείμενα εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν ὡς ἐκ τῆς **διαταραχῆς** τῆς προερχομένης ἐκ τῆς μὴ **Φυσικῆς καὶ ἐλευθέρας θρέψεως** ἔχουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν καὶ ὀφείλουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον **δωρεὰν** τὴν βιβλιογραφίαν μου «Ὑγεία καὶ Μακροβιότης διὰ τοῦ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΥ ΣΑΝΟ**ΦΛΟΥΙΔ**»

Τὸ ὑπέροχον τοῦτο παρασκεύασμα εἶνε μοναδικὸν διὰ νὰ ἐναρμονίζῃ καὶ τακτοποιεῖ τὴν λειτουργίαν ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐνδείκνυται κυρίως διὰ τοὺς ἐξ**ασθενημένους** καὶ ἐξ **ὑπερμέτρου ἐργασίας**, λύπης ἢ **καταχρήσεων** ὀργανισμοὺς εἰς τοὺς ἀναρρωνύοντας, ἐναντίον τῆς **προώρου ἢ καθυστερημένης** ἀναπτύξεως τῶν ἐφήβων, **καταπτώσεως δυνάμεων**, ἀνικανότητος, **ἀνορεξίας**, ἀναιμίας, **χλωρώσεως**, γενικῆς ἀδυναμίας, **νευρασθενείας, ἀτονίας** τῶν νεύρων, [illegible] δυς, κατὰ τῶν μυστηριωδῶν καὶ δυσδιαγνώστων ἀσθενειῶν, ἐκείνων ὅσοι ἐγείρονται τὴν πρωΐαν ἐκ τοῦ ὕπνου περισσότερον κουρασμένοι παρὰ ὅταν ἐφ' ἑσπέρας κατεκλίθησαν καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος καὶ ὁ ὀργανισμὸς εἶναι εὐπαθεῖς καὶ δὲν δέχονται φάρμακα. Ἐπίσης ὡς ζωοποιὸν εἶνε ἐξαίρετον προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν

Τὸ **ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔ** δὲν εἶναι πανάκεια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπεύσῃ τὰς δύο χιλιάδας ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὁποίας καταφέρεται ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης καὶ τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν τὰ τοξικά, διεγερτικὰ καὶ ναρκωτικὰ φάρμακα ἀλλὰ θεραπεύει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο φάρμακον καὶ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις

Διὰ πληρεστέρας πληροφορίας καὶ ὁποιοσδήποτε πάσχει ἐκ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἀσθενειῶν ἂς ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς **τὴν Βιβλιογραφίαν** ἥτις τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ἡ ὁποία θὰ τῷ ἀποσταλῇ **δωρεὰν** μόλις γράψει εἰς τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπόν μου ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ: Δ. Ρουσόπουλον. Ταχυδρομικὴ Θυρὶς Νο 139 · Ἀθήνας

Benoist PERRAUD

CHIMISTE – BIOLOGUE – PHARMACIEN ✿ PARIS ✿